

JOSEF KOTĚŠOVEC

DLUHY STRÝCE HURYCHA

ROMÁN VE FORMĚ SCÉNÁŘE SATIRICKÉ TELEVIZNÍ TRAGIKOMEDIE

SRPEN 2011

Josef Kotěšovec
DLUHY STRÝCE HURYCHA
(literární scénář)

POSTAVY:

Stanislav Martinovský
Jana Martinovská (Stanislavova manželka)
Jan Martinovský (Stanislavův syn)
Martina Kočkodanová (Stanislavova sestra)
Josef Kočkodan (Martinin manžel)
Lucie Kočkodanová (Martinina dcera)
Stanislavova a Martinina matka
Jaroslav Holan (starosta obce)
Helena Holanová (Jaroslavova manželka)
Karel Holan (Jaroslavův syn, zednický učeň)
Kaplanová (Stanislavova sousedka)
Malina (hostinský)
Foglstein (sekáč v důchodu)
Veronika Hřebcová (Janova spolužačka)
Petr Erlebach (Janův spolužák)
Spolužactvo
Třídní profesorka Nápravníková
Kotrba (Stanislavův spolupracovník v Poratu)
Boris Holub (kapelník)
Členové kapely Borise Holuba
Manželé Břicháčkovi
Policisté
Podivín před městským úřadem
Břichatí zedníci
Závodní lékař v Elektrowerku
Personální ředitel v Poratu
Personální ředitel v Elektrowerku
Členové zastupitelstva obce
Štamgasti v pohostinství
Vousáč před úřadem práce
Úřednice Tuháčková
Blondýnka na úřadu práce
Německý mistr v Elektrowerku
Starý dělník Babka
Vietnamec ve Večerce
„Osel“ ve vlaku
Výpravčí na životickém nádraží
Cestující ve vlaku
Holohlavci
Řidič autobusu Miroslav Kolář
Malíři v nemocnici
Pořadatel v Českém Krumlově
Mužik na pouti
Noční ožralové na pouti
Řidič ze stavebnin
Martinina ředitelka Věra

Josef Kotěšovec

DLUHY STRÝCE HURYCHA
(literární scénář)

PROSTŘEDÍ:

1. Před Stanislavovým domem
2. Stanislavův obývací pokoj
3. Stanislavova jídelna
4. Stanislavova kuchyně
5. Stanislavova a Janina ložnice
6. Stanislavova chodba
7. Stanislavova kotelna
8. Před dvojdomkem
9. Altánek na dvorku před dvojdomkem
10. Matčina kuchyně
11. Martinina kuchyně
12. Martinina chodba
13. Před gymnáziem
14. Školní třída
15. Školní chodba
16. Školní jídelna
17. Před domem Břicháčkových
18. Obývací pokoj Břicháčkových
19. Bukovec – celek obce
20. Životice – celek městečka
21. Náves
22. Před konzumem
23. Silnice u lesa
24. V autě
25. Před městským úřadem
26. Životické náměstí
27. Výrobní hala v Elektrowerku
28. Ordinace záv. lékaře v Elektrowerku
29. Kancelář pers. ředitele v Elektrowerku
30. Před živnostenským úřadem
31. Živnostenský úřad – kancelář
32. Před úřadem práce
33. Kancelář úřadu práce
34. Ulice před Poratem
35. Kancelář pers. ředitele v Poratu
36. Na dílně v Poratu
37. Nádvoří + vrátnice v Poratu
38. Šatna dělníků v Poratu
39. Před nemocnicí
40. Nemocniční chodba
41. Před Bukoveckou hospodou
42. Přísálí Bukovecké hospody
43. Lokál Bukovecké hospody
44. Tichá životická ulice
45. Před klubem L'Amour
46. V nočním klubu L'Amour
47. Koncertní místo v Českém Krumlově
48. Temná krumlovská ulice
49. Na výjezdu z Českého Krumlova
50. V autobusu
51. Na státní silnici
52. Před Životickou policejní stanicí
53. Životická policejní stanice
54. V autě na životickém nádraží
55. Životické nádraží
56. Večerka
57. Železniční trať mezi obcemi
58. Ve vlaku
59. Před křižovatkou
60. Na dálnici
61. Ulice v centru Prahy
62. Staroměstské náměstí v Praze
63. Před operačním sálem
64. Nemocniční oddělení JIP
65. V antonu

Josef Kotěšovec

DLUHY STRÝCE HURYCHA
(literární scénář)

Obraz 1.
Bukovec – celek obce
Exteriér – Noc

Teplý listopadový večer. Na obloze měsíc a hvězdy. Nejasné obrysy domů a světélka v jejich oknech dávají naznačit, že v černočerném dolíku mezi dvěma lesy se nachází obec – Bukovec. K divákovým uším doléhá nejen cvrkot cvrčků na louce, z níž obec sledujeme, ale i vzdálený smích skupinky lidí...

Zvuk:

Cvrkot cvrčků.

Bzučení much a posledních přeživších komárů.

Vzdálený lidský smích.

Obraz 2.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Noc

Na konci obce stojí u hlavní pozemní komunikace, která je centrální páteří obce, poměrně nový dům se šikmou střechou. V oknech se svítí. Jedno okno je pootevřené. O jménu jeho majitele nás může zpravit malá plechová tabulka u zvonku. Stojí na ní: „Elektromontáže – Stanislav Martinovský“. Smích a konverzace lidí, zřejmě hostů nějakého bujarého večírku, je nyní ještě zesílena. Tu a tam lze již dokonce zachytit konkrétní slovo. Patrně pochází z otevřeného okna představeného domu.

Zvuk:

Smích a konverzace lidí.

Obraz 3.
Stanislavův obývací pokoj
Interiér – Noc

Tlustý elektrikář Stanislav Martinovský slaví narozeniny. Mezi hosty jsou pouze jeho příbuzní: manželka Jana, která obsluhuje, syn Jan, sestra Martina, švagr Josef, neteř Lucie a konečně i Stanislavova a Martinina matka.

Všichni si právě ve stoje připíjejí na Stanislavovo zdraví.

Pak si sednou a postaví skleničky od aperitivu na stůl. Na stole si divák může povšimnout velkého narozeninového dortu uprostřed s marcipánovou padesátkou.

Furiantský Stanislav okamžitě po přípitku zahájí salvu svých výchlubných replik maloměšťáckého vyznění, jak to má ve zvyku:

Sestra Martina bratra usadí. Jeho švejkovskou povahu zná zřejmě velmi dobře.

Stanislav rychle přešaltruje na jinou frekvenci, aby nevypadal před sestrou blbě.

Stanislav znechuceně utrousí:

Pak se rozhlédne po pokoji a pookřeje.

Ukáže na syna Jana.

Stanislav:

No vidíte. Tak už letos poprvé slavíme moje narozeniny v novém baráku. Upřímně řečeno se divím, že jsem ho vůbec dostavěl. V týchle době...

Martina:

V týchle době se mám například já osobně daleko líp, než kdy předtím, bratříčku!

Stanislav:

Ale to já samozřejmě taky. Podnikat můžu, kšeftů mám dost... Já to ale myslel spíš celkově. Většině lidí nová doba citelně ublížila a stále ještě ubližuje...

Martina:

A těm právě pomáhám já. Naše spořitelna nabízí zkrachovancům tak výhodný úvěry...!

Stanislav:

Tím bych se na tvém místě moc nechlubil!

Nebejt ty hypotéky na dům, tak se máme relativně dobře...

... a Honzík pojede za měsíc od gymnázia na stáž do Dánska. Nemysli si, to si taky každý dítě ze třídy nemůže dovolit!

Matka si všimne Janova uhrovaného obličej.

Matka:

Jeníčku, vystavuj si ten tvůj čumáček na sluníčko, dokud ještě trošku pálí, ať tě ty uhříky zmizí...

Stanislav nalije Josefovi, který do sebe hází jednu skleničku za druhou, další dávku sektu a při zavírání láhve ironicky prohlásí:

Stanislav:

Jasně. Chod' se vystavovat na sluníčko. Je tam pěkná ozonová dírka nad tebou...

Matka bohužel nemůže synův humor zkritizovat. Přerušuje ji totiž Martina, která právě odebírá Josefovi sklenici alkoholu.

Martina:

Tak to sem dej! Zase jsi se už rozjel. Místo chlastu radši popadni do ruky housle a něco zahraj!

Josef, houslista, si tedy začne připravovat svůj nástroj. Stanislav se mezitím naklání ke své matce.

Stanislav:

Mámo, zbyl ti ještě po tátovi nějaký ten propolis? Zase mi nějak bolí mandličky...

Josef se postaví. Zakolísá a dá si housle pod bradu. Podnapilým hlasem oznámí:

Matka:

Jo, ráno se zastav.

Stanislav se nad jménem skladatele pozastaví.

Josef:

Zahrají vám Etudu E-moll od Stanislava Macha.

Stanislav:

To zní skoro jako Stanislava Martinovského – tak to byl určitě taky nějaký dobrý člověk! Jako já...

Obraz 4.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Ráno příštího dne je studené ale slunné. Proto si lze povšimnout detailů, které divák ve večerní tmavé atmosféře nezaznamenal. Stanislavův dům bílé barvy je umístěn ve svahu. Díky tomu bylo možné vybudovat garáž v podzemí na úrovni sklepa, aniž by musel automobil zdolávat nějak zvláště výrazné převýšení.

Hned za plaňkovým plotem na pravé straně dovádí v železné voliére krásný slovenský čuvač.

Všude kolem domu rostou květiny. Je listopad, takže už téměř všechny dávno odkvetly. Jsou zasázené ve vkusných záhoncích rozličných tvarů.

Poslední podzimní ptactvo na mohutné lípě v levém předním rohu zahrady zpívá jako o život.

Zvuk:

Zpěv ptactva.

Obraz 5.
Stanislavova jídelna + Stanislavova kuchyně
Interiér – Den

Chlebiček se salámem a okurkou zmizí v něčích ústech. Obraz se rozšíří. Vidíme, že ústa patří Stanislavovi.

Stanislav sedí u velké mísy, plné dalších chlebičků. Zbyly ještě od včerejší oslavy. V kombinaci s černým čajem vytvářejí vydatnou snídani...

Stanislav by evidentně rád dojedl celou mísu. Časová tíseň mu to ale bohužel nedovoluje. Způsobně si utře ruce do papírového ubrousku, pohlédne na hodinky a vstane ze židle.

Absencí dveří je jídelna propojena s kuchyní. Průchodem ve zdi můžeme vidět Janu, jak na kuchyňské lince pečlivě ukládá do pekáče velkou tlustou husu, která bude zřejmě k obědu. Když vidí manžela vstávat, zakřičí na něho.

Jana:

Ty už jdeš?

Stanislav:

Jo. Nechci k nim přijít zbytečně pozdě. To nedělá na zákazníky dobrý dojem.

Jana:

Počkej! Vezmeš s sebou ještě Honzu. Potřebuje si na úřadě vyřídit pas kvůli tomu Dánsku. Zůstal kvůli tomu dneska doma ze školy.

Stanislav znova pohlédne na hodinky.

Stanislav:

Tak ale ať sebou hodí! Do Životic je to přes pět minut cesty a mně už zbývají sotva tři!

Obraz 6.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Ze sousední zahrady kouká přes plot ke Stanislavovi jeho sousedka paní Kaplanová. Stanislav a Jan vyjdou z domu a Jan pohotově utíká otevřít otci vrata od garáže. Stanislav zůstane stát na verandě. Objeví se vedle něho Jana, která je přišla vyprovodit. Ještě má mastné ruce od husy...

Stanislav nenápadně ukáže na větev jabloně, která přesahuje do jeho zahrady ze zahrady sousedky Kaplanové. Potichu zašeptá:

Stanislav:

Jen kdybych si utrhl jedno jablko, už by na mě vemeno přiletělo!

Jana:

Mlč, ať tě neslyší! Já myslím, že zase není tak špatná...

Stanislav:

Kdepak. Tý je dost! Podívej se, jakej si schválně u silnice udržuje vysokej živej plot. Baba, ví dobře, že když couvám, tak pak nevidím, jestli mi tam něco jede nebo ne!

Obraz 7.
Náves
Exteriér – Den

Po návesním palouku kolem kostela se prohání jasně červený zahradní traktůrek. Seče trávu a spadané listí. Nejezdí nijak závratnou rychlostí. Řídí ho místní důchodce pan Foglstein.

Zvuk:
Motor traktůrku.

Opodál u silnice stojí poměrně nový terénní automobil značky Volvo. O něj je opřena blondatá středně vysoká žena. Podle vzhledu její jí pětatřicet, maximálně čtyřicet let. Spokojeně vykuřuje cigaretku a povýšeně sleduje vetchého sekáče na palouku. Kolem této tragikomické scény projíždí v pozadí auto se Stanislavem a Janem.

Obraz 8.
V autě
Exteriér – Den

Stanislav se znechuceně odkloní od okénka, podívá se na Jana a pohodí hlavou směrem k palouku.

Stanislav:

Vidíš, jak Heli kontroluje svého podřízenýho? Za tohle je placená...

Jan:

A co má bejt?

Stanislav:

Kdyby býval ten její osel Jarda nevyhrál volby a nestal se starostou, tak by v životě Helenka místo sekretářky na úřadě se svým nulovým vzděláním nemohla dostat!

Jan:

Ty musíš taky každýho hned zkritizovat! Foglstein za to sečení přece dostává peníze, a tak je jasný, že si ho úřad kontroluje, jestli seče dobře.

Stanislav mávne rukou.

Stanislav:

Foglstein je chudák. Heli by se sama na ten traktůrek neposadila...

Obraz 9.
Silnice u lesa
Exteriér – Den

Auto Stanislava Martinovského se líně šine
do kopečku k lesu.
S použitím klaksonu ho předjíždí jiný silnější
vůz.

Zvuk:
Klakson automobilu.

Obraz 10.
V autě
Exteriér – Den

Stanislav se podívá z okénka na řidiče automobilu, který ho předjíždí. Řidič zachytí jeho pohled. Stanislav rychle využije situace. Dá si jazyk mezi rty a vypoulí oči.

V souvislosti s jeho tučnou kulatou hlavou tak vznikne podivuhodný úšklebek. Druhého řidiče to zjevně šokuje. Nezastaví však, aby Stanislavovi vynadal. Naopak dokončí co nejrychleji předjíždění a vysokým tempem pokračuje dále v jízdě...

Jan tátu napomene:

Stanislav pobaveně odpoví:

Jan:

Cos to na něho proboha dělal?

Stanislav:

To je takzvaná trojitá prdel – ksicht, kterej jsem se naučil ještě na vojně, když jsem převážel vojáky armádním autobusem. Dnes ho pravidelně používám na oslíky, který mě předjíždějí, abych se jim pomstil, že mají rychlejší auta!

Jan:

Ty se s tím, tatí, jednou shledáš...

Obraz 11.
Před domem Břicháčkových
Exteriér – Den

Pohled na domovní dveře, ozdobené litinovou číslovkou 98. Prudce se otevrou.
Stanislav vychází za doprovodu pana a paní Břicháčkových z jejich domu.

Stanislav:

Je to vyhořelej celej jeden okruh, pane Břicháčku. Zejtra ráno to přijedu opravit.

Břicháček:

A nešlo by to hned? Vždyť nám večer nepůjdou ani zprávy...

Stanislav:

Je mi líto, ale mám teď strašně moc práce. Dneska jedu ještě k dalším třem podobným případům a na ty například přijde řada až v příštím týdnu. To vás ještě беру přednostně...

Paní Břicháčková se zasměje.

Břicháčková:

Paní Hrdličková říkála, že jste zlato! To ona vás nám dohodila.

Stanislav vytáhne s úsměvem z kapsy svoji vizitku a podá ji Břicháčkové.

Stanislav:

Tady je vizitka s mým telefonním číslem, abyste mě mohli příště přivolat i bez paní Hrdličkové!

Břicháčková si prohlédne vizitku.
Stanislav se s manželou rozloučí a zamíří ke svému autu na ulici, kde na něho čeká Jan.

Obraz 12.
V autě
Exteriér – Den

Stanislav zabouchne dveře od auta.
Jan, který staženým okénkem vyslechl otcův
rozhovor s Břicháčkovými, se ho zeptá:

Elektrikář se vítězoslavně zazubí. Evidentně
se cítí být nad věcí.

Jan:

Proč jsi jim lhal, že máš denně moře
zákazníků? Vždyť to přece vůbec není
pravda – v poslední době nemáš nic! Až teď
konečně je, a to ještě díky Hrdličkovéj...

Stanislav:

To nebyla lež, to byla hra. Podnikání je jedna
velká hra a podnikatel je dobřej podle toho,
jak dobřej je herec!

Jan:

Přece nechceš srovnávat podnikání
s divadlem...?!

Stanislav:

Chci. V obojím jde totiž o jedno a to samý:
ošálit toho druhého, toho, kdo ti za tvoji práci
dokonce ještě zaplatil!

Jan:

Jak jsi na to přišel?

Stanislav:

Naučil jsem se to od jednoho zelináře,
kterému jsem před lety instaloval v jeho
novým krámu elektriku.

Jan:

A ten obelhával lidi jak?

Stanislav:

Například si ode mě nechal nainstalovat do
všech pultů speciální zelené zářivky, aby
opticky vylepšovaly vzhled shnilé a uvadlé
zelenině, kterou tento pán běžně prodával.
Takže babka si koupila nádherném zelenej
květák, vylezla ven na sluníčko a on byl
hnědej...

Obraz 13.
Před městským úřadem
Exteriér – Den

Záběr na ruce, které opravují motor. Pomocí svíčkového šestiúhelného klíče postupně povolují všechny čtyři zážehové svíčky v hlavě válce a vyjmají je z motoru. Dotyčný zřejmě potřebuje zkontrolovat, zda-li není některá ze svíček vadná.

Zvuk:

Cinkání klíče o závit svíček.

Stanislav čeká v autě před životickým úřadem na Jana, který si šel zažádat o pas. Úřad je umístěn v nejslunnějším rohu náměstí.

Stanislav má stažené okénko, aby na něj dopadly poslední teplé sluneční paprsky tohoto roku.

Se zájmem sleduje, jak kousek od něho prohlíží nějaký neznámý podivín zapalovací svíčky z auta. Právě je vymontoval ze své rezavé Škody 120, která je v dosti ubohém stavu...

Podivín po delším zkoumání zjistí, že jedna ze svíček je rozbitá. Vezme ji tedy a vyhodí do odpadkového koše, který stojí před úřadem. Zpozoruje, že na něho Stanislav hledí.

Ač se v pozadí na druhé straně náměstí rýsuje budova životické mototechny, pokusí se podivín, zřejmě sociální případ, získat novu svíčku lacinějším způsobem. Zavolá na Stanislava:

Podivín:

Pane! Prosim Vás, nemáte náhradní svíčku?

Stanislav pochopí, oč hlupákovi jde. Použije na něj tedy jeden ze svých nejoblíbenějších druhů recese: Zašeptá téměř neslyšitelným hlasem:

Stanislav:

Cože?

Podivín to zkusí znovu. Popojde blíže ke Stanislavovu autu.

Podivín:

Nemáte svíčku?

Stanislav opět zašeptá:

Stanislav:

Co?

Podivín, který si myslí, že Stanislav je buď debilní nebo hluchoněmý, popojde až úplně k němu a sehne se ke staženému okénku. Zakřičí z plných plic:

Podivín:

Svíčku!

Stanislav vážně zakroučí hlavou a soucitně šeptne:

Stanislav:

Nemám.

V ten moment přichází z úřadu Jan. Nastoupí do auta, Stanislav nastartuje a odjíždějí. Zkoprnělý muž, kterému bylo znemožněno obohatit se levnou cestou, vyjeveně hledí za mizejícím vozem.

Obraz 14.
Náves
Exteriér – Den

Na palouku u kostela v Bukovci se po dobu Stanislavova a Janova pobytu v Jevíčku nezměnilo nic zásadního.

Zvuk:

Motor traktúruku.

Foglstein stále seče palouky u kostela a Heli, opřená o své Volvo a kouřící už asi desátou cigaretu, ho ostřížima očima kontroluje z povzdálí.

Ale přeci jen jeden malý rozdíl tu nastal: Nedaleko Heli si zapaluje na palouku svoji první cigaretu její manžel Jaroslav, starosta obce. Zřejmě právě přijel. Jeho silný motocykl Kawasaki „odpočívá“ opodál. Kolem projíždějící Stanislav, jenž se s Janem vrací domů, je situací šokován. Přizastaví, vykloní se z okénka a za pomalé jízdy hlasitě vykřikne na konto „kuřáků“:

Stanislav:

Ve většině světa je normální, že má jeden mistr pod sebou dva dělníky. Ale aby měl jeden dělník na sebe dva mistry, to ještě nemají ani v Americe!

Obraz 15.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Na silnici před úhledným žlutým dvojdomkem stojí Stanislavova matka. Drží v ruce láhev propolis. Cesta od silnice k dvojdomku nebo opačným směrem je možná pouze přes malý rozbahněný dvorek. Proto má matka své pantofle kolem dokola obalené blátem. Od návsi přijíždí Stanislavův vůz. Matka ho zastaví. Stanislav pootevře dveře. Matka mu podá láhev.

Stanislav přebere láhev a pobaveně pohodí hlavou k rozbahněnému dvorku.

Matka chce být neutrální. Neodpoví. Jen neurčitě pokrčí rameny.

Jan se ze sedadla spolujezdce nakloní k pootevřeným dveřím řidiče.

Jan se prosebně podívá na svojí babičku.

Matka upře na syna vyčítavý pohled.

Matka:

Tady máš ten propolis.

Stanislav:

Děkuju, maminko!

Je to už přes tři dny, co naposledy přelo, a vy tady máte tu bahňárnu furt.

Matka:

To víš, tady je to ve stínu. Sluníčko to nevysuší. A navíc je tu ještě špatná kanalizace.

Stanislav:

To si tu Martina nemůže nechat udělat nějakou betonovou dlažbu? Má jistě od klientů peněz jako šlupek...

No když už jsi jí přepsala půlku baráku a ona tu s tebou bydlí pod jednou střechou, měla by se víc snažit!

To já, prostej elektrikář z Bukovce, jsem se za ta léta zmohl na vlastní bydlení...!

Jan:

Táta zase teď po cestě na návsi pokřikoval urážky na starostu a na Helenu...

Domluv mu, ať to nedělá...

Matka:

Pročpak to zase děláš? Já se ti fakt divím...
Myslela jsem, že už tě to dávno přešlo.

Stanislav:

Mně jsou oba dva u zadku. Celej výbor –
všechno je to jedna sebranka, která si tady po
revoluci zabrala úřad!

Matka:

Vždyť ty jsi mohl taky kandidovat do
zastupitelstva.

Stanislav se vyhne matčinu pohledu.

Stanislav:

Kdybych kandidoval, stejně by mě nezvolili.
Lidi jsou pakáž – uřízl bych si tak jenom
pořádnou ostudu.
Ale mě to nežere. Já jsem naopak svým
způsobem hrdej na to, že tam mezi nima
nejsem!

Všechny přítomné vyleká uši rvoucí
zatroubení.

Zvuk:

Zvuk klaksonu.

Za Stanislavovým automobilem stojí malé
stříbrné autíčko. Na dveřích je ozdobeno
logem „Spojte s jezevcem“.
Řidička automobilu, Stanislavova sestra
Martina, rukama naznačuje, že jí bratrův vůz
překáží ve vjezdu na dvorek.
Stanislav se pomalu otočí na matku.
Nepospíchá Martině uvolnit cestu...

Stanislav:

Cožpak sestřičku v autoškole neučili, že
v obci se nesmí troubit?

Matka:

Stáňo, nech si zase tu ironii. Netrucuj a
popojed'!

Stanislav nastartuje motor. Před svým
domem, který stojí v dohlednu na opačné
straně téže ulice, spatří manželku Janu.

Stanislav:

Podívej se, mámo, jak mě už manželka
vyhlíží. Já mám strašně hodnou manželku...

Stanislav se rozjede ke svému domu.

Obraz 16.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Automobil Stanislava Martinovského projede otevřenými vraty do garáže. Zastaví. Brzdová světla do červena osvítlí interiér tmavé garáže. Stanislav vystoupí a vyjde ven na světlo. Jan za ním začne zavírat vrata. Jana, která doteď stála u silnice a hlídkovala, se vrátí ke garáži.

Jana:

Tak co u Břicháčků? Dobrý?

Stanislav:

Jo, dobrý. Zítra tam jedu.

Stanislav se všimne, že z okna sousedního domu je pozoruje sousedka Kaplanová. Zašeptá Janě do ucha:

Hele – Kaplánče! Rychle se tam nenápadně podívej! Vykukuje, protože chce vědět, jestli jsem se už vrátil. Jestli jsem náhodou nenaboural nebo to někdo nenapálil do mě kvůli tomu jejímu přerostlému plůtku!

Jana:

Doufám, že jsi o tom plotě neříkal babi!

Stanislav:

Ne. Zbytečně by měla strach. Jako všichni bliženci...

Obraz 17.
Životice – celek městečka
Exteriér – Den

Slunečné podzimní jitro. Trochu mlha.
Z oparu vystupuje v pozadí věž Životického
kostela. Záběr je snímán z velké dálky.
K divákovým uším tak nedoléhají žádné
zvuky moderní civilizace.

Obraz 18.
Před domem Břicháčkových
Exteriér – Den

Pozorujeme ruce, které cosi montují
v hlavním elektrickém rozvaděči umístěném
v plotě.

Ruce patří Stanislavovi.

Otevřeným oknem na něj z domu hledí pan
Břicháček. V ruce drží žlutou digitální
zkoušečku. Stanislav na něho volá:

Stanislav:

Tak pane Břicháček, já to teď zapojím. Až
zavolám už, tak strčíte tu zkoušečku do
zásuvky a zakřičíte na mě, jestli to píská
nebo ne.

Stanislav se nemůže vyznat ve změti
různobarevných kabelů, které čumí
z rozvaděče. Šeptá si pro sebe:

To bych si ale nejdřív musel pamatovat, kam
co patří...

Nakonec vsadí na neznámou kartu a spojí dva
libovolné dráty. Risk ale bohužel nevyjde.

Elektrický zkrat doprovázený jiskrami a
syčením donutí Stanislava zakrýt si oči a
counout. Zakopne o tašku s nářadím a
spadne na zem.

Slabý výbuch se ve stejný moment ozve
z okna, ve kterém byl ještě před malou chvílí
Břicháček se zkoušečkou. Pár vteřin potom je
ticho.

Stanislav se těžce zvedne ze země.

V otevřeném okně se opět objeví Břicháček.
Tentokrát už bez zkoušečky. Je celý rudý a
zpocený. Vyštěkne na elektrikáře:

Břicháček:

Co jste to pro Krista Pána udělal?!

Stanislav:

Ale jenom jsem špatně spojil dva dráty. Stalo
se Vám snad něco?

Břicháček:

To bych prosil! Zujte se a pojd'te se podívat!

Obraz 19.
Obývací pokoj Břicháčkových
Interiér – Den

Na rohovém stolku z dřevotřísky vidíme starý bílý počítač z devadesátých let s klasickým CRT monitorem.

Z monitoru stoupají téměř neviditelné, avšak jasně prokazatelné obláčky černého kouře.

Kolem stolku jsou shromážděny tři osoby: Břicháček, Břicháčková a Stanislav.

Břicháček je podle rudého obličeje bez sebe zlostí.

Jeho manželka ho drží za paži. Snaží se ho osvědčenými ženskými prostředky usměrnit – hladí ho, tu a tam mu cosi líbezného zašušká do ouška.

Nepomáhá to.

Stanislav nasadí dobrácký výraz.

Břicháčková se usměje. Než stačí její muž otevřít ústa, rychle řekne:

Břicháček zrudne ještě víc. Konečně najde slova:

Stanislav se lekne. Na čele mu vyrazí pot.

Břicháček si stoupne až ke Stanislavovi.

Břicháček:

Cítíte ten smrad? Pochybuji, že ten počítač ještě někdy poběží! A můžete za to Vy, pane Martinovský! Povězte mi, co s tím hodláte dělat?!

Stanislav:

Bude Vám stačit finanční náhrada?

Břicháčková:

Samozřejmě. Nedělejte si s tím starosti. Ten počítač byl starej už přes deset let. Stejně jsme si už chtěli koupit nověj, vid'?

Břicháček:

Co to kecáš? Dokud ten počítač šel, nemělo smysl vyhazovat peníze za jinej. Ovšem teď, když vyhořel, bude nám muset pan Martinovský obstarat nověj!

Stanislav:

Já? Fungl nověj? To přece nemyslíte vážně?! Uvědomujete si, jakej je rozdíl mezi cenou novýho a tohohle vašeho křápu? To je nepoměr!

Pak přistoupí ke stolku a začne rozbitý počítač odpojovat.

Břicháček:

Nezapomeňte, že pracuji v bance a mám dlouhé prsty! Zítra nám přivezete nový počítač a tím to hasne. Já nejsem žádný vyděrač – můžete si za to sám.

A tenhle vyhořelý kepl si teď hezky vezměte s sebou a nechte ho na vlastní náklady ekologicky zlikvidovat! Ani za to platit nehodlám...

Obraz 20.
Silnice u lesa
Exteriér – Den

Stanislav, jeda naštván ze Životíc od
Břicháčkových, zastaví u lesa. Vystoupí.
Otevře zadní dveře a vyndá ze zadního
sedadla počítač a monitor.
Mumlá si při tom...

Stanislav hodí počítač do příkopu u silnice.
Monitor pak úhledně postaví přímo na
kamenný patník.
Vrátí se zpátky do auta. Zabouchne dveře.
Do ruky si bere mobilní telefon.
Hledá v něm něčí číslo.
Pak přikládá telefon k uchu a z místa odjíždí.

Stanislav:

Já to tak budu určitě nechávat ekologicky
likvidovat – pche, to jsi uhodl, Břicháčku!

Obraz 21.
Výrobní hala v Elektrowerku
Interiér – Den

U třech dlouhatánských výrobních pásů sedí jedna vedle druhé dělnice jako slepičky v drůbežárně. Sestavují drobné elektrické součástky z drátků a plíšků pomocí pájek. Přísný německý mistr pochoduje mezi pásy. Jeho neobyčejně bystré oči přeletují z pracovnice na pracovníci. Kontrolují, zda-li všechny zaměstnané síly pracují, jak mají...

Jana u pásu číslo tři dře jako mezek. Rychle kmitá rukama, aby stačila velké rychlosti chodu výroby. Pájkou letuje dráty v miniaturních relátkách.

Jana s trhnutím přeruší práci. Rychle vytáhne zpod pásu svůj mobil. Kvaltem přijme hovor, aby telefon nezvonil příliš dlouho. I tak německý mistr na druhé straně haly nebezpečně zbystří...
Jana zašeptá:

Německý mistr zařve přes celou halu:

Jana spěšně přeruší hovor a usměje se na mistra.
Na toho však milý úsměv neplatí.

Jana jako pokáraný prvňáček skloní hlavu. Hodí mobil zpět pod pás a s provinilým výrazem pokračuje v letování. Při tom se snaží vyhnout mistrově mrazivému pohledu.

Mistr:

Arbeiten sie, meine tschechische Frauen, noch fünf Minuten! Dann hat der dritte herstellung Gürtel eine kleine Pause...

Zvuk:

Zvonění mobilního telefonu.

Jana:

Co je?... Stáňo, já teď nemám čas na vykecávání... Cože? Jakej zkrat? Jakej vyhořelej počítač? Co to meleš?...

Mistr:

Frau Martinovská!!!

Die Pause ist noch nicht jetzt, aber in fünf Minuten! Haben Sie es schon vergessen?!

Obraz 22.
Matčina kuchyně
Interiér – Den

Na kuchyňské lince leží nakrojený chléb.
Něčí ruka z něj uždíbne kus třídky.
Hbité prstíky přetvoří měkkou pečenou
hmotu žmouláním v úhlednou
pětimilimetrovou kuličku. Odloží ji zpátky
vedle bochníku.
Pak se natáhnou pro další kousek třídky.
Cyklus se opakuje.
Jedná se o prstíky Stanislavovy matky.
Stojí opřená o linku. Z jejího počínání lze
usuzovat, že je velmi nervózní. Tváří se
zamyšleně.

Na židli u kuchyňského stolu sedí proti ní
Stanislav. Má nohu přes nohu.
Na rozdíl od své matky nevypadá, že by si
svůj profesní neúspěch nějak hluboce
připouštěl.

Matka mu satirické uvažování obratem
vytkne:

Stanislav vypoulí očka, nafoukne tváře a
vytvoří tak jeden ze svých pověstných
ksichtů. Matka obrátí oči v sloup.

Matka:

Co se ti to jenom, ty můj chudáčku jedinej,
přihodilo...?

Stanislav:

Já nejsem chudák, maminko! Chudák je ten,
co má průjem. Já jsem jenom špatnej
elektrikář...

Matka:

Aspoň v týhle situaci se nechovej jako ten
Švejka a mluv normálně! Buď tak hodnej.

Ty jsi hold starej vůl...

Ví to už vůbec Jana? Dneska má odpolední
šichtu, vid'? Volal jsi jí to do práce?

Stanislav:

Volal, ale nedovolal.

Matka:

Jak to? Tak volal jsi jí nebo ne?

Stanislav:

Volal, ale vypnula mi to.

Matka synovi skočí do řeči. Na výčet toho, co všechno Jana v práci nesmí, evidentně není zvědavá.

Stanislav se poprvé vážně zamyslí.

Matka se smutně podívá z otevřeného okna. Vidí na dvorku vnučku Lucii, jak se vrací od autobusu domů a mává na ni do okna. Matka ji vůbec nevnímá.

Stanislav se zvedne ze židle a ironicky poznamená:

Pak otevře dveře z kuchyně. Chystá se odejít. Na prahu se však ještě otočí a s vážnou tváří zauvažuje:

No to víš, pracuje v německé firmě. Tam je přísná disciplína. Mimo přestávku nesmíš volat, papat, kakat, ...

Matka:

A Honzík to ví? Pro toho to bude nejhorší. Bude se asi muset rozloučit s tím Dánkem, když teď budeš muset nacpat fůru peněz do krku tomu Břicháčkovi, co?

Stanislav:

Já mu to asi zatím vůbec říkat nebudu. Nechám ho při tom, že tam pojede, a mezitím zkusím ty peníze ještě nějak vydělat. Dánsko, to není problém. Tam buď pojede nebo nepojede. Horší bude hypotéka...

Matka:

Copak tomu asi řeknou lidi ze vsi a sousedky, když Honzík nikam nepojede a ty ještě navíc přijdeš o barák. Úplněovej... To bude ostuda!

Stanislav:

Věř mi, že celou noc dneska nebudu přemejšlet nad ničím jiným, než jak to spoluobčanům sdělíme!

Možná, že by mi ta sebranka na úřadě pronajal za tím účelem s radostí třeba i obecní rozhlas, nemyslíš? Neměl bych se tam jít zítra pozeptat...?

Obraz 23.
Náves
Exteriér – Noc

Noční pohled na věž Bukoveckého kostelíka.
Obě dvě rafičky kostelních hodin se setkají na
nejvyšší dvanácté číslici ciferníku. Kostelní
zvon začne odbíjet půlnoc.

Zvuk:
Bimbání kostelního zvonu.

Obraz 24.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Ve tmě se rýsuje společné obydlí Marty a její matky. Téměř všechna okna už dávno potemněla. Jen v jednom zcela vpravo dole se svítí. Z návsi sem doléhá tlumené odbíjení z kostelní věže.

Zvuk:
Tlumené bimbání kostelního zvonu.

Obraz 25.
Martinina kuchyně
Interiér – Noc

Na plynovém sporáku stojí papiňák. Pod ním hoří oheň. Jemné syčené a pára nad hrncem dává vědět, že obsah papiňáku je ve varu.

Martina sedí za jídelním stolem uprostřed kuchyně. Čte si noviny.
Otevřou se dveře z Luciina pokoje, který s kuchyní sousedí. Do kuchyně vejde rozespálá Lucie v noční košili.

Martina vzhlédne od novin.

Lucie pohodí hlavou k hořícímu sporáku.

Lucie pokývá hlavou. Přejde ke dveřím do chodby.

Zvuk:

Sykot páry z Papinova hrnce.

Lucie:

Mami, co tady ještě děláš? Zase čekáš na tátu?

Martina:

Jo. Dneska hráli s orchestrem na pivních slavnostech někde v Mrákově. Přiveze určitě tučnej honorář...

Lucie:

Já se ti divím, že tě to za to stojí na něj čekat. Stejně přijede zase ožralej jako vždycky. Nebude s ním žádná řeč.

Martina:

Kdybych mu ten honorář nevzala hned teď v noci, tak ráno, až by se vyspal z opice, by mi ho už nedal. Nechal by si ho na další chlast.

Lucie:

Prosím tě, co teďka v noci vaříš?

Martina:

Ale maso na zítra k obědu. Aspoň si ho předvařím, když už takhle ponocuju. Ráno budu dlouho vyspávat, a pak bych to všechno nestihla.

Lucie:

Martina dceru zarazí.

Lucka, která už je v chodbě, nakoukne zpět do kuchyně.

Aha. Tak se nenech vyrušovat. Já jdu ještě na záchod.

Martina:

Lucko!

Až se budeš vracet ze záchodu, na chvíli se sem ke mně sedneš. Ráda bych si s tebou o něčem popovídala...

Obraz 26.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Prostor před dvojdomkem osvítlí světlomety linkového autobusu.

Řidič zastaví přímo u branky do rozbahněného dvora. Přední dveře autobusu se se sykotem otevřou.

Z autobusu, který je téměř prázdný, se vypotáčí Josef v dosti pohrouženém stavu. V ruce si nese pouzdro s houslemi. Otočí se na řidiče autobusu Miroslava Koláře.

Josef zvedne ruku a udělá gesto, jako že Miroslav nemusí mít obavy. Pak vykročí k domu.

Miroslav se nakloní. Zvedne z předního sedadla, kde Josef pravděpodobně seděl, koženou peněženku. Hodí ji Josefovi. Josef ji nechytne. Chvilí to trvá, než ji najde v blátě. Nakonec si ji přeci jen dá do kapsy. Zamává na Miroslava. Ten mu zamávání oplatí. Zavře dveře a odjíždí.

Josef se vydá přes rozbahněný dvůr vrávoravou chůzí ke vchodu.

Zvuk:

Motor autobusu.

Syčení vzduchových dveří.

Josef:

Děkuju, Míro, žes mě hodil až sem před barák. Já bych to dneska od zastávky sám asi ani nedošel...

Miroslav:

No nemáš zač. Hlavně neupadni!

Počkej, Pepo, nechal jsi si tady peněženku!

Zvuk:

Syčení vzduchových dveří.

Zvyšování otáček motoru.

Obraz 27.
Martinina kuchyně
Interiér – Noc

Martina a Lucie sedí proti sobě v kuchyni.

Martina:

Lucko, jsi už pár týdnů dospělá holka. Doufám, že jsi ale taky rozumná a zodpovědná a nenapadlo by tě tedy vzhledem ke své plnoletosti dělat nějaký kraviny!

Lucie vyvalí na matku rozespalé oči.

Lucie:

Jaký kraviny? Jak tě to napadlo?

Martina:

No je mi například divný, proč jsi do svých osmnáctejch narozenin jezdila domů z učňáku ze Životic autobusem ve dvě a teď, posledních čtrnáct dní, jezdíš najednou až ve čtyři, ne li dokonce v šest?!

Lucie neodpoví. Jen pokrčí rameny a udělá neurčitě gesto obličejem. Něco stoprocentně tají. Přesto se snaží působit sebejistě. Určité známky provinilosti se jí však zakrýt nedaří. Martina vidí, že dcera je v pasti. Přijít pravdě na kloub ale již bohužel nestihne. Otevírání domovních dveří v chodbě dává naznačit, že Josef právě dorazil.

Zvuk:

Vzdálená klika dveří.

Martina zapomene na záhadu s Lucií. Teď jde o víc – o peníze. Rychle se nakloní k dceři a šeptne:

Martina:

Táta! Musíš mi pomoci vytáhnout mu z kapsy peněženku. V tej bude mít ty peníze...

Martina s Lucií se podívají na dveře do chodby. Je v nich matné průsvitné sklo. V chodbě se rozsvítí. Něčí stín se přiblíží ke dveřím. O něco zakopne a padá k zemi.

Zvuk:

Tlumené bouchnutí.
Josefův výkřik.
Pád lidského těla na dlažbu.

Martina suše konstatuje:

Josef se v chodbě zvedne ze země. Následně otevře dveře do kuchyně. Futrál s houslemi opře o futro. Pak se všimne sedících žen. Opilým hlasem prohlásí:

Cíleně dovrávorá k malé skřínce, která stojí u sporáku vedle okna, a vytáhne si z ní láhev piva. Začne ji na lince otvírat. Martina s Lucií jsou v mžiku na nohou. Martina se ze zadu přitulí k manžilkovi a začne ho hladit.

Lucie se mezitím snaží vytáhnout otci z kapsy u kalhot peněženku s honorářem. Podaří se jí to. Josef to však ucítí. Odloží pivo, které se mu stále nedaří otevřít. Otočí se. Spatří svoji peněženku v ruce dcery.

Martina zařve na Lucií:

Josef je jako smyslů zbavený. Martina se s ním začne prát. Lucie uteče i s peněženkou do chodby. Martina při roztržce zavadí o regulační knoflík na sporáku. Plamen pod papiňákem zesílí na maximum. Díky tomu dojde za pár vteřin k ohlušujícímu výbuchu. Papiňák se otevře. Vyletí do vzduchu a srazí digestoř nad sporákem. Maso se rozprskne po zdech a po stropě. Martina s Josefem padnou vlivem tlaku na zem. V místnosti poté zavládne hrobové ticho. Lucie nakoukne z chodby do kuchyně. Má strach, co tam spatří.

Struny houslí ve futrálu, který upadl na zem.

Martina:

Měla jsi pravdu. Je zase pod obraz!

Josef:

Jé! Vy na mě čekáte? Ale to je milý. To jste nemuseli...

Martina:

Já jsem se na tebe tak těšila...
Ani dočkat jsem se tě už nemohla!

Josef:

O co jde? Vrat' mi to! Mám tam plno peněz!
Dej to sem!

Martina:

Schovej to!

Rodiče jsou v pořádku. Zvedají se ze země.
Spoušť po vybuchlém papiňáku je ale
přinejmenším politování hodná.
Lucie, stále držíc v ruce otcovu peněženku, se
opře o futro. Shodí tak nohou na zem pouzdro
s houslemi. Struny opět zazní.

Lucie to nevnímá. Podívá se na peněženku a
pak přejeđe očima po poškozené kuchyni.
Vydechne:

Zvuk.

Struny houslí ve futrálu, který upadl na zem.

Lucie:

Mami, já myslím, že o ten honorář nakonec
stejně přijdeš...

Obraz 28.
Před domem Břicháčkových
Exteriér – Den

Opět pozorujeme něčí ruce, které cosi montují v hlavním elektrickém rozvaděči, umístěném v plotě.

Záběr se rozšíří. Vidíme, že ruce nepatří Stanislavovi, nýbrž cizímu neznámému elektrikáři v montérkách.

U nohou má otevřenou brašnu s náradím. Stanislav přináší k domu Břicháčkových velkou papírovou krabici. Je na ní nakreslen počítač a uvedena příslušná značka. Kysele při tom sleduje svého „konkurenta“ u rozvaděče. Jeho automobil je zaparkován v pozadí.

Stanislav zazvoní a čeká, až mu někdo přijde otevřít.

Dveře se rozletí. Na prahu stojí Břicháček.

Břicháček pozdraví napůl úst.

Stanislav mu ukáže bednu. Břicháček ji doslova vytrhne Stanislavovi z ruky.

Stanislav ukáže na konkurenčního elektrikáře a ironicky nadhodí:

Stanislav se zarazí:

Břicháček se nevinně usměje.

Stanislav:
Dobré ráno.

Břicháček:
Dobrej. Máte počítač?

Fajn. Tak nashledanou.

Stanislav:
Vidím, že jste si už za mě našel náhradu...

Břicháček:
Domníval jste se snad, že jste nenahraditelný? Tak abyste věděl, vy na slovo vzatej odborníku na elektriku, včera jsem telefonoval na živnostenskej úřad a přesvědčil jsem je, že vy prostě nejste člověk, kterej by mohl schopně vykonávat svoji živnost.

Stanislav:
Ale říkal jste, že když Vám koupím novejši počítač, tak jsme si kvit!

Břicháček:

No znáte to. Po obědě nemá člověk co dělat, zdřímnout si se mi tentokrát nechtělo...

Stanislav:

A co jste jim do toho telefonu napovídal?

Břicháček:

Povyprávěl jsem jim o tom Vašem včerejším kixsu. Dostal jsem na ucho nějakou paní Tuháčkovou – vyslechla mě s velkým zájmem. Opravdu úřednice na pravém místě...

Stanislav:

A co si myslíte, že tím dokážete?

Břicháček se jízlivě pousměje.

Břicháček:

Ochráním tak Vaše budoucí zákazníky před pohromou. U těch by už v jisté chvíli nemuselo jít jenom o počítač...
Nashledanou.

Břicháček se širokým úsměvem zabouchne dveře. Stanislav zůstane stát na chodníku jako opařený.

Obraz 29.
Před gymnáziem
Exteriér – Den

Budova Masarykova gymnázia v Plzni vyhlíží zvenku staře a ošuntěle. Snad bílá plastová okna a nové červené střešní tašky dávají tušit, že škola na tom není zas tak uboze.

Gymnázium stojí v zastrčené poklidné ulici. Městský ruch a zvonění tramvají sem doléhají z velké dálky.

Zvuk:

Vzdálený provoz automobilů.

Vzdálená jízda a cinkání tramvají.

Obraz 30.
Školní třída
Interiér – Den

Na katedru dopadne štos sešitů.
Padesátiletá udržovaná profesorka
Nápravníková promlouvá ke třídě.

Nápravníková:

Písemka na souslednost a gerundium dopadla katastrofálně! Jediní, kdo opět zasvítili, jsou Kočkodan a Hřebcová. Hřebcová, pojď napsat na tabuli opravu!
Služba – rozdejte to!

Vysoká štíhlá černovláska ve třetí lavici se zvedne a kráčí k tabuli. Zastaví se u katedry. Jan v první lavici má její zadeček metr od obličeje. Se zalíbením si ho prohlédne. Nápravníková předá dívce sešit. Zbytek nechá rozdat bledolící zrzavou boubelkou. Černovláska přistoupí k tabuli a začne na ní podle svého sešitu psát správné znění nevydařené písemky. Jan z ní nespouští oči. Jeho soused v lavici – Petr – si toho všimne.

Petr:

Nekoukej na ni tak okatě! Přece nemusí celá třída vědět, že jsi do ní zamilovanej!

Jan:

Ale já do ní nejsem zamilovanej. Jenom se mi líbí...

Petr se usměje.

Petr:

To je to samý, ty troubo! Řekni mi upřímně, co na ní vidíš?

Jan zasněně odpoví:

Jan:

Všechno! Nohy, zadek, vlasy, oči, hlas, ...
Ty vole, prostě všechno!

Petr:

A už jsi jí to řekl?

Jan:

Nespadla ti cihla na hlavu? Ta se to nikdy nesmí dozvědět! Stejně by mě nechtěla...

Petr se hloupě zeptá:

Jan, aby měl od Petrových otázek pokoj,
naštvaně vykřikne:

Veronika, když zaslechne z Janových úst
svoje jméno, přestane psát a otočí se od
tabule k první lavici. Zachytí Janův pohled.
Ten ucukne.
Nápravníková zakročí:

Veronika opraví chybu a pokračuje v psaní.
Není ale už tak soustředěná, jako na začátku.
Zjevně nad něčím přemýšlí.

Petr:
Veronika?

Jan:
Jo! Veronika!!!

Nápravníková:
Kluci! Přestaňte tam v tej první lavici mlít a
ty, Veroniko, to dopiš! A pozor – ve druhé
větě ti chybí v „sorry“ jedno „r“!

Obraz 31.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Do poštovní schránky se štítkem „Stanislav Martinovský“ vhodí mladá chlapecká ruka jakýsi popsaný papír.

Zvuk:

Motor auta.

Stanislav přijíždí ke svému domu. Z okénka vidí ramenatého mladíka, který mu cosi vhazuje do schránky. Zastaví ve vjezdu, vystoupí. Zamíří k chlapci.

Stanislav:

Nazdar Karle! Cos mi to tam hodil?

Karel se otočí na Stanislava. Přes rameno má tašku. Vykukují z ní štosy malých popsaných papírů.

Karel:

Dobrý den, pane Martinovský.

To je jenom referendum, jestli se má ve vesnici postavit biospalovna nebo ne. Táta mi s tím poslal. Má to být odevzdáno zpátky na úřad do dvou dnů.

Stanislav:

Aha. A proč to táta nebo máma neroznesli sami? To mají starosta a jeho sekretářka tolik práce, že sami ani nemají čas na tak důležitou věc, jako je referendum? Hlavně že na kontrolování Foglsteina čas mají...

Karel se pousměje. Je naprosto normální kluk, evidentně neovlivněný politikou a úzkostlivostí svých rodičů.

Karel:

Máte pravdu. Ale dneska je to náhodou trochu jinak. Pana Foglsteina dnes hlídá jenom máma. Táta jel s autem do servisu.

Stanislav:

Do servisu? S tím novým Voldem? Co se mu na tom, pro Krista pána, mohlo porouchat?

Karel:

Ale nějakej debil postavil u lesa na patník starej monitor a táta, kterej tam večer jel, tak si z dálky myslel, že je to policejní radar!

Stanislav si dá rychle ruku přes pusu, a by se nahlas nerozchechtal.
Karel pohlédne na hodinky.

Karel odchází k dalšímu domu. Stanislav se za ním dívá.
Přes Karlovu postavu je v pozadí před nedalekým dvojdomkem vidět Martinina mávající ruka. Naznačuje Stanislavovi, aby k ní šel.
Stanislav obrátí oči v sloup a zakroučí hlavou.
Přání své sestry však vyplní.

Brzdil takovým způsobem, až spálil brzdový destičky.

Tak já letím, a bych s tím byl aspoň do poledne hotov. Nashledanou.

Stanislav:
Čau, čau.

Obraz 32.
Školní chodba
Interiér – Den

Veroničiny pronikavé modré oči si změří Jana. Ten sedí u okna na chodbě. Má nohu přes nohu. V klíně otevřený sešit. Učí se. Veronika vyjde ladným krokem ze třídy a přisedne si k Janovi na lavičku. Jan po ní hodí očkem. Pak se ale dál věnuje svému sešitu. Dělá, jako kdyby si vedle něho sedl někdo cizí.

Veronika chvíli jen tak sedí. Mlčí. Přímo pozoruje z profilu Janův obličej. Žádná reakce.

Nakonec promluví. Klidným mateřským hlasem ze otáže:

Jan si zahraje na nechápavého hošíka.

Veronika se ale nenechá jen tak snadno odbít.

Její koleno se dotkne Janova. Jan ucukne. Přestane mít nohu přes nohu. Jeho obličej zčervená. Veronika se pobaveně zeptá:

Jan pokračuje ve své „nechápavé“ roli.

Veronika začne rytmicky šťouchat svým kolenem do Jana.

Jan si poposedne na lavičce metr od Veroniky, aby se vyvaroval styku s jejím kolenem. Opět si dá nohu přes nohu.

Veronika zůstane sedět na svém místě.

Veronika:

Co to mělo dneska znamenat při té anglině?

Jan:

O čem to mluvíš?

Veronika:

To nebylo poprvé, co sis mě při hodině tak prohlížel...

Proč se přede mnou chováš poslední dobou tak divně?

Jan:

Jak divně?

Veronika:

No mně se, Honzo, zdá, že ses do mě tak trošičku zamiloval...

Jan:

Máš bujnou fantazii!

Jan se podívá na Veroniku. Snaží se tvářit pokud možno lhostejně.

Veronika se usměje.

Veronika bez mrknutí oka pozoruje Janův obličej. Čeká, jak bude reagovat. Jan neodpoví. Opět se zahledí do popsaných listů svého sešitu. Už ale není rudý. V jeho obličejí se objeví mírné známky blaženosti a štěstí.

Veronika:

Karolína mí říkala, že prej taky jedeš do toho Dánska.

Jan:

A ty nejedeš?

Veronika:

Ale to víš, že jedu. Jedu a už se strašně těším. Ty ne?

Obraz 33.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Detail kliky. Z druhé strany je kýmsi stlačena.
Dveře se prudce otevírají.

Zvuk:

Klika dveří.

Martina přivádí Stanislava do své kuchyně.
Vypadá to zde „jako“ po výbuchu. Mastné
skvrny na dech, u sporáku dokonce opadaná
omítka, poškozený strop, nad kamny zbytky
zohýbané digestoře. Stanislav se zhrozí.

Stanislav:

No nazdar! Tak tohle jsem teda nečekal.

Martina:

Ale pustíš se do toho, ne?

Stanislav:

Proč jsi si na to vybrala zrovna mě?

Martina:

Protože jsi si sám postavil celej barák. Takže
párkrát mávnout lžící a naštukovat tam ten
roh by pro tebe neměl bejt problém. My si to
už pak s Pepou sami vymalujeme...

Stanislav se ušklíbne.

Stanislav:

Myslíš, že je to ten nejlepší nápad chtít po
opilci natírat zdi?

Martina se vtipu nezasměje.

Martina:

Náhodou Pepík byl celou noc vzhůru a
seškrabával z těch zdí nalepený maso a tuk.

Pak se zamyšleně podívá do země. Spíše
jenom jako gesto pokývne hlavou.

Taky do rána krásně vystřízlivěl...

Stanislav přejde ke sporáku. Detailně si
prohlédne nejvíce zničený úsek zdi.

Stanislav:

A co materiál?

Martina:

Je ve stodole.

Stanislav se s trhnutím otočí.

Stanislav:

Ty myslíš ty dva letitý pytle štku ještě z dob krále Klacka? Ty už budou možná dávno ztvrdlý...

Martina:

O to nejde. S vodou to nějak rozmícháš. Hlavně aby ti vystačili. Kupovat ve stavebninách za těžký peníze nový se mi zrovna nechce!

Stanislav:

Martino, ty jsi teda škrť! Doufám, že na konci za tu prácičku aspoň kvůli mně odemkneš pokladničku...

Martina na bratra mrkne.

Martina:

U tebe udělám malou výjimku. Mamina mi vyprávěla o tom vyhořelým počítači. Už kvůli tomu tě nemůžu nechat pracovat zadarmo – přišel jsi tím teď naráz o hodně peněz...

Stanislav sestru naštvane okřikne.

Stanislav:

Nevysmívej se mi, Martino! Taková hlína to zase není. Možná že mě kvůli tomu připraví dokonce i o živnostenskej list! Co bych si pak počal...?!

Martina mávne rukou.

Martina:

No co. Já bych ti klidně zařídila místo u nás ve spořitelně.

Stanislav:

Místo agenta v kanceláři?

Martina:

Ne. Buď místo topiče v kotelně nebo údržbáře v provozu za pět tisíc – vyber si!

Obraz 34.
Náves
Exteriér – Den

U autobusové zastávky pod kostelem zastaví linkový autobus. Dveře se otevřou.

Zvuk:

Motor autobusu.
Syčení vzduchových dveří.

Krásné štíhlé dámské nožky v silonkách a červených lodičkách pomalu svůdně sejdou příkré schůdky z vozidla na chodník. Za nimi cupitají mužské oděné v kečkách a kryté džínovými nohavicemi.

Klapot lodiček a dupání kecek.

Dveře se zavřou. Autobus odjíždí.

Syčení vzduchových dveří.
Motor autobusu.

Lucie následovaná Janem kráčejí od autobusové zastávky. Jan nese na zádech školní batoh. Lucie má přes rameno pouze kabelku, ale v ruce velkou igelitovou tašku.

Jan:

Proč jsi zase dneska přijela čtyřkou?

Lucie odsekne:

Lucie:

Ty už jsi jako ta moje máma! Copak čtyřkou se jezdit nesmí? Vždyť ty taky jezdíš čtyřkou.

Sebejistou Lucii to nerozhodí.

Jan:

Protože jezdím do školy až do Plzně. To je dvacet kilometrů. Ty jezdíš jenom do Životic a to je, pokud vím, sotva pět!

Lucie:

Ale nahrazovala jsem si ještě dneska po poledni tělocvik. Mám málo hodin...

Lucie začne být trochu nervózní. Dotěrné dotazy bratrance jí asi nejsou příliš po chuti.

Jan:

Ale tělocviky se většinou nahrazují na konci pololetí. V lednu nebo v červenci...

Lucie:

Ježíš Mariá, co je ti do toho? Co se v tom š'ouráš? Nebuď, Honzíčku, tak zvědavej...

Jan:

No tak promiň. Jenom mi to přišlo divný. Můžu ti pomoct s tou taškou?

Jan ukáže na igelitku. Lucie zavrtí hlavou.

Lucie:

Ne, není to těžký. Mám v tom... jenom cvičební úbor.

Lucie přidá do kroku. Předhóní Jana. Chce mu utéct.

Dírou ve dně igelitky vypadne na silnici černočervený kus látky. Lucie o tom neví. Jan předmět zvedne. Jedná se o tanga. Zavolá na Lucii:

Jan:

Lucko!

Lucie je už dobrých deset metrů před ním. Zastaví se a otočí. Znuděně se zeptá:

Lucie:

Co je zase?

Jan zamává tangy ve vzduchu. Pobaveně se zeptá:

Jan:

V tomhle cvičíš?

Lucie ztuhne. Nenechává slova. Co teď? Nakonec polkne a pokusí se o trapný úsměv.

Lucie:

Ne. To jsem si koupila na náměstí u Vietnamců, než jsem šla na autobus...

Jan upřeně pozoruje Luciiin vyděšený obličej. Pomalu přičichne k tangům. Lucie se probudí ze zkoprnělosti. Zařve a vrhne se k Janovi.

Lucie:

Co to děláš, ty prase?!

Jan:

Přesvědčuji se, jestli jsou opravdu nový.

Lucie mu vytrhne tanga z ruky.

Lucie:

Rejpale!

Obraz 35.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Na zeď dopadne chuchvalec štuku. Zednická lžice Stanislava Martinovského ho odborně uhladí.

Stanislav stojí na štaflích. Je oblečen do bílých montérek s prsní kapsičkou a na zádech překříženými ramínky.

Na nejvyšší příčce štaflí má na háku zavěšený plechový kbelík s materiálem.

Martina stojí dole. Pozoruje bratra při práci.

Má obličej samou ťupku od štuku – zřejmě už stojí pod štaflemi dosti dlouhou dobu.

Stanislav sáhne lžicí do kbelíku pro další dávku štuku.

Podle mrazivého vrznutí vytvořeného stykem plechové lžice s plechovým dnem kbelíku však lze usoudit, že již Stanislav všechn štuk z nádoby vypotřeboval...

Zvuk:

Zaskřípění, jako když se dře plech o plech.

Stanislav:

No a je po štuku! Já to věděl, že se těm stavebninám nevyhneme...

Martina:

To není možný. Vždyť to byly dva velký pytle!

Stanislav:

No ale vidíš, že to nevystačilo. Tak se převleč, nasedni do auta a jed' k těm krkounům pro další pytel!

Martina zakroučí hlavou.

Martina:

Ani mě nenapadne. Jak tak koukám, stejně už toho moc potřebovat nebudeme. Sotva jednu fanku! Co bych pak dělala s tím zbytkem?

Stanislav:

To, co s těma dvěma předchozíma – měla bys je dvacet let ve stodole pod uhlím!

Martina:

Martina iniciativně opustí kuchyň. Stanislav se za ní podrážděně dívá. Zakroučí hlavou a začne slézat ze štaflí.

Přistoupí ke skřínce u sporáku. Je třeba ji odstrčit. Znemožňuje totiž přístup k poslednímu kousku opadané zdi. Stanislav ze skřínky sundá dečku, aby ji neumazal, a hodí ji přes nejbližší židli. Při tom si mumlá:

Pak zatne síly a zatlačí do skřínky. Ta se pohne.

Tiché cinkání uvnitř nábytku přiměje Stanislava, aby přerušil šoupání. Co jen v té skřínce může být? Stanislav se rozhlédne, zda-li se ještě nevrací Martina. Vzduch je čistý. Pomalu zvědavě otevře skříнку. Je narvaná pivy. Od shora až dolů. Stanislav hvízdne. V jeho obličejí se zračí radost. Je svým objevem uchvácen...

Víš co? Počkej tady, já se zkusím zeptat k sousedům. Burda taky furt něco opravuje, tak třeba mu něco zbylo...

Stanislav:

Co to mám jenom za sestru?!

Ta je pomalu ještě větší vychcánek než ten somrák tenkrát v Životicích na náměstí, jak sháněl tu svíčku!

Zvuk:

Cinkání pivních lahví.

Obraz 36.
Před konzumem
Exteriér – Den

Po silnici se k nám od návsi blíží dvě postavičky. Lucie a Jan. Nejdou společně. Naštvaná Lucie svému bratranci záměrně mílovými kroky uniká. Je naštvaná z onoho „tangového“ odhalení. Neví, jak by se za to Janovi pomstila...

Před konzumem se zastaví. Otočí se. Jan ji couravou chůzí dojde. Lucie mu položí uštěpačnou otázku:

Jan Luciinu ironii a snahu „se pomstít“ přeje, jako kdyby se neuskutečnila. Odpoví naprosto věčně:

Jan s Lucií pokračují v cestě vedle sebe.

Lucie tak, aby to Jan neviděl, povytáhne z igelitky tanga. Podívá se na ně. Na zlomek vteřiny se zamyslí. Jan mezitím pokračuje:

Lucie schová tanga zpět do tašky a s tragickým výrazem se obrátí na Jana. Skočí mu do řeči.

Jan na Lucii vypoulí oči.

Lucie:

Tak mě napadlo, co vlastně gympl? Poslední dobou se mi se známkami už moc nechlubíš, jako když jsi ještě chodil do měšťanky... Pořád samé jedničky, můj chytrý ušprtáný bratráčku?

Jan:

Kdepak. Na gymnáziu je to, to víš, už nesrovnatelně těžší než na základce. I tak ale stále patřím k elitě třídy!

Lucie:

To ti řekli, nebo sis to vybásnil sám...?

Jan:

Předpokládám to. Třeba už pekel toho, že jedu za měsíc na týdenní jazykovou stáž do Dánska...

... Vedení školy do toho projektu vybralo prej jenom ty nejlepší studenty ze školy. Mám takovou radost, že jsem mezi nimi...

Lucie:

Nechci ti kazit náladu, Honzulko, ale do toho Dánska pravděpodobně nepojeďš.

Jan:

Proč bych nejel?

Lucie:

Včera jsem z kuchyně od babi náhodu zaslechla, že tvůj táta udělal u jednoho zákazníka nějakou botu a přišel tak o mnoho peněz!

Jan:

To není možný. Já o ničem nevím.

Lucie:

A jak bys taky mohl, když to před tebou chtěli zatajit?

Jan:

Proč by to přede mnou tajili? Jestli je to pravda, stejně bych se jí jednou musel dozvědět...

Lucie vážně pokrčí rameny.

Lucie:

Asi doufají, že ty prošustrovaný peníze strejda ještě někde nadělá, abys mohl jet!

Téměř se rozbrečí.

Věř mi, že kdybych ten obnos měla, dala bych ti ho, ...

Pak se otočí na druhou stranu a sama pro sebe si zašeptá:

... abys konečně na nějakou dobu zmizel a přestal mi pít krev nemístným rejpaním!

Obraz 37.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

V rozšiřující se škvíře mezi futrem a dveřmi se objeví fanka, plná štuk. Pak ruka a nakonec i celá Martina. Přináší materiál od sousedů. Vítězoslavně se usmívá.

V kuchyni nachází Stanislava opřeného o otevřenou skříňku s pivy. Okamžitě se jí vytrátí úsměv z tváře.

Stanislav:

Sestřičko, vy máte ale piv!

Vytáhne jedno do skříňky a ohmatá ho.

Sice jsou všechny teplý jako polívka a řada lidí by vám za to dala určitě s čestným úmyslem přes držku, nicméně jsou to piva! A já mám na jedno chuť...!

Martina:

Tak to si ji nech rychle zajít. I když jedno možná dostaneš, ale až na konci. Až to bude všechno hotový!

Podá mu fanku.

Tady máš štuk. Pust' se do toho, ať to odsejpá!

Stanislav se podívá do fanky.

Stanislav:

A ty myslíš, že tenhle ten plivanec mi bude stačit? To je sotva tak na půlku cihly a roh ještě bude koukat...

Martina se zklamaně podívá na bratra.

Martina:

No tak si to někam přesyp a já tam teda zajdu ještě jednou.

Stanislav vezme Martině z ruky fanku. Sundá ze štaflí kbelík a přesype do něho štuk.

Stanislav:

Fajn.

Sice budeš mít po vsi z ostudy kabát, sestřičko, protože Drahuš odvedle si to tvý lstivý paběrkování jistojistě nenechá jenom pro sebe, ...

Vrátí Martině fanku. Natočí do kbelíku se štukem trochu vody a začne míchat.

Z té části zdi, která je již naštukovaná, se odloupne kus štuky a s plesknutím dopadne na zem.

Stanislav se otočí.

Přestane míchat hmotu v kbelíku a vrhne se ke zdi. Uchopí rajblík. Seškrábne ze země upadlý kus a začne zedř opravovat. O metr dál se na jiném místě odloupne další kousek.

Stanislav má najednou plné ruce práce. Jeho nálada se zhoršuje. Prozřetelná Martina raději opouští kuchyň, aby sehnala potřebný štuk...

..., zároveň ale taky budeš mít kromě toho v kuchyni u sporáku zedř, precizní, rovnou, jako když střílí!

Zvuk:

Plesknutí.

Stanislav:

Do prdele! Já blbec to asi málo uhladil!

Zvuk:

Další plesknutí.

Obraz 38.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

K dvojdomku se po silnici od konzumu blíží Jan a Lucka. Tentokrát je však tím, kdo druhému utíká, Jan. Zlostně se žene kupředu. Lucie se škodolibým výrazem nikam nechvátá. Jde pár kroků za ním. Svoji pomstu již úspěšně vykonala...

Vrátka z rozbahněného dvora na ulici se otevřou. Na chodník se v důchodkách vybrodí stará matka, babička Jana a Lucie, aby „děti“ přivítala.

Naštvaný Jan okamžitě zamíří k ní. Bez pozdravu na ni zaútočí:

Jan:

Babi! Lucka mi teďka před chvilkou řekla, že táta prej nemá peníze na to moje Dánsko. Je to pravda? Ano nebo ne?

Matku to zaskočí. Podívá se na Lucii, která se už mezitím také doloudala.

Matka:

Lucko, jak jsi na to přišla?

Lucie v klidu odpoví. Tváří se při tom, jako kdyby o nic nešlo.

Lucie:

No slyšela jsem to. Včera. Otevřeným oknem od tebe z kuchyně, když jste si o tom se strejdou povídali. Zrovna jsem se vracela domů. Ještě jsem na tebe ze dvora mávala – cožpak si nevzpomínáš...?

Jan Lucii přeruší. Na vysvětlování, jak se jeho sestřenice k oné informaci dostala, evidentně není zvědavý. Důležitá jsou fakta.

Jan:

Počkej, Lucko, to teď neřeš. O to nejde.

Otočí se na svou babičku.

Já chci vědět, jestli za měsíc pojedu do Dánska nebo ne?! Nic víc.

Stará matka pomalu odpoví:

Matka:

To se zatím neví. Snad jo, ale jistý to bohužel není. Pravda je skutečně taková, že tvůj otec přišel před pár dny o nezanedbatelnou sumu peněz...

Janovi se objeví v očích slzy.

Lucka bratrance v slabé chvíli ještě popíchne.

Jan si utře oči. Vzlykne:

Ze dvorku vyběhne na ulici Martina s prázdnou fankou.

Martina se rozběhne k domu sousedů.

Z dvojdomku se ozve Stanislavův křik.
Martina se zastaví.

Martina se tedy rozběhne zase zpátky do dvojdomku. Skupinka tvořená matkou, Janem a Lucií se k ní připojí. Ke vchodu se všichni čtyři dostávají díky bahnu mnohem pomaleji, než by si bývali představovali...

Jan:

A já se na to Dánsko tak těšil!

Lucie:

Tak si na to vydělej sám. Seč třeba po víkendech místo Foglsteina s tím obecním traktůrkem...

Jan:

To by mě táta zabil, kdybych pracoval pro starostu!

Matka:

Kampak s tím běžíš?

Martina:

K Burdům pro štuk. Stáňovi došel. Běžím tam už po druhý...

Jan:

Táta je tady?

Martina:

Jo. Opravuje mi zeď v kuchyni. Ale teď bych tam na tvém místě moc nechodila. Nějak mu to tam padá a nemá moc dobrou náladu...

Stanislav (m. o.):

Martino! Nikam nechod' a vrať se sem! Mně se to celý oloupalo!

Obraz 39.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Martina s fankou v ruce a v závěsu za ní její matka, Lucie a Jan vběhnou do kuchyně. Stanislav sedí na otevřené skřínce s pivy a jednu láhev si právě otevírá. Na zdi za ním prosvítají cihly. Pod zdi na zemi jsou hromady tvrdnoucího opadaného štuk. Martina si dá ruku před pusou. Stanislav si přihne z právě načaté láhve zlatého moku a zvedne ze země prázdný papírový pytel od použitého štuk. Podívá se nejprve na jeho etiketu, pak na sestru.

Stanislav:

Jestli ono to přeci jenom nebylo tím, že ten štuk byl dvacet let starej, sestřičko...

Obraz 40.
Stanislavova a Janina ložnice
Interiér – Noc

Týž den leží Stanislav a Jana pozdě večer pod růžovými kytičkovanými peřinami ve své ložnici a připravují se ke spánku. Jana je velmi unavena. Celý den pracovala. Chce se jí strašně spát. Naopak Stanislava spánek stále ne a ne přemoci. Dívá se do stropu. Přemýšlí nad osudem.

Jana rozespale odpoví:

Stanislav:

Jak je to možný, Jani, že se mi v poslední době nic ale vůbec nic nedaří?!

Jana:

Honza říkal, že ten štuk byl prej dvacet let starej. To jsi nemohl vědět, tak co by se ti nedařilo? Martina to už nějak přežije a ty na to za pár dní taky zapomeneš!

Stanislav:

Ale já nemluvím o štuku, Jani. Štuk, to je prkotina... Já měl spíš na mysli toho prokletého Břicháčka!

Jana zívne.

Jana:

Ani kvůli tomu bych se na tvým místě nevzrušovala. Myslím si, že Břicháček zase nemá tak dlouhý prsty, jak o sobě říká. A už vůbec ne tak dlouhý, aby s nima dosáhl až někam támhle na živnostenskéj úřad.

Stanislav:

To nikdy nemůžeš vědět...

Jana se otočí zády k manželovi.

Jana:

Ne? No tak dobře. Tak se užírej dál. Já ti chtěla jenom spravit náladu, když už jsi na to zase zavedl řeč.

Dobrou noc!

Stanislav:

Počkej, Jani, ještě jsme se nedostali k tomu nejhlavnějšímu problému!

Jana:

A to je kterej?

Stanislav:

Že Honza už ví o tom, že nikam nepojede.

Jana:

Včera po večeři jsi se mi těsně před zprávama v obýváku dušoval, že ty peníze do té doby vyděláš, takže já v tom nevidím žádný problém...

Stanislav:

Já jsem slíbil, že se je pokusím do té doby nějakým způsobem vydělat, rozumíš? Pokusím! To je rozdíl, Janičko. Když kšefty nepůjdou, pojede Honza leda tak do...

Jana zamručí:

Jana:

Přestaň zase s těma kecama a radši spi. Já jsem tak unavená...

Opět zívne.

Měla jsem dneska v práci těžkej den – Němci řešili ten můj včerejší telefonát! Tak to nemám jednoduchá, Stáníčku...

Stanislav se našťavaně otočí na bok.

Stanislav:

A kdo dneska má?

Obraz 41.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Chladné mlhavé ráno. Zpěv ptactva je daleko slabší než v předchozích dnech.

Zato Stanislavův pes ve voliére štěká jako o závod. Po plotu totiž leze čísi kočka.

Zvuk:

Slabý zpěv ptactva.
Hlasitý psí štěkot.

Sousedka Kaplanová, která brzy po ránu chodí po své zahradě ještě v noční košili, psa okřikne:

Kaplanová:

Číto! Ticho! Pššt! Tys mě neslyšel? Přestaň štěkat, potvoro hnusná!

Číta štěká dál.

Z domu vyjde Stanislav. Je sice již oblečen, dle jeho vzhledu ale můžeme soudit, že z postele vstal teprve nedávno. V ruce drží nakousnutý rohlík – snídá.

Ihned si všimne sousedky za plotem.

Nevnímá jí. Klidným hlasem řekne:

Stanislav:

Číto, ticho!

Fena okamžitě ztichne. Kaplanovou to naštve.

Zřejmě nemůže překousnout, že ji samotnou

Číta neposlouchá. Naduřeně odchází od plotu.

Stanislav zamíří od vchodu k poštovní schránce vedle branky. Otevře ji. Je v ní dopis. Stanislav ho vyndá a prohlédne si obálku. Zalapá po dechu.

Neztrácejte ani vteřinu obálku roztrhne a rozloží v ní složený dopis.

Přelétne ho očima. Přestane číst. Zklamaně zdvihne hlavu od listu. Jednou rukou se opře o plot.

Velký detail Stanislavova obličeje. Ztěžka vydechne:

Ty vole – a je to tady!

Jeho oči se mírně zakalí. Snaží se v sobě udusat slzy. Opět nahlédne do dopisu. Uleví si:

Já se na to vyseru!

Obraz 42.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Dveře kuchyně se otevřou. Vstupuje Martina.
Vede za sebou dva břichaté zedníky
v širokých montérkách.

Ukáže ke sporáku.

Zedníci si dají ruce v bok.

Druhý zedník mávne rukou.

První zedník se vážně zamyslí.

První zedník se bodře zasměje.

Martina:

Tak tady to je.

Támhle v rohu.

První zedník:

No tady se snad, madam, muselo prohnat
tornádo!

Co na to říkáš, Franto?

Druhý zedník:

Máš pravdu, Venco, vypadá to hrozně. Ale
my to zvládneme. Nemějte strach, milostivá.

Už jsme zvládli dát zase do kupy i horší
cimry...

Martina:

No proto jsem vás taky zavolala.

V Životicích se traduje, že prej jste machři.

Na jak dlouho to vidíte?

První zedník:

Já bych řekl tak maximálně do oběda.

Materiál máme venku v autě, náradí taky, ...

Druhý zedník:

Ale laciný to nebude, milostivá. S tím
nepočítejte.

Martina:

Když to uděláte hezky, ráda vám zaplatím.

Včera jsem to samé nechala dělat bratra

zadarmo a vidíte sami, jak to dopadlo...

První zedník:

No tak to u nás teda nemějte obavy, madam.

My jsme starý puntičkáři. Uvidíte, že budete
s výsledkem spokojena.

Martina:

První zedník zakývá hlavou, čímž podpoří svého kolegu.

Martina se jízlivě usměje.

Zedníci se na sebe podívají.

Zedníci opustí kuchyň. S břichy mají ve dveřích menší problémy...

Martina se podívá po kuchyni a vzdechne.

No tak na co čekáte? Hned se do toho pusťte!

Druhý zedník:

Zajisté, milostivá, ale nejdříve by určitě bodlo jedno malé pivečko. Jako na rozjezd...

První zedník:

Ano. Na povzbuzení, madam.

Martina:

Pivečko? Možná i dvě, ale až to bude hotový. Kasáte se, že jste lepší než můj bratr. Ale víte, že zatím jsem si mezi vámi a jím nevšimla rozdílu?

Druhý zedník:

No jak myslíte, milostivá. Když chcete start bez piva, tak hold bude bez piva. Jdeme Venco ven do auta pro ten materiál a začneme...

Martina:

A já si jdu vedle k mamince udělat konečně snídani, protože tady v tom bordelu by bylo i namazat obyčejnej chleba sýrem problém...

Obraz 43.
Před Živnostenským úřadem
Exteriér – Den

Plzeňský živnostenský úřad stojí na křižovatce dvou rušných provozně velmi vytižených ulic. U chodníku parkuje v úzké lajně řada automobilů. Najdeme mezi nimi i Stanislavův. Několik metrů nad zemí je nad křižovatkou zavěšena síť trolejí pro trolejbusy. Ty se společně s ostatními jedoucími auty automobilům zaparkovaným u chodníku mistrně vyhýbají. Prostoru je málo. Lidé se tlačí na chodnicích, aby nespadli do vozovky. Není slyšet vlastního slova.

Zvuk:

Silný hluk velkoměsta.

Obraz 44.
Živnostenský úřad – kancelář
Interiér – Den

Stanislav sedí v kanceláři úřednice Tuháčkové. Sleduje dotyčnou přes její psací stůl. Vyzáblá a brýlatá postarší žena právě přendává na stole štosy papírů a pořadače. Něco hledá. I tak je ale schopna se plně věnovat dialogu se Stanislavem. Hluk z ulice díky plastovým oknům jejich rozhovor nijak zvlášť nenarušuje.

Stanislav v klidu přikývne.

Tuháčková:

Takže pane Martinovský, určitě tušíte, proč jste tady.

Stanislav:

Kvůli panu Břicháčkovi – to je jasný.

Tuháčková:

Jsem ráda, že jste upřímný a nezapíráte.

Stanislav:

Kdybych zapíral, dopadl bych ještě hůř. Vy neznáte Břicháčka, paní...

Tuháčková vzhledne od probírání lejster.

Tuháčková:

Tuháčková.

Stanislav:

... paní Tuháčková. Ten by o mně pak v Životicích rozšířil takový fámy a tak dokonale by zpracoval tamní obyvatelstvo, že bych se tam už nikdy nemohl ani ukázat!

Tuháčková:

To má takový vliv?

Stanislav:

Je úředníkem v bance, milá paní. Lidi mu dennodenně dávají na přepážce svoje peníze. Povídají si s ním. Věří mu.

Tuháčková:

Já toho pana Břicháčka tedy osobně neznám. Slyšeli jsme se pouze před dvěma dny v telefonu...

Stanislav:

O tom telefonu mi vyprávěl. A je mi divný, že stačí jedinej telefon a vy mu hned uvěříte. Pozvete mě sem a nemáte ani žádný důkazy.

Tuháčková konečně najde, co hledala.

Tuháčková:

Mýlíte se, pane Martinovský. Hned po tom telefonátu jsem do těch Vašich Životic poslala mého kolegu, který se speciálně věnuje všem kauzám z oboru elektřiny, aby přímo na místě obhlédl a zhodnotil situaci a napsal o tom všem hlášení.

Stanislav:

No a co zjistil ten Váš odborník?

Tuháčková pozdvihne k očím nalezené dokumenty.

Tuháčková:

Že zásuvka, ke které byl údajně připojen poškozený počítač, je opravdu vyhořelá následkem elektrického zkratu a že dráty v hlavním elektrickém rozvaděči, které přiváděly k oné zásuvce elektrický proud, jsou chaoticky a nesprávně pospojovány a jejich konce jsou rovněž ohořelé. Konečně si to můžete přečíst sám.

Podá papíry Stanislavovi.

Jsou tam ještě další podrobnosti a dokonce i Břicháčková písemná stížnost, která přišla poštou dneska ráno.

Stanislav se začte do textů.

Obraz 45.
Školní třída
Interiér – Den

Dvaatřicet studentů se zvedne ze svých míst.
Zdraví tak svoji přicházející třídní profesorku
a učitelku jazyka anglického Naděždu
Nápravníkovou.
Nápravníková dojde ke katedře. Odloží si na
ni své věci a učební pomůcky. Posadí se.

Studentstvo se posadí.

Nápravníková si začne připravovat přihlášky.
Janova ruka se v první lavici vymrští do
vzduchu. Petr vedle něho mu ji násilím stáhne
zase dolů.

Jan se Petrovi vyškubne. Odsekne:

Mávne rukou.

Jan se trochu začervená.

Nápravníková:

Hello everybody. Sit down!

Ještě než zapíšu do třídnice a než si
zkontrolujeme homework, který jistě všichni
máte, rozdám těm, co jedou do Dánska,
závazné přihlášky, abych na to potom
nezapomněla. Paní ředitelka mi je předala
teď před hodinou.

Petr:

Já tě říkám nedělej to!

Jan:

Nech mě! Řeknu jí to rovnou – dokud je ještě
čas.

Petr:

Ale ráno jsi říkal, že tvůj táta přislíbil, že ti ty
peníze ještě nějak sežene...

Jan:

Řekl, že se je pokusí vydělat, ale ty bys tomu
věřil?

Je to jenom útěcha. Znáš to – jenom samý bla
bla bla...!

Petr:

No já nevím jak ty, ale já svému tátovi
věřím! Naprosto!

A kdyby mi řekl: Peníze budou!, tak bych už
nad tím dál vůbec nepřemejšlel!

Nápravníková se stoupne. Začne rozdávat přihlášky podle jmen.

Podá přihlášku Petrovi.

Podá přihlášku Veronice.

Jan se na ni v lavici otočí. Ta se na něho usměje. Podívá se na přihlášku a mrkne. Jan na ni také.

Nápravníková podá přihlášku Janovi. Ten se rychle otočí od Veroniky zpátky dopředu. Převezme přihlášku. Podívá se na ni. Zapřemýšlí.

Už neposlouchá Nápravníkovou. Její slova se mu rozplývají.

Nakonec se se šťastným úsměvem zahledí do prázdna.

Nápravníková:

Bartůňková, Erlebach, ...

..., Fictumová, Hřebcová, ...

..., Jumbauerová, Kočkodan, ...

Obraz 46.
Živnostenský úřad – kancelář
Interiér – Den

Stanislav je s četbou a zkoumáním textů,
které mu předala Tuháčková, hotov.

Vrátí Tuháčkové všechny papíry.

Stanislav:

Já v tom žádnou nesrovnalost nevidím. Jo,
bylo to tak.

Jak mě hodláte potrestat?

Vezmete mi živnost'ák?

Tuháčková:

To zcela určitě. Z Vašich dokumentů jsem
zjistila, že děláte elektrikáře už přes dvacet
let. Jste vyučený, máte dostatečnou
kvalifikaci – takový člověk prostě chyby
dělat nesmí!

Stanislav:

Já vím. Jenomže kdybyste viděla, jak
hovadsky a zmatečně ten Břicháčkovu starej
rozvaděč vevnitř vypadal...

Tuháčková:

Věřím Vám. Avšak není to omluva. Dnes
odpoledne se sejde tady na úřadě komise a
rozhodne, co s Vámi. S jistotou Vám ale už
teď můžu říct, abyste si nedělal přehnané
naděje.

Stanislav:

A co mám tedy teď podle Vás udělat?

Tuháčková mu vrátí jeden z papírů.

Tuháčková:

Tady dole mi to podepsat a pak se sebrat a jet
na úřad práce. Nic jiného Vám stejně
nakonec nezbude.

Obraz 47.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Břichatí zedníci najatí Martinou jsou v kuchyni sami. Martina zřejmě v matčině bytě nezůstala jen u vaření snídaně... Práce jde zedníkům docela od ruky. Už mají dokončený celý strop a tři čtvrtiny zdi. První zedník stojí na štaflích. Štukuje. Druhý je na zemi. Zlepšuje kolegovi podmínky pro štukování – natírá zed' penetračním roztokem. Když se dostane ke skřínce s pivy, posune ji, aby mu nepřekážela v práci.

Zedníkovy „zkušené“ uši velmi rychle rozeznají, co že se to za zvuk šíří zpoza dvířek skřínečky. Bez váhání tedy skřínku otevře.

První zedník se na štaflích ztěžka otočí a podívá se dolů. Vyvalí oči. Málem ze štaflí spadne.

První zedník začne rychle slézat ze štaflí.

Druhý zedník vytáhne odněkud otvívák. První sleze ze štaflí a hledě z okna jistí situaci. Otvívák oddělí s rozkošným zasyčením plechová víčka od lahví. Zedníci se chopí piv.

S chutí pozdvihnou lahve k ústům.

Zvuk:

Cinkání pivních lahví.

Druhý zedník:

Jé! Venco, podívej!

První zedník:

Ty vole – to je ale piv!

Druhý zedník:

Kdybychom si každém jedno otevřeli, myslíš, že by to nikdo nepoznal?

První zedník:

Určitě ne. Otevři je, já budu hlídat.

Druhý zedník:

Tak na zdraví, Venco!

První zedník:

A ať máme dost dobrech kšeftů, Franto!

Obraz 48.
Před úřadem práce
Exteriér – Den

Pohled na nápis úřad práce umístěný na střeše budovy. KAMERA sjede dolů a zabere vchod.

Stanislav právě vychází z úřadu ven. Projde skleněnými dveřmi. Přitom se vyhne vousatému padesátníkovi, který sice vyšel z úřadu práce pár vteřin před ním, avšak nyní se zastavil, aby si zapálil cigaretu.

Stanislav se blíží ke svému autu. Je zaparkované na ulici u chodníku spolu s několika dalšími vozidly.

Stanislav si už cestou vytahuje z kapsy klíče.

Obejde vůz, aby do něho mohl nastoupit.

V ten moment se však zarazí. Na levém předním kole je upevněna policejní botička.

Stanislav se podívá po okolních autech a shledá, že botky mají i ona.

Opodál stojí vozidlo městské policie. Opírají se o něho dva policisté. Vykuřují cigárka a sledují botičkami „zabezpečená“ auta v řadě před úřadem.

Po Stanislavově příchodu okamžitě uhasí cigaretky a zamíří k němu.

První policista:

Pane řidiči, to je Vaše auto?

Stanislav:

Ano. Jak je možný, že jste mi na něj dali botičku, když tady nikde není žádná značka? Ani žlutý pruh tu nikde nevidím. To mi teda fakt vysvětlete, proč se tady podle vás nesmí stát?

První policista ukáže na košatý strom na konci ulice.

První policista:

Kdybyste támhle rozhrnul ty větve, pane, tak byste tam našel značku.

Druhý policista:

Přesně tak – zákaz stání!

Stanislav se naštve.

Stanislav:

První policista nekompromisně vytáhne pokutový blok.

K jednomu z aut s botičkami se dolouhá vousáč, kterého Stanislav míjel u vchodu, když si zapaloval cigaretu. Nyní se rozčílí:

K ostatním „obotičkovaným“ vozidlům přicházejí od úřadu práce další majitelé. Klejí a nadávají. Stanislav to pozoruje. Potom se otočí na oba muže zákona.

A co je mi do toho? Značky mají být vidět! Přece nemůžete chtít po řidičích, aby třeba na každém křižovatce prohmatávali stromy!

První policista:

Jste ochoten dobrovolně zaplatit pokutu nebo ne?

Vousáč:

No to snad není pravda! Tak já jdu z pracáku, jsem bez zaměstnání, nemám pomalu ani na benzín na cestu domů a teď abych ještě navíc platil pokutu policajtům! Je to sakra vůbec možný, že já mám v životě takovouhle smůlu?!

Stanislav:

Vy teď budete všechny ty botičky z těch aut zase sundávat, že?

První policista:

Když nám jejich majitelé zaplatí pokutu...

Stanislav:

Ty botky jsou jen tak mezi náma asi dost těžký, co?

Druhý policista:

To jsou. Ale co je Vám vlastně do toho?

Stanislav:

No kdybych vám je všechny, až je odmontujete, já sám osobně odnosil zpátky do auta, odpustili byste mi pak tu pokutu?

Obraz 49.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Zed' i strop jsou naštukovány. Na první pohled precizní práce.

KAMERA se přenesse na Martinu a dva zedníky, kteří stojí opodál. Přitom se divák může všimnout velkého množství prázdných pivních lahví různě rozmístěných po kuchyni. Jsou na stole, na židlích, na parapetu. Některé se dokonce válí i po podlaze.

Martina vytáhne z peněženky čtyři tisíce a podá je zedníkům.

Rozhlédne se po kuchyni a usměje se. Rukou ukáže na prázdné lahve.

První zedník skočí druhému do řeči.

Martina:

Tak tady máte, jak jsme se domlouvali.

První zedník:

Děkujeme, madam, mockrát děkujeme.

Martina:

Já děkuju. Teď to má aspoň nějakou fazónu. Povedlo se vám to. Jsem velmi spokojena.

Dala bych vám teď to slibované pivo, ale jak tak koukám, vidím, že jste si už mezitím stihli posloužit ze svých vlastních zásob...

Druhý zedník:

No abyste tomu rozuměla, milostivá, tyhle prázdný flašky...

První zedník:

Hned je po sobě uklidíme, madam!

Martina:

To je v pořádku. Klidně už běžte a nechte je tady. Já je pak uklidím sama. Jenom mi ale ještě řekněte, jestli se teď nebudete bát jet autem opilí?

První zedník:

Ne. My máme známý u životickéjch policajtů. Nás ještě nikdo nikdy nechytí!

Obraz 50.
Stanislavova jídelna + Stanislavova kuchyně
Interiér – Den

Sklenice utopenců a půllitr dobrého vychlazeného piva jsou těmi nejlepšími „zaháněči“ špatné nálady. Touto myšlenkou se evidentně řídí Stanislav. Obě výše zmíněné nádoby naplněné příslušnými poživatinami totiž stojí připravené na jeho jídelním stole. Budoucí strážník se však k potravinám stále ne a ne dostat. Právě má na starosti důležitější věc – sedě na židli u stolu si pročítá nějaké dokumenty. Nevšímá si, že nálev v utopencích pomalu vysychá a pivo nebezpečně teplá...

Ba ani příchod manželky Jany není Stanislavem nikterak bystře zaznamenán. Jana projde skrz jídelnu otevřeným průčelím do kuchyně. Tam postaví na linku dvě narvané nákupní tašky, které přinesla. Oddychne si. Pak zavolá na Stanislava.

Stanislav sebou s úlekem trhne. Začne se rozkoukávat, kdože to na něho mluví.

Stanislav se nakloní a skrz průčelí se podívá do kuchyně na Janu.

Jana se zarazí.

Jana:

Stáňo, taky bys pro mě mohl čas od času dojet do Životic autem.

Měl by sis někdy zkusit táhnout tyhle dvě břemena z náměstí až k zastávce a tady v Bukovci potom od zastávky k baráku!

Stanislav:

Jé, jani, ty už jsi doma? A kdy jsi přišla?

Jana:

Teď. Prošla jsem kolem tebe a tys mě samou zaneprázdněností nebyl schopen ani pozdravit...

Stanislav:

Nevysmívej se mi. Zažil jsem toho dneska tolik, že už hold nevnímám. Hned, jak jsi ráno odjela, to začalo. Jdu ke schránce a bum – dopis z živnostenského, abych se tam okamžitě dostavil!

Jana:

Jana si nevěřícně sedne na stoličku vedle kuchyňské linky.

Janě se objeví v očích slzičky.

Jana se hlasitě vysmrká. Oči má úplně rudé.

Stanislav podá Janě lejstra, ve kterých si před jejím příchodem listoval.

No nekecej! A jel jsi tam?

Stanislav:

Jel. I se živnostákem. Ten si tam hned nechali a ze starý dobrý známosti mě šupem poslali na pracák, kde jsem špatně zaparkoval a zaplatil tak za to třemi stovkami pokuty!

Jana:

Ale ženský v práci říkaly, že živnosták tě nemůžou vzít jenom tak. Na to se musí – nejdřív sejít nějaká komise...

Stanislav:

Ta se taky sešla, Janičko. Před hodinou. Tuháčková – tak se jmenuje ta úřednice, která se mnou ráno jednala – mi to před chvílí volala. A všichni se prej jednomyslně shodli na tom, že prostě živnosták mít nemůžu. Oficiálně z důvodu profesního pochybení!

Jana:

Co teď hodláš dělat?

Stanislav:

Na pracáku jsem vzal první místo, který mi nabídli, abych aspoň nějakou tu korunu vydělal a Honza mohl odjet do toho zatraceného Dánska. Nechci, aby si mě přestal vážit. Dneska už dokonce přinesla závaznou přihlášku.

Jana:

Podepsal jsi mu jí?

Stanislav:

No to víš že jo. Nedal jsem na sobě nic znát.

Jana:

Víš ale dobře, že nejde jenom o to Dánsko. Co hypotéka na barák? Počítáš s ní? Stojí ta tvá nová práce, co ti dali, aspoň trošku za něco?

Jana si prohlédne papíry. Pak si povzdychne.

Vrátí lejstra Stanislavovi. Postaví se a pokračuje ve vybalování tašek. Z jedné z nich vyndá papírový balíček soli. Otevře ho. Přistrčí si k sobě slánku, která stojí v rohu na kuchyňské lince, aby ji doplnila. Zpoza slánky však vypadne malý papírek. Jana si ho prohlédne.

Stanislav:

Tady si to můžeš přečíst. Budu dělat opraváře elektrickéjch zařízení v továrně na radiátory. Ta firma se jmenuje Porato nebo tak nějak. Je to kousíček od Plzně.

Jana:

No snad nás to prozatím uživí...

Co je to tadyhle za referendum?

Stanislav:

Ale to včera přinesl Kája Holanojc. Ve vsi se má stavět nějaká biospalovna, tak se k tomu prej mají obyvatelé jednotlivě vyjádřit. Já nevím, ale asi to rovnou vyhod' do koše.

Jana:

Počkej, ty to nebudeš vyplňovat?

Stanislav:

Ne. Takovýhle blbosti teda fakt vyplňovat nebudu! Ten Holan je snad praštěnej, když tohle vydal. Tu spalovnu tady přece nemůže logicky chtít vůbec nikdo! Tak na co vyplňovat nějaký zkurvený referendum!

Obraz 51.
Náves
Exteriér – Noc

Noční pohled na věž Bukoveckého kostelíka.
Obe dvě rafičky kostelních hodin se opět
setkají na nejvyšší dvanácté číslici ciferníku.
Kostelní zvon začne odbíjet půlnoc.

Zvuk:
Bimbání kostelního zvonu.

Obraz 52.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Prostor před dvojdomkem osvítlí světlomety linkového autobusu.

Zvuk:

Motor autobusu.

Řidič Miroslav Kolář zastaví jako před dvěma dny zase přímo u branky do rozbahněného dvora.

Stiskem příslušného tlačítka na přístrojové desce otevře přední dveře.

Syčení vzduchových dveří.

Z poloprázdného autobusu se vypořádá opilý Josef s houslovým pouzdrem.

Josef:

Tak čau, Míro! Dobře dojed'!

Miroslav zavře dveře a odjíždí.

Zvuk:

Syčení vzduchových dveří.

Zvyšování otáček motoru.

Josef přejde rozbahněný dvůr ke vchodu.

Vratce vstoupí do domu.

Obraz 53.
Martinina kuchyně
Interiér – Noc

Potemnělá kuchyně zeje prázdnotou. Nikdo na Josefa nečeká.

Josef otevře dveře a vejde z osvětlené chodby do kuchyně. Zde si na rozdíl od chodby nerozsvítí. Nekoordinovaně se přikrade ke skřínce s pivy. Otevře jí. Strčí dovnitř ruku s cílem vytáhnout ven jednoho chutného lahváče. Uvnitř ovšem nenahmatá vůbec nic. Šokován se skloní ke skřínce. Nemůže uvěřit svému hmatu. Začne se ve skřínce zuřivě hrabat. Ta je však skutečně zcela prázdná.

Josef:
Martino!

Josefův silný hlas znásobený chutí na alkohol protrhne hrobové ticho, které až doteď v celém domě panovalo. Někde v chodbě cvaknou dveře a do kuchyně přiběhne Martina v noční košili a s ukazovákem před ústy.

Martina:
Pššt! Neřvi, nebo vzbudíš Lucku! Co je?

Josef na přání manželky ztiší hlas. Jeho rozhořčení však neutuchá. Procedí skrz zuby:

Josef:
Kde jsou všechny moje piva?

Martina otráveně odsekne:

Martina:
Kde by asi tak byly?!

Sáhne po vypínači a rozsvítí. Ledabyle pohlédne na skříнку s cílem Josefa okamžitě po tomto úkonu vyhubovat. K hubování však nedojde. Martina se zarazí. Společně s divákem překvapeně zjistí, že v otevřené skřínce opravdu není ani lahvičky. Dojde jí, jak strašně prohloupila. Rozkřikne se:

No to snad ne! To nemohli udělat, násoskové jedny břichatý! A já blbá si ještě myslela, jak jsem na nich nevyzrála, když jsem si nechala ty prázdné flašky od piva, abych je pak mohla prodat ve výkupu! Pche, měla jsem jim je omlátit o hlavu!

Opilý Josef nestíhá rychlému tempu
Martininy mluvy. Škytne a nechápavě se
pomalu otáže:

Martina se na svého manžela nevěřicně
podívá. Mávne rukou a pohodí hlavou do
rohu se sporákem.

Otočí se, zhasne světlo a odchází zpátky na
kutě. Josef zůstává v tmavé kuchyni sám – na
sucho a zcela mimo mísu.

Josef:

Jaký břichatý násoskové?

Martina:

Jaký násoskové? Tak se podívej támhle za
sebe na tu zeď! Podle tebe se nahodila přes
den sama, vid'?

Obraz 54.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Je studené mlhavé jitro. V oparu se rýsuje
Matčin a Martinin dvojdomek. Na silnici před
ním stojí zaparkovaný Stanislavův vůz.
Skutečnost, že je velmi brzo ráno,
zprostředkuje divákovi vzdálené kohoutí
zakokrhání.

Zvuk:

Vzdálené kohoutí zakokrhání.

Obraz 55.
Matčina kuchyně
Interiér – Den

Na plotně stojí tři hrnce. V jednom je studená polévka, v druhém papriková omáčka stejné teploty a ve třetím Papinově hovězí maso, taktéž studené jako psí čumák. Na talířku vedle sporáku leží nakrojená šiška kynutého knedlíku. Dle toho lze soudit, že se asi jedná o zbytek oběda z předešlého dne.

Něčí ruka nabere na lžici polévku a nese ji nahoru k ústům. Vidíme Stanislavův obličej. Jeho rybí očka se evidentně těší na tekutý vzorek matčina kulinářského umu. Lžice zmizí v jeho ústech. Stanislav si vychutnává sousto.

Jeho ruka s lžicí se natáhne k hrnci s omáčkou. Opět pozdvihne oranžovou krmí k labužnickým ústům velkého elektrikáře. Další šťastný výraz ve Stanislavově obličej. K plotně přichází z přilehlé spíže Stanislavova matka. Nese v ruce stroužek česneku. Jakmile zaregistruje synovo neslušné počínání, rozčílí se.

Stanislav odloží mastnou lžici a olízne se.

Matka položí stroužek česneku na kuchyňskou linku.

Přitáhne si k sobě bochník chleba a začne z něho nožem ukrajovat krajíc.

Matka:

Stáňo, copak mi z toho zase ujídáš! Tobě doma Jana nenavařila na celý den?

Stanislav:

Navařila. Ale já když někde vidím nějaký jídlo zadarmo, tak si vzhledem ke své současnej mizernej finanční situaci nemůžu dovolit jen tak kolem něj projít a nechat ho bejt.

Matka:

Ty jsi hold starej vyžírka...

Stanislav:

Jsem, maminko. Jako třeba slavnej strýc Hurych v šestadvacátým dílu majora Zemana Studna!

Matka:

A co tam bylo se strýcem Hurychem?

Stanislav:

Ty si to nepamatuješ? No přece stará Brúnová zdědila po rodičích dům, zatímco její bratr Hurych ne. A tak si její syn Drahoš nadosmrti pamatoval, jak k nim proto chodil každou neděli onen strýc Hurych schválně na oběd, aby, jak on sám říkal, z toho gruntu aspoň něco ujedl...

Matka vloží dva ukrojené bochníky chleba do topinkovače a stiskne jeho páku. Pak se chopí zbylého bochníku chleba a začne si z něho opět modelovat malé kuličky.

Matka:

Jenomže ty nechodíš ujídat ke své sestře. Ty lezeš ke mně a to ještě navíc nejen v neděli, ale i ve všech ostatních dnech!

Stanislav použije jako omluvu jednoho ze svých ksichtíků.

Stanislav:

Já znám celý ten seriál nazpaměť. Jenomže bohužel nejsem herec. Tak po mně, maminko, nemůžeš chtít, abych se dokázal ztotožnit se všema hrdinami úplně do detailu...

Otevrou se dveře a vstupuje Martina v noční košili.

Martina:

Brrr. Poslední dobou je už venku takhle zrána taková zima...

Začne si o sebe třít ruce.

Tak si představte, co mně se včera stalo. Měla jsem tam dva zedníky na opravu té mé slavný zdi a představte si, oni bez mého vědomí vychlastali Pepíkovi všechny piva z toho jeho tajného bufetu! A to si ještě na konci nestyděli vzít si za to za všechno čtyři tisíce, vyžírkové jedny!

Stanislav hvízdne.

Stanislav:

No tohle by si nedovolil ani Hurych!

Matka, dělajíc jako o život kuličky z chleba, se nenápadně pousměje.
Stanislav pokračuje dětským tónem:

Já je chtěl, maminko, teda předvčirem sestřičce taky vypít, ale ona mi to v průběhu

Matka se zase pousměje. Synův humor jí zřejmě v hloubi duše přeci jenom sedne. Martina ve snaze přejít Stanislavovu dětinskost napomene matku:

Matka vyprskne smíchy. Martině se úhybný manévr od bratrova neobvyklého humoru nepovedl. Začne tedy nahlas přemýšlet a doufá, že si jí oba přítomní srandisté všimnou.

Stanislav ironicky poznamená:

Stanislav přejde od sporáku ke dveřím.

Stanislav se u dveří otočí.

práce zakázala, že prý jinak nedostanu zaplacen. A tak jsem si troufl to vykonat až na konci, když už o nic nešlo...

Martina:

Mami, proč děláš zase ty pitomý kuličky z chleba?! To jsi nějak nervózní nebo co? Pak se to tady válí po zemi a jenom se to rozšlape!

Stanislav:

Martino, nech jí. To je takzvaná lidová tvořivost a ta se musí podporovat...

Martina:

Ale jinak tu zeď opravili docela dobře, takže teď už jí zbývá jenom natřít. Cožpak o to, to si udělám sama, ale potřebuju k tomu ještě nějakýho pomocníka. Stáňo, nechtěl bys mi s tím pomoci? Samozřejmě za peníze...

Stanislav:

Ale především byl ještě oficiálně vybrán na tuto funkci Josef...

Martina:

Ten není doma. Má zkoušku s orchestrem.

Stanislav:

Aha. A tak si sáhla po mně. Já jsem nakonec vyhrál ten konkurz na hlavního asistenta! Jenomže, drahá sestřičko, já se včera zapřísáhl sám sobě, že v tvým bytečku už nikdy nic dělat nebudu. Ani jako řemeslník, ani jako petinr! Ani za peníze, ani zadarmo!

A kromě toho ani nemám čas.

Matka:

Kam jdeš, Stáňo?

Obrátí se zase ke dveřím. Hodlá odejít. U dveří stále stojí Martina v noční košili. Tváří se kysele. Stanislav ji pohladí po tváři.

Martina se po bratrově ruce ožene jako po nějaké mouše.
Stanislav se podívá na matku a šťastně pokývá hlavou.

Martina uhodí Stanislava do zad. Ten se smíchem odchází.
Martina se přísně podívá na svojí matku, která se taky neubráníla smíchu. Matka se pod tlakem pohledu přestane smát.
Přísný výraz začne z Martininy tváře pomalu ustupovat. Prosebně se zeptá:

Stanislav:

Během hodiny musím nastoupit do nového zaměstnání, který mi včera nabídli na pracáku. Jo, podnikání pro mě definitivně skončilo. Teď už jsem pouhej řadovej dělník jako za socialismu! Až se vrátím, možná vám o tom povyprávím.

Sestřičko, a ty nezoufej. Jsi v tej košilce tak krásná, že když se takhle postavíš támhle na konci vsi vedle značky, tak určitě nějakýho slušnýho pomocníka stopneš...

Děkuju ti maminko, žes mi porodila takovouhle chytrou a hodnou sestru. Celej život mi jde příkladem. I se živností to dotáhla dál než její bratříček. Ale to je tím, že já prostě jenom neumím okrádat lidi...

Martina:

A ty bys mi tam nešla asistovat při tom malování...?

Obraz 56.
Ulice před Poratem
Exteriér – Den

Továrna na výrobu nejluxusnějších radiátorů „Porato“ stojí na kraji menšího města v klidném a relativně tichém prostředí. V souvislosti s jejím moderním vzhledem a celkovým pojetím a rozmístěním budov můžeme usuzovat, že se jedná o jeden z těch závodů, které vyrostly před pár lety doslova na zelené louce ve velmi krátkém časovém úseku.

V popředí vidíme vstupní bránu s malou vrátnicí. Každou chvíli tudy projede nákladní auto s logem továrny. Buď ven nebo dovnitř. Vrátný nestíhá zvedat závoru nahoru a zase dolů.

Zvuk:

Provoz nákladních automobilů Porata.

V pozadí se rýsují tři velké výrobní haly. Vedle dílen vlevo stojí nízká administrativní budova. KAMERA přejde z velkého celku na detail této budovy. Záběr se snímán stále z ulice. Bylo by dobré dostat do obrazu i Stanislavův automobil, který je zaparkován u vchodu do budovy. Pokud to ale není technicky možné a prostor před vchodem zakrývají např. jiné budovy, vrátnice či plot, nemusí toho být dosaženo.

Obraz 57.
Kancelář personálního ředitele v Poratu
Interiér – Den

Přes rameno neznámého muže v černém obleku hledíme spolu s ním do Stanislavova výučního listu. Muž si list pročítá velmi důkladně. Sedí za psacím stolem. Naproti němu přes stůl stojí Stanislav. Bojácně pohlíží na muže v obleku.

V pozadí u dveří z kanceláře přešlapuje hubený chlapík středního věku. Je oděn do žlutých montérek s logem „Porata“.

Muž za stolem odloží Stanislavův výuční list a sundá si brýle na čtení.

Poklepá na jeden za papírů na stole.

Personální ředitel se přátelsky usměje.

Ředitel se zvedne ze židle.

Ředitel přejde k chlapíkovi u dveří.

Kotrba se Stanislavem se vzájemně představí a potřesou si rukama.

Pak se Stanislav otočí na ředitele.

Personální ředitel:

Vaše kvalifikace je dostačující, pane Martinovský. A dvacetiletá praxe v oboru Vaši profesionalitu jen a jen umocňuje.

Jenom ten škraloup s tím živnostenským listem tu idylu poněkud narušuje...

Stanislav:

Byla to chyba, která se mi stala poprvé za těch dvacet let, co to dělám.

Personální ředitel:

A doufám, že taky naposled! Jste mi sympatický – zkusím to s Vámi. Ale budete se muset hodně snažit, abyste si u mě vydobyl stoprocentní důvěru. Zatím Vám věřím sotva tak na sedmdesát procent.

Stanislav:

Děkuji Vám, pane řediteli. Já se budu strašně snažit.

Personální ředitel:

Tohle je pan Kotrba, Váš budoucí nejbližší spolupracovník. Pracuje tu už druhým rokem – je taktéž opravářem elektrických zařízení.

Stanislav:

Kdy mám nastoupit?

Personální ředitel:

Zítř v osmnáct hodin. Začnete noční směnou. Na dílně je v tu dobu klid, takže Vás bude moci pan Kotrba do všeho bez problémů zasvětit...

Obraz 58.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Martina se svojí matkou malují kuchyni.
Martina stojí na štaflích a vysavačem čistí rohy místnosti od pavučin. Její matka kousek od ní na zemi natírá válečkem zeď. Kbelík se žlutou barvou je postaven přímo pod štaflemi.

Zvuk:

Motor vysavače.

Martina snaží dosáhnout hubicí vysavače až do nejbzdálenějšího rohu kuchyně. Natahuje se jako struna, až ztratí rovnováhu a musí pustit hubici, aby se mohla chytnout štaflí a nespadnout na zem. Hubice spadne dolů a naneštěstí zrovna do kbelíku s barvou. Vysavač začne vycucávat barvu z kbelíku. Martina zařve nepřítelně na matku:

Martina:

Mami! Rychle to z toho vyndej!

Matka pohotově upustí váleček a vrhne se ke kbelíku. Nešikovně ale zakopne o vysavač a její vetché tělo se skácí k zemi.

Martina sleze ze štaflí tak rychle, jak je to jen možné. Kbelík s barvou je ale už stejné skoro prázdný.

Martina našťvaně vytáhne vysavač ze zásuvky a skloní se ke své matce.

Mami, dobrý?

Matka má v očích slzy. Drží se za paži.

Matka:

Ne! Mám asi zlomenou ruku...

Obraz 59.
Náves
Exteriér – Den

Foglstein žne obecním traktůrkem dosud neposekanou část návesního palouku. Ze silnice ho opět kontroluje dvoučlenná hlídka složená samozřejmě ze starosty Jaroslava Holana a jeho manželky Heleny.

Zvuk:

Motor traktůrku.

Po silnici vedoucí do Životic a dále pak do Plzně přijíždí Stanislav ve svém automobilu. Vykuřující starosta si jej všimne. Odtrhne se od pozorování Foglsteina a vstoupí Stanislavovi do cesty. Zdvihnutím ruky jedoucí auto zastaví. Stanislav našťvaně stáhne okénko. Starostu už tak nenávidí...

Stanislav:

Co je?!

Holan:

Co by bylo? Potřebuju s tebou mluvit, Stando!

Ohlédne se na svoji ženu a zakřičí na ni:

Stanislav obrátí oči v sloup. Ztěžka si odfoukne.

Holan se otočí zase zpátky a přistoupí k otevřenému okénku.

Heli, hlídej teď chvilku místo mě. Já nemám čas. A kdyby sekal špatně nebo dlouho vysejpal koš, zapiš si to!

Jde o to, že dneska večer se koná v přísálí hospody veřejná schůze zastupitelstva obce. A my bychom strašně moc potřebovali, abys tam taky přišel, protože s tebou potřebujeme projednat jistou věc...

Stanislav:

Jakou věc?

Holan se zahledí do země.

Holan:

Je to taková dost háklivá a nepříjemná záležitost, která se týká jenom tebe. Ale o co konkrétně jde, ti teď říct nemůžu. Až tam.

Stanislav:

Stanislav vyvalí oči.

Holan pokrčí rameny.

Stanislav začne přivírat okénko.

Stanislavův hlas zanikne při dovírání okénka.

Holan odejde od auta.

Stanislav se chystá opět se rozjet. Přitom se rozhlíží, jestli je vozovka prázdná.

A tak se všimne kolem projíždějícího Martinina služebního auta, jak upaluje směrem na Životice. Martina sedí za volantem. Na sedadle spolujezdce je dobře viditelná postava usazené matky, která se drží za paži.

Stanislav se ohlédne za vozem a zamyšleně si sám pro sebe špitne:

Kdy to začíná?

Holan:

V osm.

Stanislav:

V osm? Vždyť to na dvojce zrovna začíná hokej – první podzimní utkání!

Holan:

Stando, ani nevíš, kolik takovej přenosů jsem už za ty roky díky svému starostování prosral!

Stanislav:

Kdybys tím starostou nebyl, tak bych tě za to možná politoval...

Holan:

... Ale protože tím starostou jsem, tak mi to naopak hrozně moc přeješ, vid'?

Stanislav:

V osm jsem tam. Ale ve čtvrt na devět už zase odcházím, abych z toho hokeje aspoň něco měl! Takže si to rozvrhněte tak, aby se na mě dostala řada hned po úvodu...

Kampak asi vezou stařenku...?!

Obraz 60.
Školní jídelna
Interiér – Den

Veronika kráčí od turniketu s výdejem jídel.
Nese v rukou ták se svým obědem.

Zvuk:

Hovory stolovníků v jídelně.
Cinkání příborů.

Veronika se rozhlédne po jídelně, jakoby
někoho hledala. V rohu u okna sedí zády k ní
Jan a stoluje. Veronika zamíří k němu.

Veronika:

Máš tady volno, Honzo?

Jan se zakucká.

Jan:

No jasně. Sedni si.

Veronika se posadí na židli proti Janovi.
Začne jíst. Mlčky si vychutnává nejen jídlo,
ale i Jana, který se červený až za ušima rypá
v pokrmu. S Veroničným příchodem ztratil
chuť k jídlu. Je zahleděn do talíře. Očividně
nemá dostatek odvahy se Veronice podívat do
očí.

Po chvíli ticha Veronika spolužáka osloví:

Veronika:

Honzo?

Jan se přemůže a vzhledne.

Nepůjčil bys mi, prosím tě, padesát korun?

Jan:

Na co?

Veronika se zatváří výmluvně.

Veronika:

Víš, já chci zajít odpoledne na zmrzlinu do
Americký, ale ráno jsem už všechno
utrčila...

Máma mi dá peníze až zase večer.

Jan:

Cožpak zmrzlina stojí padesát korun?

Veronika:

No taky pro holky...

Dneska jsem na řadě já – my se pravidelně
střídáme...

Veronika laškovně blýskne svýma
pomněnkově modrýma očima na Jana. Její
naivní spolužák kouzlu bohužel podlehne.
Pomalu vytáhne z kapsy peněženku, vyndá
z ní padesátikorunu a podá ji Veronice.
Veroničiny prsty pevně stisknou půjčenou
minci.

Já ti to do zítřka určitě vrátím.

Obraz 61.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Stanislav vystupuje v garáži z auta. Právě přijel. Vidíme ho průhledem skrz otevřená vrata. Vyleze z garáže a začne vrata zavírat. Všimne si, že za plotem hrabe listí jeho sousedka Kaplanová. Otráveně na ni zavolá:

Kaplanovou to našťve.

Stanislav:

Paní Kaplanová! Kdypak si už konečně ostříháte ten živej plot? Říkám Vám to asi už po stý!

Kaplanová:

Ty starej nevděčníku! Přenechala jsem tě parcelu, na kterej měl původně stavět můj syn, a ty mi za to budeš ještě takhle buzerovat?

Stanislav:

Tak za prvý: Ta parcela nepatřila Vám, ale obci, a já si jí řádně koupil!

A za druhý: S tím plotem nejde o žádnou buzeraci, nýbrž o život. O můj život!

To, že se mi takhle mstíte kvůli Vašemu synovi je podle mého názoru dost velká ubohost!

Kaplanová:

Když budeš pokaždý pořádně čumět, tak ti může bejt úplně jedno, jak vysokej já mám plot! Mně na tobě třeba taky vadí spousta věcí. Ale ze slušnosti jsem ti je do očí nikdy neřekla...

Stanislav:

Tak mi je řekněte teď – já to snesu!

Kaplanová:

No tak třeba mi vadí, že tvůj pes štěká a auto vrčí, když to chceš vědět.

Stanislav:

A to si to mají snad obrátit, pani Koubová?

Stanislav se naoko hluboce zamyslí.

Cožpak o to, pes by ještě mohl vrčet. Ale že by auto štěkalo...?

Obraz 62.
Nemocniční chodba
Interiér – Den

Dveře s nápisem „Sádrovna“ se otevřou. Na nemocniční chodbu vyjde matka s loktem v ortéze. Dcera Martina ji podpírá. Zdravotní sestra za nimi zavře dveře. Ženy se vydají dlouhou chodbou k východu. Matka pro slzy málem ani nevidí.

Matka:

Ted' bude pout' a já mám ruku v sádře...

Martina:

Bud' ráda, že se nestalo nic horšího.

Matka:

Už jsem si myslela, že letos proběhne všechno v pořádku, ale zase nás Pán Bůh potrestal. Loni na pout' umíral děda, rok před tím byl Honzíček na operaci slepýho střeva, ...

Martina:

No jo. To by hold zkrátka nebyla pout', aby se někomu z nás něco nestalo. To už je prostě taková naše tradice rodinná. Tu držíme už asi tak třicet let...

Matka na chvíli přestane plakat.

Matka:

Prosím tě, Martino, přestaň si z toho dělat srandu! Ty si už vážně jako ten Stáňa.

Martina:

Však jsem taky jeho krásná sestřička... Horší to ale bude s tou kuchyní. To víš, já to s válečkem tak pěkně neumím, jako to umíš ty...

Procházejí kolem dvou malířů, kteří speciálním rozstříkovacím zařízením bílí nemocniční chodbu. Martina se zastaví. Matka, která potřebuje být podpírána, musí učinit totéž. Martina pozoruje malíře, jak manipulují se stříkačkou. Vypadá to velmi jednoduše: napumpovat, namířit na stěnu, stisknout páčku. Malíři se brzy všimnou, že je Martina pozoruje. Ta se na ně přátelsky usměje.

Koukám, jak vám to jde. Automatika je hold automatika. Kdepak se prodávají takovýhle krásný rozstřikovače?

První malíř:

Co já vím. My je dostáváme od naší firmy.

Martina:

Aha...

A nepůjčili byste mi ho na chvíličku?

Druhý malíř:

Paní, jak si to představujete? Takovouhle drahou věc my nemůžeme jen tak rozdávat!

Martina:

Ale já nechci, abyste mi jí dali na furt. Já si jí chci jenom půjčit. Dám vám zálohu a za chvíli vám ten stroj přivezu zase zpátky...

Malíři se zarazí. Podívají se na sebe.

První malíř:

Jak velkou zálohu?

Martina vytáhne peněženku.

Martina:

Dejme tomu pětistovku? Víc tady u sebe momentálně stejně nemám.

Malíři se usmějí.

Malíři:

Bereme!

Martina jim předá bankovku.

První zedník:

A vy to potřebujete půjčit hned teď? Nešlo by to spíš až zítra ráno? My bychom dneska ještě rádi dodělali tuhleto stěnu...

Martina:

No počkejte! Doufám, že mi nechcete nějak vypéct! Víte co? Vraťte mi pro jistotu ty peníze zpátky!

Druhý zedník:

Paninko, nebuďte hysterická. Ráno v sedm si přijedte a uvidíte, že jsme Vás nevyšplouchli. Nejsme tady s Otou žádní podvodníci!

První zedník na pokyn vážně zavrtí hlavou.

Obraz 63.
Před nemocnicí
Exteriér – Den

Martina, podpírajíc matku, vyjde z brány nemocnice a zamíří s maminkou k autu, které je zaparkované na přilehlém parkovišti.

Matka:

Martino, ty jsi se v posledních dnech strašně změnila. Dřív jsi nikdy takhle penězi nemrhala...

Martina:

Pochopila jsem, mami, totiž konečně princip kapitalismu. Čím víc peněz zaplatíš, tím poctivější práce se ti ze strany dělníků dostane...

Matka:

A kdy nastal ten zlomovej moment?

Martina:

Když Stáňovi opadala ta zed'...

Matka:

Měla bys mu příležitostně poděkovat, že v tvém případě přebudoval držgrešli v mantlu!

Martina:

Tys to vůbec nepochopila. Nikdo neříká, že nebudu dál šetrná. Vždyť v tom být šetrnej a umět jednat s lidmi je přece rozdíl!

Matka:

Byl by, kdyby nebyli všichni lidi mamonáři...

Obraz 64.
Životické náměstí
Exteriér – Den

U autobusové zastávky uprostřed náměstí zastaví autobus. Na štítku za předním oknem stojí: „Plzeň – Životice“.

Zvuk:

Motor autobusu.

Syčení vzduchových dveří.

Dveře se otevrou. Cestující se hrnou ven. Mezi nimi i Jan. Hodí si na záda školní batoh a rozhlédne se po náměstí. Má asi dost času, protože nikam nechvátá. Aby se zabavil, otočí se na autobus. Sleduje zbytek lidí, kteří ještě nestačili opustit vozidlo. Vesměs se jedná o pomalé důchodce. Mladí lidé a osoby středního věku jsou už dávno daleko od autobusu a upalují k domovu. Konečně poslední babička v šátku a v důchodkách seskočí za pomoci dědečka ze schůdků na chodník a řidič tak může zavřít dveře.

Syčení vzduchových dveří.

Autobus se rozjede a burácení jeho motoru splyne s hlukem ostatních vozidel na silnici.

Provoz automobilů.

S odjezdem autobusu se Janovi odkryje výhled na opačnou stranu náměstí, které dominuje vysoký jasně červený dům s neonovým nápisem „L'Amour“. Každému musí být jasné, že se jedná o noční podnik. Přímo před ním se nachází Lucie. Jednou nohou ještě stojí na schodech stoupajících ke vchodu. V ruce drží opět igelitovou tašku, snad zase naplněnou údajným úborem... Právě konverzuje se dvěma neznámými holohlavci. Jeden je mladý, druhý o dost starší. Pravděpodobně jde o majitele onoho nočního klubu. Oba muži jsou oděni do černých kožených kompletů. Jan to vyvaleně pozoruje. Lucie se konečně rozloučí s plešouny a ti se vrátí do domu. Lucka přejde s úsměvem silnici. Jak tak dochází ke kraji vozovky v místě, kde je zastávka, všimne si vyděšeného Jana. Ten se téměř bez dechu sestřenice okamžitě zeptá:

Jan:

Lucie se nenechá zaskočit. Pohotově zareaguje. Má jazyk ostrý jako žiletku.

Naštvaně vykročí pryč od Jana. Pop pár krocích se ještě otočí.

Pokračuje ve svižné chůzi. Rychle se vzdaluje od Jana. Tomu už pomalu začíná svítat v hlavě. Jeho výraz tomu odpovídá.

Proboha, Lucko, odkud to jdeš? Co to bylo za divný chlápky?

Lucie:

Co je ti do toho?! Zase chceš rejpat? Hele, přestaň se už o mně starat! Je mi osmnáct let a můžu si dělat co chci!

A opovaž se doma něco ceknout o tom, cos viděl!

Obraz 65.
Před Bukoveckou hospodou
Exteriér – Noc

Bukovecká hospoda je klasická břizolitová stavba osmdesátých let, evidentně postavená v jedné ze slavných akcí Z. Příšernou architekturu podtrhují nová plastová okna bílé barvy, jež zřejmě nahradila původní dřevěné rámy. Skrz ně vidíme, že se uvnitř svítí. Železnými dveřmi s matnou skleněnou výplní vstupují do hostince štamgasti. Někteří přicházejí pěšmo, řada jich ale přijíždí na bicyklech vesměs předrevoluční výroby.

Zvuk:

Velmi vzdálení hovor hospodských štamgastů.

Obraz 66.
Přísálí Bukovecké hospody
Interiér – Noc

Veřejná schůze zastupitelstva obce. Z lokálu sem doléhá hlaholení hostů a cinkání sklenic, protože dveře spojující lokál s přísálím jsou často otevírány. Činí tak hospodský Malina, který musí stihnout nejen napájet pivaře u pípy zlatavým mokem, ale i občerstvovat členy veřejné schůze v přísálí.

Ač se jedná o veřejnou schůzi, na kterou může zavítat kdokoliv, u jednacího stolu sedí sotva šest lidí: starosta Holan, jeho manželka a zároveň sekretářka Helena, tři další neznámí členové zastupitelstva a konečně i Stanislav. Ten je ze všech nejvíc nervózní a neustále se dívá na hodinky...

Starosta Jaroslav Holan se přichystá k úvodnímu slovu. Helena si vezme k ruce poznámkový blok a tužku, aby v příštích minutách pečlivě zaznamenala průběh schůze.

Holan se nakloní dopředu a dobrácky se podívá na Stanislava.

Stanislavovi očividně spadne kámen ze srdce. Zřejmě čekal něco horšího. Úlevně řekne:

Zvuk:

Střídavě vzdálený a střídavě hlasitý hovor hospodských štamgastů.

Holan:

Tak dobrý den vám všem – děkuju, že jste přišli.

Dnešní schůzi bohužel zahájíme nepříjemnou, ale k projednání nezbytnou záležitostí. Týká se zde přítomného pana Martinovského, kterej byl za tím účelem na tuto schůzi pozván.

Stando, jde o to, že jsi jako jedinej z celý obce neodevzdal vyplněný referendum, který se vztahovalo k tej plánovanéj biosplaovně.

Stanislav:

Jo tak proto jste mi pozvali...

Holan:

Ano. Není to totiž poprvý, cos podobným způsobem zbojkotoval moje snažení vyjít

obyvatelům vstříc a dát jim možnost vyjádřit se k zamejšleným projektům.
Proč jsi to udělal?

Stanislav klidně odpoví:

Stanislav:

Protože mám dost svezch starostí a nemám čas zabezvat se ještě nějakou biospalovnou...

Holan:

Ale Stando, ta biospalovna nabídne celému okolí mnoho pracovních míst. A to by zrovna tebe, kterému prej vzali živnost'ák, mělo zajímat...

Stanislav vybuchne jako sopka.

Stanislav:

Aha! Tak hlavně kvůli tomu jsi mě sem pozval, ty čmuchale jeden zatracnej! Já nemám zapotřebí se tě tady zpovídat ze svezch soukromejch věcí jako nějakej malej kluk, když jsem s tebou chodil několik let do školy a na rozdíl od tebe nikdy nepropadl!

Helena a tři další zastupitelé se podívají na Holana. Ten zčervená jako rajske jablíčko.

Holan:

Tak tohle sem snad netahej...!

Stanislav zařve:

Stanislav:

Ještě jsem nedomluvil! Vás pět, co tady sedíte, vy jste odporná polistopadová sebranka, kterou nenávidím už dvacet let! A tej já se podřizovat nebudu! Jste placeni jenom za to, že kontrolujete támhle chudáka dědka Foglsteinů s traktůrkem, jestli vám náhodou po stébélkách nekrade obecní trávu...!

Helena praští rukou do stolu.

Helena:

Tak dost! Abychom se taky trošku hnuli z místa!

Stanislav se zvedne a spěšně přejde ke dveřím.

Stanislav:

Hejbejte se, kam chcete, ale beze mě!

Stanislav otevře dveře.
Holana se vzpamatuje.

Stanislav mezi dveřmi mávne rukou.

Holan:

Stando, počkej! Teď přece nemůžeš odejít.

Stanislav:

Tohle už pro mě není plodná diskuze.

Pokračujete...

Klika dveří s tichým klapnutím zapadne do zámku.

Obraz 67.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Šedivé deštivé ráno. Signál příšerného nadcházejícího dne. Dne předurčeného pro dokončení opravy kuchyně vymalováním a pro nástup do nového zaměstnání...

Zvuk:

Motor auta.

Martinin služební automobil zatočí ze silnice k dvojdomku. Projede otevřenou bránou na rozbahněný dvorek a zastaví. Řidička vypne stěrače a motor. Vystoupí. Jedná se samozřejmě o Martinu. Otevře páté dveře v zádi vozidla. S námahou vyloží z kufru rozstříkovací zařízení, které je nám divákům velmi dobře známo. Nemocniční malíři zjevně dodrželi slovo...

Martina otevře vchodové dveře a začne vnášet jednotlivé díly rozstříkovače do svého bytu. Deštěm rozměklý dvůr jí to ztěžuje velkou měrou.

Za jedním z oken vedlejšího bytu se objeví Stanislavův kulatý obličej. Pozoruje sestřičku z matčiny kuchyně, která má výhled do společného dvora.

Obraz 68.
Matčina kuchyně
Interiér – Den

Stanislav se odkloní od okna a s úsměvem od ucha k uchu nadhodí:

Stanislav:

Sestřička už přijela...
Ta hodná sestřička Martinka, která tě před poutí tak neprozřetelně zmrzčila ruku.

Matka opřená o kuchyňskou linku vrhne na syna vražedný pohled.

Matka:

To mi nezajímá! Radši mi vyprávěj o tej včerejší schůzi!

Jedna ruka jí nečinně odpočívá ve fialové ortéze. To ale matce vůbec nebrání pokračovat ve své oblíbené lidové tvořivosti – druhá zdravá ruka tvorbu kuliček z chleba bohatě obstará sama...
Deska linky se pomalu plní mrňavými nahnědlými korálky.

Stanislav:

Maminko, nechtěj mě naštvat...

Matka:

Vy jste se tam snad pohádali?

Stanislav:

Jo.

Matka:

Tys jim řekl, co si o nich myslíš. Že je to tak?

Stanislav:

Jo.

Matka naštvane flákne rozdělanou kuličkou o zem.

Matka:

Já to věděla, že se neuhlídáš!

Stanislav:

Mami, kašli na to. Vždyť o nic nejde. Já jsem rád, že jsem si to s nima vyříkal...

Matka:

Stáňo, ty se furt chováš, jako kdybys ty lidi viděl naposledy v životě. Ale uvědom si, že

se tady s nima budeš setkávat celej život. Až do smrti. A za tu dobu se můžeš dostat do desítek situací, kdy ty lidi budeš potřebovat – přeci jen je to vedení obce!

Stanislav otevře dveře z kuchyně na chodbu.

Stanislav:

Víš co? Já radši jdu. Tohle poslouchat fakt nechci! Já mám na ty lumpy svůj vlastní názor a ten se nikdy nebudu stydět říkat nahlas!

Matka pokrčí rameny.

Matka:

Tak hold ale potom budeš pikat...

Pak koukne na hodiny a naváže z úplně jiného soudku.

Stanislav:

No tak budu pikat. Já jsem na to hrdej!

Sakra, já se musím jít taky vyspat. Večer jdu na tu první noční. Budeš mi držet palce, maminko, nebo tě to naštvanost nedovolí...?

Matka:

To bych se musela jmenovat Stanislav Martinovský.

Stanislav se ukloní, jako komik na estrádě, a vyjde ze dveří. Na prahu se však jako vždy ještě otočí, aby vypustil závěrečnou a velmi spisovně stylizovanou perlu.

Stanislav:

Ale s tím spánkem bych si to asi měl ještě rozmyslet...

Přeci jen mi to připadá hodně nedůstojné vůči své vzácné manželce, která musí v těchto chvílích se sirkami v očích tvrdě pracovat pro pány Němce!

Obraz 69.
Výrobní hala v Elektrowerku
Interiér – Den

Jana sedí na svém místě u pásu a pracuje. Sem tam, aby ji nikdo neviděl, si zakousne trochu housky, kterou má schovanou pod pásem.

Supervizi nad dělnicemi má toho dne na starosti opět onen německý mistr s ostřížím zrakem. Přísně pozoruje pracovnice.

Každému musí být jasné, že takovému člověku nemůže proklouznout ani myš.

Tajně svačit v pracovní době je proto velmi riskantní. Je jen otázkou času, kdy na to bystrý mistr přijde...

Janina houska je navíc zčásti zabalena do igelitového sáčku. Jak neprozřetelné...

Jana v jednu chvíli neopatrností omylem zavadí o sáček a mistrovo ucho zašustění zachytí. „Supervizor“ se rychle otočí.

Pohlédne na Janu. Ta už bohužel nestihne housku včas skrýt...

Mistrův silný baryton trhá ušní bubínky. Co míní svým následným gestem rukou musí pochopit i ten, kdo neumí německy.

Jana se rozpláče. Vstane ze svého místa u pásu a potupně si klekne před zlostí rudého mistra.

Pak se zhroutí.

Mistr:

Frau Martinovská!!!

Raus! Schnell raus!

Jana:

Ne! Prosím Vás, nevyhazujte mě! Já už to nikdy neudělám!

Měla jsem jenom hlad...

Obraz 70.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Ze zadu sledujeme ženskou postavu, oděnou do starých černých škrpálů, zapraných elastůků a letité kyticované zástěry. Právě si ještě přivazuje na hlavu červený vybledlý šátek, když se k nám otočí. S hrůzou shledáváme, že oním „strašidlem“ je Martina. Chystá se vyzkoušet zapůjčené rozstřikovací zařízení.

Nasadí si černé brýle. Nalije do nádoby žlutou barvu a zašroubuje uzávěr. Rozmotá hadici s ventilem a připraví si ji pod nohy. Pak si pomyslně plivne do dlaní, uchopí rukojeť ruční pumpy a začne nádobu natlakovávat. Když usoudí, že tlak v zařízení je již dostatečný, zvedne ze země hadici. Namíří ji na novou zeď nad sporákem a stiskne páčku ventilu. Nic se nestane. Martina tedy neváhá a připumpuje další vzduch. Ke konci už má co dělat, aby rukojeť pumpy silou přemohla.

Opět uchopí hadici, namíří ji na stěnu a zmáčkne páčku. Z hadice vystřelí mocná salva barvy.

Zvuk:

Hlasité stříkání silného proudu barvy.
Martinin výkřik.

Čerstvě naštukovaná zeď během pár vteřin totálně navlhne barvou a opadá až na cihly. Martina, vidíc tu spoušť, rychle pustí páčku na ventilu. Ucukne s hadicí na stranu. Tam je bohužel okno. Než proud stříkající z hadice stačí zeslábnout, skleněná výplň okna je rázem žlutá.

Martina praští s hadicí o zem. Z konce už teď vytékají jen malé docela zanedbatelné čůrky žluté barvy.

Martina, špinavá až za ušima, se rozhlédne po kuchyni. Ze zdi u sporáku nepřestávají padat další a další kousíčky rozmáčené omítky.

Z okna stéká na podlahu barva a na zemi se tak vytváří velická žlutá louže.

Martina si dá ruku na hrudník. Srdce jí bouchá jako o závod. Není jí dobře.

Zhluboka se nadechne...

Obraz 71.
Před gymnáziem
Exteriér – Den

Je po dešti. Slabé sluneční paprsky a mírný listopadový větřík vysušují louže na chodnicích.

Z Masarykova gymnázia vycházejí studenti. Před malou chvílí jim skončila výuka. Mezi nimi se loudá a zadumaný Jan. Většina studentů zahne hned na první křižovatce doleva k tramvajové zastávce. Jan však zcela automaticky odbočí doprava do tiché osamělé ulice. Kdosi za ním běží. Podle sílicího ostrého klapotu podpatků asi nějaká žena či dívka.

Jan se otočí. Dohání ho Veronika. Podává mu minci.

Jana to potěší. Jeho zadumaný výraz je tam. Vytáhne z kapsy peněženku a otevře jí. Převezme vrácenou padesátikorunu. Jak ji tak vrací do peněženky, Veronika, která mu kouká pod ruce, prosebně zašeptá:

Jan na ni zůstane koukat.

Veronika mu vtáhne z peněženky stokorunovou bankovku.

Jan se zkoprněle podívá zpátky do svojí peněženky. Vidíme, že jeho kapesné se absencí stokoruny citelně ztenčilo. Zdvihne svůj pohled zpátky na Veroniku.

Zvuk:

Vzdálený provoz automobilů.
Vzdálená jízda a cinkání tramvají.
Hovor studentů.

Sílicí ostrý klapot podpatků.

Veronika:

Honzo! Tady ti vracím těch padesát korun.

Já vím, že je to trapný, ale nepůjčil bys mi ještě jednou?

Jan:

A kolik tentokrát?

Veronika:

No já myslím, že tadyhleta stovečka mi bude stačit. Víš, chci večer s jednou kamarádkou zajít na jednu dvě skleničky do Pacificu a už u sebe zase nemám ani vindru...

Ta před ním ale již nestojí. V dálce je vidět její vysoká postava, jak už dávno spěchá na tramvaj. Ještě na Jana zakřičí:

Moc děkuju! Jsi moje zlatíčko!

Obraz 72.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Stanislav, odjížděje na noční směnu, couvá z příjezdové cesty na silnici. Díky vysokému živému plotu opravdu nevidí vůbec nic.

Zvuk:

Motor auta.
Troubení automobilů.

Po silnici jedoucí cizí vůz se s hlasitým troubením vyhne Stanislavovu autu, jehož zadní část se vychýlila zpoza plotu na silnici. Stanislav stihne jen tak tak šlápnout na brzdu. Úlevně si oddychne. Sousedka Kaplanová vozí na svém pozemku v kolečku shrabané listí na kompost. Všechno viděla. Bedlivě Stanislava sleduje. Ten vystoupí z auta. Kaplanová dostane strach. Upustí rukojetě kolečka. Stanislav otevře ústa. Místo očekávaného křiku však zazní naprosto klidná a vyrovnaná replika:

Stanislav:

Zatím to ještě nechám bejt. Ale jednou, a nejsme od toho daleko, nastane den D a to budu jednat. A to já už teďka vím, jak budu jednat, paní Kaplanová!

Z auta se ozve zvonění mobilu.

Zvuk:

Zvonění mobilního telefonu.

Stanislav se posadí zpátky do auta a přijme hovor. Vyděšená Kaplanová pokračuje v odvozu listí...

Stanislav:

No co se děje, Jani? ... A proč jsi jedla tu housku? ... Neřvi! Oni tě nevyhodí, to neměj strach! Museli by za tebe shánět po Životicích nějakého jiného blbce, kterej by tě nahradil, no a to se jim nepodaří. ...Že chceš odejít dobrovolně? Hele, teď jedu na tu noční. Vyřešíme to, až bude čas. Ahoj.

Stanislav položí telefon. Pořádně se rozhlédne a tentokrát již bez problémů vycouvá na silnici. Odjíždí.

Obraz 73.
Ulice před Poratem

Exteriér – Noc

Pohled na osvětlenou továrnu. Na vrátnici je klid. Vrátný usnul v boudě. Žádná auta neprojíždějí. Nad bránou září veliký barevný nápis „Porato“. Nádvoří a dílny v pozadí nasvěcují vysoké halogenové lampy, vídané na fotbalových stadionech.

V halách se pracuje. Jelikož jsou ale nové a tím pádem skvěle odhlučněné, venku je absolutní ticho.

Obraz 74.
Na dílně v Poratu
Interiér – Noc

Celek dílny z nadhledu. Po hale se to jen hemží modrými paprsky od svařování. Dělníci – svářeči stojí u svých pracovní ponků a z připravených plechů a trubek svařují radiátory.

Různé elektrické dopravníky, vozíky a jeřábky, řízené jinými zaměstnanci, přivážejí svářečům materiál a posléze zase transportují hotová topná tělesa ven z haly k nalakování. Všechno perfektně šlape.

Zvuk:

Praskání svářeček.

Cinkání trubek a lomoz plechů.

Zvuk elektrických dopravníků a jeřábků.

Stanislav klečí v rohu dílny u jednoho z elektrických dopravníků. Zařízení není v pohybu. Asi nefunguje. Stanislav ho opravuje – má odstraněný kryt elektrických spojů a rýpá se uvnitř šroubovákem s odizolovanou rukojetí.

Za zády se mu objeví Kotrba.

Kotrba:

Tak co? Jde to?

Stanislav:

Jo. Za chvíličku budu hotov.

Kotrba se rozhlédne po dílně a ztiší hlas.

Kotrba:

A nedal by sis pak dobrou vyuzenou klobásku?

Stanislav se zarazí. Přestane pracovat.

Stanislav:

Počkej, jak to myslíš?

Kotrba se usměje.

Kotrba:

Pojď se mnou!

Obraz 75.
Ulice před Poratem
Exteriér – Noc

Dvě postavičky ve firemních žlutých montérkách procházejí skrz vrátnici kolem spícího vrátného. Přejdou ulici na druhou stranu. Kousek pokračují po chodníku. Blíží se k nám. Poznáváme v nich Kotrbu se Stanislavem. Kotrba najednou zastaví. Stanislav ho tedy následuje. Kotrba ukáže no rohový dům, před kterým stojí. Je v něm řeznictví. V tuhle noční hodinu ale už dávno zavřené a potemnělé. Stanislav mrzutě nadhodí:

Kotrba se uchichtne a zatáhne Stanislava za roh. Tam se ve zdi nachází malé nezasklené zamřížované okénko.

Stanislav neochotně pohlédne skrz mříže do místnosti, která je za nimi. Jeho tvář se rozzáří.

Uvnitř stojí asi tři metry od okénka veliká otevřená udírna. Visí v ní spousta hotových klobásek. Vše je sice v šeru, ale zřetelně patrné, neboť dovnitř dosahují paprsky veřejného osvětlení.

Kotrba poznamená:

Stanislav se přestane kochat tou nádherou a zdvihne hlavu.

Stanislav v sobě nezapře povahu vyžírky „hurychovského“ formátu. Mrkne na Kotrbu.

Stanislav:

Vždyť mají zavřeno. Pojd' zpátky, nebo nás ještě někdo chytí, že nejsme v práci...

Kotrba:

Podívej se dovnitř!

Vidíš je? Ty jsou, co? Mají je připravený na zejtra k prodeji. Nechali je viset tady v udírně, aby jim do rána nevystydly...

Od té doby, co jsem zjistil, že je tu přes noc nechávají, pořád přemejšlím, jak se k nim dostat. Nenapadá tebe něco? Nemáš nějaký plán?

Stanislav:

To si piš, že mám!

Obraz 76.
Na dílně v Poratu
Interiér – Noc

Detail konce železné topenářské trubky. Není nám neznámá – s podobnými už pracovali svářeči o dva obrazy dříve.

Ke konci trubky přiblíží něčí ruka pomocí kleští veliký železný hák z ohnutého drátu. Elektroda, jíž disponuje zase jiná ruka, spojí svarem tyto dva komponenty za svitu modrého světla v jediný celek.

Zvuk.

Praskání svářečky.

Tím, kdo drží kleště, je Kotrba. Druhou rukou si zakrývá oči. Tím, kdo svařuje, je Stanislav. Po úspěšném výkonu rychle odloží černý ochranný štít a svářečku, kterou si půjčil na dílně. Popadne trubku s hákem a už už se s ní chystá běžet ven na nádvoří, když ho Kotrba zarazí.

Kotrba:

Počkej! Nádvoří snímá kamerovým systémem!

Stanislav:

No a?

Kotrba:

No dispečerům u monitorů by to bylo určitě divný. Přemejšleli by, z jakýho důvodu tahají opraváři elektrické zařízení čtyřmetrový ocelový trubky z dílny k vrátnici...

Stanislav:

Že by nás pak jako považovali za zloděje?

Kotrba:

Přesně tak. Představ si ten pech bejt chycenej ještě dřív, než vůbec stačíš něco ukradnout...

Stanislav:

Tak to neměj strach. Ty kamery mají totiž mrtvej úhel minimálně padesát centimetrů nad zemí.

Kotrba:

Jak to víš?

Stanislav mávne rukou.

Stanislav:

Za ty léta podnikání jsem se takovejch kamer už něco namontoval. Různejm boháčům a ředitelům, který si mě najali...

Kotrba:

No jo, ale i tak to bude dost nápadný. Budeš muset jít ohnutej jako oblouk až k zemi, abys táhl tu trubku v tom mrtvým úhlu...

Stanislav popřemýšlí.

Stanislav:

Nemáš náhodou kousek saturny nebo nějakýho slabýho provázku?

Kotrba:

Mám.

Stanislav:

Fajn. Tak mi toho kousek ustříhni a běž hlídat na nádvoří. Zbytek už nech na mně.

Obraz 77.
Nádvoří + vrátnice v Poratu
Exteriér – Noc

Po nádvoří kráčí vzpřímeně zavalitá postava. Vysuté halogenové lampy vrhají její stín na sokly okolních objektů.

Zvuk:

Těžkopádné lidské kroky.
Zvuk oděru železa o beton.

Při bližším pohledu zjistíme, že Stanislav, jemuž postava a stín patří, nejde takto vzpřímen nadarmo. Chce tak totiž ukázat dispečinku u monitorů, že právě v tento moment je nevinný jako čerstvě narozené robátko.

V detailu jeho obličeje se však nezračí známky suverenity či pomstychtivosti. Naopak. Stanislavův obličej je zkřiven bolestnou grimasou...

Ostatně není se čemu divit. Jeho malíček na pravé ruce totiž postupně odumírá. Může za to saturna, kterou je prst velmi těsně obmotán. Doslova se zařezává do masa. Její volný konec vede dolů k zemi. Tam je přivázán k háku, amatérsky navařenému k těžké železné trubce úchvatné délky. Trubka se hlasitě šoupe o betonový povrch nádvoří.

Stanislav táhne břemeno až k vrátnici. Zde na něho již čeká Kotrba. Otáčeje strašpytelsky hlavou potichu konstatuje:

Kotrba:

Dobry. Cistej vzduch.

Stanislav protáhne trubku s hákem vrátnicí a za ní si začne odvazovat z malíčku bolestivé „obepínadlo“. Kotrba, krouťe neustále s obavami hlavou, poznamená:

Stanislav, prohlížeje si svůj modrá prst, souhlasně přikývne.

S tou saturnou, to byl skvělej nápad!

Stanislav:

Sice mi asi upadne malíček, ale za ty klobásy to stojí! Jdeme!

Zdravou rukou zvedne ze země trubku a s Kotrbou v závěsu vyrazí přes ulici.

Obraz 78.
Ulice před Poratem

Exteriér – Noc

Stanislav s Kotrbou přicházejí k řeznictví. Zapadnou za roh a ocitnou se před zamřížovaným okénkem.

Stanislav:

Hlídej, jestli někdo nejde!

Kotrba:

Bez obav. V tuhle dobu tady nikdo nechodí. Jenom zloději jako my...

Stanislav protáhne trubku skrz mříž. Pomocí háku začne postupně vytahovat ven klobásku za klobáskou...

Stanislav:

Tak pojd'te, holky!

Kotrba si začne cpát uzené nožičky do kapes a za výstřih svých montérek.

Kotrba:

To je vůně!

Na tenhle moment jsem čekal tolik dní...

Stanislav:

Beze mě bys na to čekal možná do smrti – co mi za to dáš?!

Kotrba přestane s futrováním klobás do výstřihu. Nevěřicně se usměje.

Kotrba:

No přeci nechceš, abych tě za tuhle bejkárnu ještě zaplatil?

Stanislav, nepřestáváje vytahovat z udírny další a další klobásky, klidně odpoví, aniž by se na spolupracovníka třeba jen jedním okem podíval.

Stanislav:

Proč ne? Každý nápad se musí náležitě ocenit. Mimochodem, neříká ti něco jméno strýc Hurych...?

Obraz 79.
Šatna dělníků v Poratu
Interiér – Den

Pohled na otevřená šedivá dvířka plechové osobní skříňky. Podle štítku uprostřed plechu zjistíme, že skříňka patří Stanislavovi. Záběr se rozšíří. U otevřených dvířek stojí Stanislav. Svléká si montérky. Hodí je do skříňky. Ven vytáhne své „civilní“ svršky, ve kterých předchozí večer přijel. Přibouchne dvířka.

Přibouchnutím dvířek získáváme výhled na Kotrbu. Ten u jedné ze sousedních skřínek činí to samé jako Stanislav – oba dělníci si začnou oblékat civilní prádlo.

Po zběžném zaklepání, vykonaném zřejmě jen pro formálnost, se otevřou dveře na chodbu. Vstupuje postarší muž s vráskatou udřenou tváří a aktovkou v pravici. Je to kolega Stanislava a Kotrby – elektrikář Babka.

Babka otevře svojí skříňku v rohu a začne se převlékat do montérek, které v ní má ukryté.

Kotrba se Stanislavem se na sebe podívají.

Zvuk:

Bouchnutí dvířek.

Krátké zaklepání.

Babka:

Nazdar.

Stanislav:

Dobrý den.

Kotrba:

Čau! Jak se to tváříš, člověče?! To tě tak štve, že nás musíš vystřídat? Pche – buď rád! Co my bysme tady se Standou za to dali, kdybysme mohli ve dne makat a v noci pěkně podle pravidel přírody spát...

Babka:

Ale nejde o směnu – na tu se těším... Jde o to, že jsem si chtěl před chvilkou koupit naproti v řeznictví k svačině tři klobásy a oni v tuhle ranní hodinu nemají už ani jednu!

Kotrba:

No tak je hold už vyprodali...

Babka:

Blbost! Za půl hodiny od otvíračky nemohli prodat dvě stě klobás! To jim je spíš někdo ukradl...

Kotrba se opatrně zeptá:

Kotrba:

A jak by jim je, prosím tě, asi tak mohl někdo ukrást?

Babka:

Co já vím?!

Možná v noci – to, že vzadu nechávají otevřený okýnko od udírny, ví přece každý.

Stanislav, bera si ze skříňky svoji aktovku, ji samou roztržitostí nedopatřením upustí na zem. Aktovka se otevře a ven vypadne několik výstavních klobásek...

Babka si toho v momentě všimne. Ukáže na klobásy, řka:

Ohne se a zvedne jednu naoranžovělou nožičku.

Samou zlostí nemůže nalézt slova. Sebere se a napůl oblečen rychle opustí místnost. Kotrba se oboří na Stanislava:

Kde jste to vzali?!

Ještě jsou teplý – vy jste snad v pracovní době...

Kotrba:

To jsi, kruci, nemohl dávat pozor?!

Stanislav:

Já ani nevím, jak mi to mohlo vypadnout...

Kotrba:

Víš, kam teď běžel? K personálnímu řediteli – on je totiž jeho bratr, ty troubo!!!

Kopne do skříňky, až to zařinčí.

Stanislav:

Cože?

Kotrba:

No moc se nediv, Stáníčku! Máme to oba spočítaný...

Obraz 80.
Školní třída
Interiér – Den

Studenti, majíce před sebou papíry, do nich
cosi píší jako o život.
Z chodby se ozve zazvonění signalizující
konec hodiny.

Nápravníková se zvedne od katedry a začne
sbírat papíry.

Řada studentů se tváří, že ještě nejsou zcela
hotoví a že by ještě rádi psali.

Když učitelka vše rozebere, ještě se obrátí ke
třídě.

Nápravníková si sbalí věci na katedře a
odchází ze třídy. Je přestávka.
Většina studentů se nahrne do zadní části
třídy k blonděaté hubené dívce, která vytáhne
na lavici pokladničku. Všichni chtějí mít
evidentně rychle zapláceno a víc se o divadlo
nestarat...
Jan v první lavici otevře svoji peněženku.
Pohled do ní ho věru nepotěší. Otočí se na
Veroniku, jež sedí za ním.

Zvuk:
Školní zvonění.

Nápravníková:
Doufám, že si u mě tímto opravným testem
řada z vás zlepší reputaci...

No pěkně mi to všichni dejte – žádný
opisování na poslední chvíli! Roman a spol.
– všechno vidím!

Ještě než se mi rozprchnete na chodbu, chtěla
jsem vám oznámit, že za týden jdeme do
divadla.

Studentstvo:
A na co?

Nápravníková:
Na Naše furianty! Marie, která je třídním
pokladníkem, má za úkol vybrat do té doby
od každého sedmdesát korun!

Jan:
Nemáš náhodou už dneska vrátit tu půjčenou
stovku? Rád bych si co nejdřív zaplatil to
divadlo...

Veronika se na něho podívá svými smutnými psíma očima.

Jan se opět podívá do peněženky.

Veronika zvažní. Její hlas, byv ještě před chvílí citově zbarven a pln něhy a omluvy, je náhle ta tam.

Veronika:

Nemám, Honzíčku. Opravdu ne. Naopak jsem se tě právě chtěla zeptat, jestli bys to divadlo nezatáhl i za mě...?

Jan:

No to těžko, když jsem na suchu! Počítal jsem s tou stovku – teď nemám na vstupenku pomalu ani pro sebe...

Veronika:

Zítří ti ty peníze přinesu. Pak to zaplatíš...

Obraz 81.
Kancelář personálního ředitele v Poratu
Interiér – Den

Ruka personálního ředitele bouchne do stolu.
KAMERA zabere ředitelovu zlostí rudou
tvář.

U dveří kanceláře se krčí Stanislav s Kotrbou.
Dívají se střídavě po sobě, střídavě na
brunátného ředitele.

Stanislav, evidentně věda, že tato práce pro
něho už skončila, se smířiv s osudem odváží
naštvat ředitele citátem klasika.

Ředitel praští podruhé do stolu.

Třetí bouchnutí do stolu.
Kotrba hlesne:

Ředitele otázka trochu uklidní. V jeho hlasu
se objeví ironie.

Stanislav suše utrousí:

Personální ředitel se ušklibne:

Personální ředitel:

Co vás to proboha napadlo?!
Opustit v noci areál a jít krást přes ulici
klobásy!!!

To jste si je nemohli před zavíračkou
normálně slušně koupit? Tak drahé zase
nejsou...!

Stanislav:

Jenomže my nejsme tak bohatí, abychom
mohli kupovat levný věci! My je radši
krademe.

Personální ředitel:

Jděte k čertu s Rothschildem! Tohle byla
prachobyčejná sprostá krádež! A tu tolerovat
nebudu!!!

Kotrba:

Udáte nás policii?

Personální ředitel:

Na policii kašlu. Potrestám vás sám. A víte
jak?

Stanislav:

Vyhodíte nás.

Personální ředitel:

Nejen to. Pošlu na úřad práce dopis s vaším posudkem, ve kterém vyličím, jací jste nespolehliví pracovníci. Na základě toho vám příště nabídnou pouze ty nejpodřadnější pracovní místa bez špetky zodpovědnosti a se zanedbatelným platovým ohodnocením... Pak teprve bude platit ta slavná Rothschildova věta. A to do slova a do písmene!!!

Čtvrté bouchnutí do stolu, tentokrát ale umocněné jízlivým smíchem.

Obraz 82.
Výrobní hala v Elektrowerku
Interiér – Den

Všechny dělnice u pásů vyděsí mocné kýchnutí, které zazní na celou halu.

Zvuk:

Hlasité kýchnutí.

Jana se omluvně podívá po kolegyních. Kýchnutí způsobila ona. Vytáhne z kapsy kapesník. Než ho ale stačí třeba jen přiložit k nosu a řádně se vysmrkat, už jí stojí za zády německý mistr.

Mistr:

Sie sind krank?

Jana:

Nein.

Jana se neubrání dalšímu kýchnutí. Mistr se rozkřikne:

Mistr:

Sie sind krank!!!

Barum sind Sie nich tu Hause?

Jana se konečně vysmrká. Němčině moc dobře nerozumí.

Jana:

Cože?

Mistr:

Zu Hause!

Jana:

Protože zu Hause bych si toho moc nevydělala...

Mistr donutí Janu vstát ze židle.

Mistr:

Sie müssen gleich zum Arzt gehen.

Jana se brání.

Jana:

Ale zum Arzt... to není třeba! Mně nic moc není!

Mistr je však silnější. Táhne Janu z haly pryč.

Mistr:

Wenn der Arzt findet Ihnen gesund, werden Sie weiter arbeiten. Aber wenn sind Sie

krank, werden Sie leider die Krankenurlaub
nehmen müssen...!

Obraz 83.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Stanislav, jeda autem z práce, zastaví před dvojdomkem.

Zvuk:

Motor auta.

Skrz okénko spatří matku, která se na rozbahněném dvoře vybavuje s Karlem, synem starosty Holana. Karel je oblečen do modráků a mezi řečí cosi míchá zednickou lžící v plechovém kbelíku uprostřed dvora. Matka se Stanislava všimne a vykročí k vozu. Stanislav stáhne okénko. Matka se skloní k okénku a položí si ruku v ortéze na jeho spodní část.

Matka:

Tak co?

Stanislav:

Dobrá. Vyhodili mě.

Matku to otráví nejvyšší možnou měrou.

Matka:

Stáňo...

Copak jsi jim tam zase provedl?

Stanislav:

Kradl jsem.

Co jinýho jsi v mém případě čekala...?

Matka:

Dej pokoj! Co jsi ukradl?

Stanislav:

Jenom pár klobásek z udírny a tuhle nádhernou halogenovou baterku.

Stanislav sáhne za sebe a vytáhne velikou žlutou svítilnu. Na první pohled vypadá kvalitně.

Je nabíjecí. Žádný šmejd, do kterého musíš spát immer where baterky...

Ona tam tak ležela pohozená na zemi v dílně, tak se mi jí zželelo a přivlastnil jsem si jí.

Co na to říkáš, maminko?

Matka:

Že jsi blbec nad všechny blbce!

To Stanislav slyšet nechce.
Udělá grimasu a odvede řeč jinam.

Ukáže na Karla, skloněného ke kbelíku.

Stanislav:

A pročpak tady vlastně máte Karlíka? Copak u toho kbelíku zase dělá...?

Matka:

Štukuje Martině zed'. Včera jí zas opadala...

Stanislav:

Zedníčkové to za dlouhé peníze odbyli?

Matka:

Ale ne. Za to může Martina. Vypůjčila si od jedněch malířů nějaký zázračný stříkač na barvu. No a nějak moc to napumpovala...

Stanislav:

Pěkná práce!

Matka:

A tak na to zavolala Karla. Ani jsem si neuvědomili, že je vlastně čerstvě vyučený zedník...

Snad to udělá dobře. Přeci jen ještě nemá ty zkušenosti...

Stanislav mávne rukou.

A nebo ty proti němu snad něco máš?

Stanislav:

Ne. Vůbec ne. Proti Karlovi Holanovi nemám vůbec nic...!

Obraz 84.
Ordinace závodního lékaře v Elektrowerku
Interiér – Den

Jana sklesle sedí proti závodnímu lékaři v jeho ordinaci.

Jana:

Pane doktore, mě opravdu nic není. Jen mám trochu rýmu...

Závodní lékař:

Já vím, ale vedení Elektrowerku požaduje po svých zaměstnancích vynikající zdravotní stav. A já jako závodní lékař jsem pověřen ho kontrolovat. Kromě toho jsem přesvědčen, že taková malá zdravotní dovolená by Vám i Vaším nervům nepochybně prospěla, paní Martinovská.

Jana:

To možná jo, ale já hlavně potřebuju vydělávat. Manžel má teď jistý pracovní problémy...

Jana se vyhne lékařovu pohledu.

Závodní lékař:

Tak jako tak tady dlouho nevydržíte. Buď Vás propustí oni, nebo tu extrémní psychickou zátěž, která je zde na dělnice vyvíjena, neunesete sama. Tady nikdo dlouho nevydrží...

Jana:

Já bych šla pryč z fleku. Ale copak v tehle době seženu nějakou solidní práci? Zvláště, když nemám ani maturitu? Věřte mi, pane doktore, že jsem ráda, že jsem tam, kde jsem...

Závodní lékař:

U vás v Touškově se prý bude stavět nějaká biospalovna či co. Prý to přinese pracovní místa pro celou vesnici. Mohla byste to zkusit tam...

Jana rezolutně zavrtí hlavou.

Jana:

Tak to vůbec nepřipadá v úvahu. Ta spalovna, to je totiž starostův nápad, víte? A můj manžel toho člověka nenávidí. Dokonce

spolu měli kvůli tej spalovně i takovej malej konflikt... Já mu to prostě nemůžu udělat, i když já sama za sebe bych v tej biospalovně pracovala ráda. Sešla bych se tam se svýma starejma známejma, kamarádama, spolužákama, ... Určitě by mi tam bylo líp než tady.

Závodní lékař:

Ale bohužel máte toho manžela, že? Ten Vám to v mysli bojkotuje a vy se nedokážete nad jeho stanovisko povznést.

Jana:

Mám ho ráda a respektuju jeho názor. Udělal toho pro mě hodně – barák postavil, auto koupil, děti pomohl vychovat... Když jsem se brali, neměli jsme nic. Ne, kvůli němu to prostě nemůžu udělat!

Obraz 85.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Karel v Martinině kuchyni na štaflích štukuje opadanou zeď. Nikdo jiný v místnosti není. Otevřou se dveře a vstoupí Jan se školní taškou na zádech. Karel se otočí a trochu se lekne.

Jan se pousměje.

Karel pokračuje v práci.

Jan nakoukne do Lucčina pokoje, jenž sousedí s kuchyní.

Jan se zadumaně podívá do země.
Karel sleze dolů ze štaflí a vážně se podívá na Jana. Potichu zašeptá:

Jana to zase tak moc nepřekvapí. Tušil to.
Suše konstatuje:

Karel:

Fuj, to jsem se ale lekl! Já myslel, že je to tvoje teta. Co tady děláš?

Jan:

Ale šel jsem zrovna od autobuse a babi mi před barákem řekla, že tu makáš. Tak jsem se na tebe zaskočil podívat, starej dobrej kámo!

Karel:

Copak ty se nemusíš utíkat domů šprtát, študáku?

Jan:

Nech si tu ironii. Kde je vůbec Lucka? Venku jsem ji neviděl – Lucko!

Ona zase dneska neprijela ve dvě...?

Karel:

Ta jezdí domů čtyřkou přece už pěknou řádku dní. Vídám ji u autobusu.

Jan:

Já vím. S tím si právě lámu hlavu. Proč jen tvrdne ve Stodě tak dlouho po vyučování?!

Karel:

No já teda nechci šířit nějaký drby, ale po celých Životicích se proslýchá, že Lucka chodí do toho bordelu na náměstí a prej tam točí nějaký erotický filmy...!

Jan:

Tak je to přece jenom pravda...
Ale proč to k sakru dělá?

Karel:

Aby je tam pak mohli zákazníkům promítat – živou striptérku by jim tam po večerech asi fakt nedělala!

Jan:

Co bych měl podniknout?

Karel přestane tišit hlas a začne opět vylézat na štafle.

Karel:

Nic. Je to její věc. Hlavně to nikomu neříkej. Je jí osmnáct a my bysme se jí do toho míchat rozhodně neměli. Já jsem ti nic neřekl a od týhle chvíle jako nic nevím. A ty bys měl udělat to samý...

Obraz 86.
Před Bukoveckou hospodou
Exteriér – Noc.

Stanislav se pomalu šine tmou k obecní hospůdce. Uvnitř se svítí. Železné dveře jsou otevřené. Stanislav vstoupí dovnitř.

Zvuk:
Velmi vzdálení hovor hospodských štangastů.

Obraz 87.
Lokál Bukovecké hospody
Interiér – Noc

Lokál je zakouřený a plný lidí. U každého stolu někdo sedí. Největší stůl hned u dveří obývají členové zastupitelstva obce. Stanislav vstoupí se slovy:

Stanislav:
Dobrý den.

Nikdo z přítomných štamgastů včetně obecních zastupitelů mu jeho pozdrav neopětuje. Pouze hospodský malina zavolá od pípy:

Malina:
Nazdar Stando! Jako obvykle?

Stanislav s úsměvem projde lokálem až do rohu.

Stanislav:
Jasně – jedno pivko!

Stůl v rohu má zabraný Stanislavův švagr Josef. Stanislav se k němu posadí. Nikoliv ale na protější židli, nýbrž na lavici přímo vedle Josefa. Josef se podnapilým hlasem otáže:

Josef:
Proč si nesedneš naproti? Blbě na tebe uvidím...

Stanislav:
Sedám si tak, abych viděl na pípu. To je moje zásada. Ve všech putikách si sedám čelem k pípě. Vzhledem k nedůvěryhodnosti dnešních služeb chci totiž vidět, co mi hostinský do toho püllitru vlastně natočí. Jestli do toho chrstne nějaký splašky, nebo to nařadí nechutným zvětralým patokem...

Josef:
Malinovi přece můžeš věřit – točí tady třicet let...

Stanislav:
V současnej době nemůžeš stoprocentně věřit ani vlastním příbuzným!

Josef dopije zbývající pivo ve svém püllitru a otře si rukou ústa.

Josef:

S tou biospalovnou sis to pěkně zavařil...

Stanislav:

Jak to?

Josef:

Ty sis snad nevšímal, že když jsi přišel, nikdo tě nepozdravil? To je kvůli tomu...

Stanislav na celé kolo prohlásí:

Stanislav:

Kdybych potkal každého z nich jednotlivě ve městě, tak by mě stoprocentně pozdravil!

Josef:

Aha. Takže je to tím, že tady sedí v kolektivu.

Stanislav:

No jasně. Tady všichni mlčí, aby se náhodou před těmi ostatními neztrapnili, že pozdravili toho blbce, ...

Stanislav ukáže na sebe.

..., kterej se rozhádal se starostou...

Lidi jsou jedna pakáž!

Hostinský Malina přinese Stanislavovi pivo a odnese Josefův prázdný půllitr, aby ho opět doplnil. Stanislav se s chutí napije.

Josef:

Tak co, Stáňo, v novej práci? Všechno v pořádku? Martina mi říkala, žes tam byl dneska v noci prvně.

Stanislav položí půllitr.

Stanislav:

Jo, všechno v pořádku. Dostal jsem vyhazov. Ukradl jsem bratrovi ředitele klobásy k svačině...

Josef se srdečně zasměje.

No fakt. Já nelžu.

Opět si přihne z půllitru.

A co že ty tu nasáváš už v takovejch časnejch hodinách? Ty dneska nemusíš zkoušet s kapelou na večerní vystoupení?

Josef pokrčí rameny.

Josef:

Zkoušeli bysme, kdyby nás měl ovšem na vystoupení kdo odvézt. Zavřeli nám totiž

řidiče našeho autobusu do vězení za
pěstování marihuany aovej se zatím
nenašel...

Stanislav vykulí svá rybí očka.

Malina přinese Josefovi pivo. Toho však
v tento moment zajímá výjimečně něco
jiného.

Stanislav se ušklíbne a udělá gesto.

Stanislav.

Vy hledáte řidiče autobusu? Já bych to vzal!

Josef:

Ty máš řidičák na autobus?

Stanislav:

Já má řidičák na všechno – ještě z vojny!

Obraz 88.
Stanislavova a Janina ložnice
Interiér – Noc

Janina ruka vytáhne z otevřené zásuvky
nočního stolku kapesník.

Zvuk:

Kýchnutí.

Jana už leží v posteli. Je nachlazená. Na
nohou má tlusté vlněné ponožky.
Přiloží kapesník k nosu, ze kterého jí visí
malá nudlička, a hlučně se vysmrká.

Klika dveří.

Do ložnice vpadne Stanislav. Přichází
z hospody – je opilý.

Stanislav:

Janičko, mám báječnou novinu!

Začne se svlékat do trenýrek.

Z Porata mě sice vyhodili, jestli to ještě
nevíš, ale já si záhy sehnal nový místo!
A budeš se divit jaký...

Jana na zlískaného manžela znechuceně
pohlédne svýma rýmou skleněnýma očima.

Jana:

Tak to vysyp! Předpokládám, žes to místo
sehnal v hospodě, že jo?

Stanislav:

Přesně tak. Srazil jsem se tam s naším
Pepíkem. Jejich kapela potřebuje řidiče
autobusu, kterej by je vozil po štacích.
Tak jsem to vzal...

Jana:

Pro Krista Pána! Víš, co to bude za
zodpovědnost?!

Polonahý Stanislav si lehne k Janě do postele.

Stanislav:

Vím, ale nějak se živit musím. Zejtra s nima
jedu na první štaci do Českého Krumlova...
A co ty, Jani? Co v Elektrowerku? Zase jsi
ujídala u pásu ze svačiny...?

Stanislav se rozchechtá. Jana se otočí na bok
zády k manželovi.

Jana:

Prosím tě, spi už!

Zhasne lampu na nočním stolku.
Do nastalé tmy se ještě ozve Janino poslední
kýchnutí...

Zvuk:
Kýchnutí.

Obraz 89.
Školní třída
Interiér – Den

Na Janovu lavici přistane stokoruna.

Veronika (m. o.):

Tak tady máš to kilo.

Jan uchopí bankovku do ruky.

Jan:

Prima. Ta já jdu rovnou k třídní zaplatit si ty
Furianty...

Zvedne se ze židle.

Veronika, neodcházejíc stále od Janovi
lavice, se ho nadějně zeptá:

Veronika:

A zaplatíš to teda i za mě?

Jan se na dívku podívá. Ta opět použije svého
prosebného psího výrazu.

Po víkendu ti to dám...

Jan pod tlakem jejího pohledu rezignuje.

Jan:

No dobře. Co mám s tebou dělat.

Veronika se rozzáří.

Veronika:

Děkuju!

Děvče rychle zmizí neznámo kam.
Jan začne vytahovat z kapsy peněženku.
Petr, který všechno viděl, zakroučí za
Janovými zády nevěřičně hlavou.

Petr:

Ta má teda charakter...!

Petr se ušklíbne.

Jan:

Naopak. Je čestná – svůj dluh snížila.

Jana to našťve. S broukem v hlavě odhází
kolem Petra pryč.

Petr:

O třicet korun! Pche! Měl bys po ní chtít
úroky, ty dobráku!

Obraz 90.
Tichá životická ulice
Exteriér – Den

Stanislavův vůz zaparkuje za zachovalou modrou Karosou, jež stojí odstavená u chodníku v jedné odlehlé životické ulici.

Zvuk:

Motor auta.

Z auta vystoupí nejen Stanislav, ale i Josef. Je oděn ve smokingu a v ruce drží houslové pouzdro. Hned zamíří ke kapele shromážděné na chodníku vedle autobusu.

Hovor hudebníků.

Členové kapely jsou stejně jako Josef svátečně oblečeni. U nohou jim též leží pouzdra různých tvarů s hudebními nástroji. Josef přistoupí k tlustému bělovlasému šedesátníkovi a vytáhne ho z davu.

Josef:

Dobry den, pane Holub. Tak jsem tady. Tohle je on – můj švagr a ode dneška snad i náš nový řidič.

Stanislav zamkne své auto a dojde s úsměvem k Holubovi. Potřese si s ním rukou.

Stanislav:

Dobry den, pane kapelníku. Já jsem Martinovský. Rád Vás poznávám.

Holub se bodře zazubí od ucha k uchu. Vypadá to, že má vynikající náladu.

Holub:

Holub. Taky mě těší. Je to na mě všechno nějak moc rychlé, abych Vám pravdu řekl. V noci volal tady Pepík, abych prej ráno svolal kapelu, že sehnal řidiče a můžeme jet do Krumlova...

Stanislav:

Z toho si nic nedělejte. Na mě to bylo taky rychlý. Nebejt toho, že jsem se setkali v hospodě, což se stává zřídka, nikam by se dneska nejelo!

Holub plácne Stanislava po rameni.

Holub:

Stanislav se přestane smát.

Začne vytahovat peněženku.

Holub mu vrátí ruku s peněženkou zpět do kapsy.

Podá Stanislavovi svazek klíčů.

Stanislav, šťastně se řehně, učiní, jak si Holub přeje. Rozhrne dveře. Muzikanti začnou i nástroji nastupovat do kabiny. Holub a Stanislav je pozorují.

Mrkne na hodinky.

Já to pořád říkám, že u piva se toho vyřeší nejvíc. To ostatně po pár dnech v našich službách sám poznáte...

Stanislav:

No počkejte. Já zase tak moc nepiju. A za volantem už vůbec ne!

Mimochodem, rád bych Vám taky ukázal svůj řidičák, abyste mi věřili...

Holub:

To nechte bejt! Platnej řidičák a placení pokut, to je Vaše věc. Pro nás je nejdůležitější, že nás hlavně dobře dovezete. Nějakej řidičák není pro nás není žádná jistota, že neskončíme někde v příkopu. I ten nejlepší šofér s řidičákem to může kdykoliv někam nepicnout, no nemám pravdu?

Stanislav:

Takže mě teda přijímáte?

Holub:

No samozřejmě! Dneska si Vás do toho Krumlova pěkně proklepneme a když to všechno dobře dopadne, zejtra s Vámi podepíšu smlouvu.

U nás se Vám bude líbit! Uvidíte...

Tady máte klíče od vozidla. Slavnostně ho odemkněte!

Stanislav:

A co že jedete takhle brzo?

Vždyť ještě není ani poledne. Pokud vím, většinou se koncertuje večer...

Holub:

Musíme si to před tím ještě zkusit – to víte, včera jsme zkoušku neměli, když nám chyběl řidič... Vystoupení bylo odřeknuto. Až dnes ráno jsem ho zase nahlásil. Neměli z toho

v Krumlově radost, ale nakonec nás do programu ještě nějak vtlačili...

Všichni už jsou v autobusu.
Holub se Stanislavem taky nastoupí. Skrz okénko vidíme, že Holub si přisedl k Josefovi. Společně obývají hned první sedačku vedle řidiče.
Stanislav bez problémů nastartuje a zavře dveře.

Autobus se rozjede poklidnou tichou ulicí pryč od KAMERY.

Zvuk:

Motor autobusu.

Syčení vzduchových dveří.

Obraz 91.
Před klubem L'Amour
Exteriér – Den

Jan s batohem na zádech přichází ke klubu „L'Amour“. Rozhlížeje se nervózně po okolí, zda-li ho někdo nevidí, vyšlápne schody Červeného domu až ke vstupním skleněným dveřím s vytetovaným logem klubu.

Vezme za kliku. Je otevřeno.

Jan vstoupí dovnitř.

Záhy ale zase vycouvá ven pod tlakem statného holohlavce.

Holohlavec.

Co tady děláš, ty kluku?

Jan nebojácně odpoví:

Jan:

Hledám svoji sestřenici. Nějakou Lucku Kočkodanovou. Neznáte ji náhodou?

Holohlavec zavrtí hlavou.

Holohlavec:

Nikdo takovej tady není!

Jan:

Víte to určitě? Třeba o ní ani nevíte, že je tady. Můžu jenom nakouknout dovnitř a podívat se po ní?

Jan se pokusí opět projít vstupními dveřmi. Holohlavec ho chytne za flígr.

Holohlavec:

Ty zmetku jeden! Máme ještě zavřeno! Jednak určitě nemáš lístek a jednak ti možná ještě ani nebylo osmnáct! Nebo bylo? Ukaž mi občanku!

Jan se vytrhne z mužova objetí.

Jan:

Nebylo! Ale mému bratrovi už bylo. Rád by sem někdy zašel. Mohl bych pro něj u Vás zakoupit lístek?

Holohlavec se zamyslí.

Holohlavec:

A na kdy?

Jan:

Plešoun zmizí ve dveřích a po pár vteřinách se zase objeví. V ruce drží blok s předtištěnými lístky. Jeden utrhne.

Muž se ušklíbne.

My diváci a koneckonců i Jan moc dobře víme, že na to nemá. Přesto ale začne pomalu vytahovat z kapsy peněženku. Rychle přemýšlí, co teď... V tom najednou někde v blízkosti zatroubí auto.

Holohlavec sebou trhne. Přestane se soustředit. Otočí se na troubící automobil. Jan využije situace a vší silou kopne muže do kolena. Ten zaúpí.

Jan mu vytrhne utržený lístek z ruky a rychle peláší pryč, co mu nohy stačí. Při tom se vyhýbá chodcům na chodníku.

Jan přeběhne vozovku, po které zrovna nic nejde, a zmizí za rohem. Nikdo ho nechytil.

Dneska je pátek – tak třeba hnedka na pondělí. To má brácha večer vždycky volno.

Kolik to stojí?

Holohlavec:

Jeden lístek pět stovek, kamaráde!

Máš na to?

Zvuk:

Klakson automobilu.

Holohlavec:

Jaůůů! Ty ksidle!

Počkej! Ty hajzle jeden zsranej! Stůj!

Obraz 92.
Koncertní místo v Českém Krumlově
Exteriér – Noc

Krumlovský vzduch čeří zvuční tóny slavné polky „Škoda lásky“ v podání kapely Borise Holuba...

Zvuk:

„Škoda lásky“ – instrumentál (J. Vejvoda)

Kapela se snaží ze všech sil potěšit z dvoumetrového dřevěného praktikáblu hudbou obecnost, jež se skládá zejména z občanů důchodového věku. Někteří starci v pozadí tančí, většina jich ale dává odpočívat svým větším kolenům a sedí na plastových židličkách pod pódiem. Se šťastnými výrazy všichni hledí na Holuba, jenž se zavřenýma očima ráznými švihy taktovkou řídí početné hudební těleso.

Na kraji jedné z řad poznáváme mezi penzisty Stanislavovu kulatou pololysou hlavičku. Trhá sebou a hlasitě zpívá známý text k ještě z němější hudbě. Očividní radost z muziky a její prožívání umocňuje ještě navíc rytmickým máváním a tleskáním rukama. Přibíhá k němu pořadatel. Zatřese mu ramenem.

Stanislav vykřikne:

Pořadatel:

Pane! Co to, prosím Vás, děláte?

Stanislav:

Já žiju hudbou!
Jako celá Amerika!

Pořadatel:

Ale rušíte tím ostatní! Hned toho nechte, nebo Vás odtud vykážu!

Stanislav přestane.

Udělá naštvaný ksicht a hrdě si založí ruce na prsou.

Kapela dohraje. Všichni její členové včetně kapelníka Holuba se ukloní.

Začnou slézat z pódia.

Stanislav se zvedne a kráčí k nim.

Stanislav:

Hráli jste nádherně! Moc se mi to líbilo.

Stanislav vytáhne z kapsy svazek klíčů.

Stanislav se zarazí.

Holub se zasměje.

Tak jedeme...

Holub:

Kam bysme teď jezdili?

Stanislav:

No domů, ne?!

Holub:

Kdepak. Napřed ještě musíme jít do hospody oslavit úspěšný vystoupení – to je naše tradice!

Stanislav:

A co mám dělat já?

Holub:

Vy? No vy jít chlastat nemůžete – počkejte na nás třeba v autobusu...

Obraz 93.
Stanislavův obývací pokoj
Interiér – Noc

Jana s Janem sedí pozdě večer doma v obývacím pokoji a sledují nějaký film v televizi. Jsou již oblečeni v pyžamech. Pojídají brambůrky nasypané v misce na konferenčním stolku.

Jana:

Příští týden ve čtvrtek bysme měli sjet k babi a dědovi do Petrovic. Babi bude mít narozeniny a musíme jí popřát.

Jan:

To nepůjde. My jedeme se školou na celý den do Prahy do divadla. Vrátime se až v noci.

Jan s plnou pusou brambůrků přestane žvýkat.

Jana:

Do divadla? Jak to, žes mi o tom nic neřekl?

Jan:

Proč bych ti o tom měl říkat?

Jana:

No přece proto, abych ti na to dala peníze. Zadarmo to snad není...

Jan mávne rukou a nebere si plnou hrst brambůrků.

Jan:

To je v pořádku – už jsem to zaplatil.

Jana:

A z čeho? Vždyť ti zas tak velký kapesný nedávám. Zbylo tě vůbec na autobus?

Jan:

Jedna holka mi dlužila peníze a včera mi je vrátila, tak jsem to zaplatil z toho.

Jana vyvalí oči.

Jana:

Ty půjčuješ lidem peníze?! Vždyť víš, jak na tom jsme!

Jan:

Jana se malinko uklidní. Přemýšlí.
Sní jeden brambůrek.

Jana se si nabere pořádnou hrst brambůrků a
jemně se zeptá:

Vztyčí prst.

Jan znechuceně spolkně brambůrek.

Podívá se na syna úkosem.

Jan se zvedne. Vysype hrst plnou brambůrků
zpátky do misky a zlostně opustí místnost.

Já vím, ale tohle byla kamarádka – dobrá
kamarádka...

Jana:

Poslyš, a nejsi ty do ní tak trošičku
zamilovanej? Pozor na to...

Jan:

Ty už mluvíš jako ona! Jo, jsem do ní
zamilovanej, když to chceš vědět.

Jana:

Jak vypadá? Blondýnka?

Jan:

Černovláska.

Ale nemysli si, že je to nějaká cikánka – má
totiž nádherně modré oči...
Takový lidi jsou vzácní!

Jana:

První zdání často klame. Taky může bejt
jednom dobře obarvená na černo a ve
skutečnosti je to třeba árijka...

Jan:

Mami, s tebou se fakt nedá rozumně mluvit.

Jana:

Počkej. Mě jde jenom o to, aby sis na ní dal
pozor.

Mimochodem znáš to přísloví: Navrch huj,
vespod fuj?

Obraz 94.
Temná krumlovská ulice
Exteriér – Noc

Stanislav sedí naštvaný v autobusu, zaparkovaném v jedné zastrčené krumlovské ulici. Má zapnuté rádio. Nudí se. Je unavený čekáním. Má hlavu položenou na volantu.

Zvuk:

Hudba z rádia.

Konečně se ze tmy vynoří hlouček muzikantů vedený kapelníkem Holubem. Všichni táhnou své nástroje, neboť do hospůdky odcházeli přímo z pódia a nebyl tudíž čas je dopravit do autobusu.

Stanislav zdvihne hlavu z volantu. Spatří příchozí. Otevře dveře.

Syčení vzduchových dveří.

Stanislav se zvedne ze svého místa řidiče a začne pomáhat opilým hudebníkům do kabiny.

Členové kapely zpívají a nadávají zároveň. Rozhazují rukama, v nichž drží pouzdra s nástroji. Tu a tam se ozve rána či zaznění struny, jak futrály bouchají do pevných částí autobusu...

Zpěv, nadávání, bouchání, hlahol, ...

Někteří muzikanti srší energií, někteří vyhlížejí velmi znaveně.

Josef s kapelníkem Holubem nastupují jako poslední. Taky jsou nejvíce ožralí. Stanislav je usadí na jejich místa a zpocen až za ušima usedne za volant. Zavře dveře a nastartuje.

Syčení vzduchových dveří.

Zvuk motoru.

Autobus se začne rozjíždět. Skrz okénka vidíme, jak mnozí hudebníci bezdůvodně vstávají ze sedadel a padají do uličky.

Ti, co sedí hodně vpředu, ruší svými nekoordinovaným i pohyby Stanislava v jízdě...

Obraz 95.
Na výjezdu z Českého Krumlova
Exteriér – Noc

Autobus kapely Borise Holuba projede kolem přeškrtnuté značky „Český Krumlov“. Dále pokračuje po úzké státní silnici s množstvím stromů kolem vozovky. Světly proráží tmu, která by se dala krájet.

Zvuk:
Motor autobusu.

Obraz 96.
V autobusu
Exteriér – Noc

K Stanislavovi přijde uličkou zezadu jeden z hudebníků. Samou opilostí nemůže málem ani otevřít ústa. Zahuhlá:

Hudebník:

Náš novejš krásnej a hodnej pane řidiči. Byl byste od tý dobroty a zastavil mně? Mně se totiž strašně chce čů... ehm močit.

Někteří další členové kapely zaslechnou přání svého kolegy u řidiče. Připojí se k němu. Zakřičí:

Hudebníci:

Nám se chce taky!

Stanislav zavrtí hlavou.

Stanislav:

V žádným případě zastavovat nebudu. Musíte to vydržet.

Holub se ze svého předního místa nakloní ke Stanislavovi. Snaží se pomalu srozumitelně vyslovovat, ale moc mu to nejde.

Holub:

Mně se chce taky a mně zastavit musíte! Já jsem kapelník!

Na Stanislava však ani to naplatí.

Stanislav:

Kdepak. Všichni jste ožralí jak zákon káže. Ztratíte venku rovnováhu, spadnete do strouhy a kdo vás pak má vytahovat?!

Hudebníci plačtivě zakřičí:

Hudebníci:

Ale my to už nemůžeme vydržet!

Stanislav se koutkem úst pousměje.

Stanislav.

Všiml jsem si, že vzadu pod sedadlem je nějaký kropáč na olej nebo na co. Vyčůrejte se do něj a já to pak doma v cíli vyleju!

Pobaveně sleduje v zrcátku, jak muzikanti v zadní části autobusu činí to, co jim poradil. Začne trošku kroutit volantem, aby sebou autobus házel a hudebníci si pomohli šaty.

Obraz 97.

Na státní silnici
Exteriér – Noc

Autobus kapely Borise Holuba, přejížděje po prázdné silnici ze strany na stranu, projede kolem nás a zmizí v dáli.

Zvuk:
Motor autobusu.

Začíná mírně svítat. Je trochu mlhavo. Signál to slunného příštího dne.

Obraz 98.
Náves
Exteriér – Den

Sobotní dopoledne v Bukovci.
Pouť na návsi.
Střelnice, kolotoč, houpačky, ...
Počasí poměrně dobré, byť je listopad.

Zvuk:

Reprodukováná hudba.
Hlahol lidí.

Stanislav sedí pod velkým hasičským stanem, postaveným na Foglsteinem požnutém palouku u kostela. Stůl má sám pro sebe – ostatní občané se s ním opět stejně jako v hospodě nechtějí bavit. Stanislav si z toho ale nic nedělá. Vychutnává si z půllitru plzeňskou dvanáctku, kterou opodál čepuje Malina z přenosné pípy. Sleduje pouťový rej dětí, provoz atrakcí, pohyb Jana a Lucky po poutí, jejich jízdu na autodromu, v dobré rozmaru prohodí pár slov s hostinským Malinou, ...

Ke stanu přichází Josef. Pomalu se šourá. Evidentně mu není dobře a bolí ho hlava. Má slušnou kocovinu. Přisedne si ke Stanislavovi a aniž by se již dostal ze svého těžkého poopičnického stavu, zavolá na Malinu:

Josef:

Franto! Dej mi taky jedno!

Stanislav se poškrábne na nose.

Stanislav:

Ostatní se už taky probudili? Máš o nich nějaký zprávy?

Josef:

Většina jich asi ještě vyspává. Ale ti, co mi dosud zavolali, se zapřísáhli, že už s tebou nikdy nikam nepojedou!

Stanislav pokýve hlavou. Pokusí se o úsměv.

Stanislav.

Předpokládal jsem to. Ale s takovejma ožralama, jako jste vy, se ani jinak jednat nedá, než tak, jak jsem jednal já.

Uchopí do ruky půllitr.

Měl jsem vás nechat všechny pochcat úplně...!

Přihne si z půllitru.

Stanislav vyprskne a položí půllitr.

Opět uchopí do ruky půllitr.

Malina přinese Josefovi pivo.

Josef vstane a zamíří k nedaleké kabině
Toi toi.

Stanislav chvíli jen tak sedí a hledí na
přinesené pivo, které Malina nechal na
Josefovo přání postavené na stole. Pak se
rozhledne kolem.

Nedaleko od stanu stojí krámk s cukrovými
vatami a popcornem. Prodává v něm pomeňší
vychrtlý mužík. Stanislav na něho zavolá:

Mužík se otočí.

Mužík se přiblíží ke stanu. Stanislav mu podá
Josefův čerstvý půllitr.

Josef:

Tebe našťvalo, že jsi nemohl jít chlastat
s námi, co?

Stanislav:

Jdi do prdele s chlastáním – ty si myslíš, že
mě to bavilo vás za tmy celou kapelu tahat po
jednom do autobusu, snášet vaše výkřiky při
jízdě a ještě vám nedej Pán Bůh zastavovat
na každým kilometru kvůli čůrání?

Josef:

Ty to tedy dál dělat nebudeš?

Stanislav:

No to teda nebudu.

Nepřipadá mi to jako dostatečně důstojná
práce!

Josef:

Tak si najdi lepší, ty fajnovko!

Malina:

Tak tady je to pivečko...

Josef:

Výborně! Postav mi ho sem na stůl, já si
jenom odskočím.

Stanislav:

Haló, pane!

Pojďte sem! No ano, na Vás mluvím!

Napijte se pořádně tady toho piva!

Mužik si s chutí přihne z půllitru.

Odskočí si ke svému krámku.
Přichází Josef z toalety. Sedne si a prohlédne si svůj půllitr.

Od krámku se vrací mužik. Přináší
Stanislavovi tři velké balíky cukrové vaty.

Mužik odejde.

Stanislav místo odpovědi dorazí své pivo.
Zvedne se ze židle a sbalí vaty.

Pak odejde od tumpachového Josefa pryč.

Celej den tam stojíte na hicu – určitě máte
žízeň...

Mužik:

Děkuju Vám. Počkejte chvílku, já Vám za to
něco přinesu.

Josef:

Ten Malina ty piva poslední dobu teda šidí...
No jen se, Stáňo, podívej, jak hluboko pod
míru sahá hladina!

Stanislav:

Já ti přece říkal, aby sis sedal čelem k pípě,
ne?

Děkuju. To si dám...

Josef:

Proč sis toho proboha tolik koupil? Vždyť tě
bude špatně...

Stanislav.

Ahoj!

Obraz 99.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Stanislav, nesa tři balíky vat, přichází od návsi před dvojdomek. Před brankou stojí Martina.

Martina:

Dobře že jdeš. Mám pro tebe práci.

Stanislav:

Nechceš jednu vatičku, sestřičko?

Martina:

Zadarmo?

Stanislav podá Martine jeden balík vaty.

Stanislav:

Jak jsem nabyl, tak i pozbývám...

Martina si převezme balík.

Martina:

Tak děkuju. Mimochodem, není tam v ringu náhodou někde taky Josef? Nemůžu ho doma nikde najít...

Stanislav:

Je. Sedí u Maliny vedle pípy a napájí se pivem. Ty vaty, to je vlastně jeho zásluha.

Martina:

Jak to?

Stanislav:

Když byl zrovna na záchodě, dal jsem napít jednomu dobrému komediantovi z jeho půllitru piva a ten se mi pak odvděčil darováním těchhle vatiček – dobrý jsou, ne?

Martina se znechuceně podívá na vatu, kterou dostala.

Martina:

Beztak tě ten chlap do těch vat nachcal – jinak by tě jich totiž určitě nedal zadarmo tolik...!

Stanislav:

Já jsem ale, sestřičko, neviděl, že by do nich chcal, a to jsem seděl hned vedle. Tak hold asi nemám ten postřeh – to je jediný vysvětlení...

Hold jsem neuvěřitelně hloupej blbec!

Martina:

Ale já to tak nemyslela. Nesmíš to rozebírat tak do detailu!

Stanislav.

Ale mě to baví dotahovat podobný sviňoty až do detailu. Když to tak vezmeš, sestřičko, tak jsem mu mohl třeba i já před tím nachcat do toho piva, ne?

Martina:

Jenomže tebe to nenapadlo.

Stanislav pokrčí rameny.

Stanislav:

No mě napadají různé věci...

Ale v tomhle případě by to stejně nešlo, protože ten půllitr byl plnej. Doladit chcankama míru by se bejvalo dalo uskutečnit jedině v momentě, kdy se už měl ten půllitr dostat do ruky Josefovi...

Martina:

Přestaň to už pitvat, nebo se tady na místě pozvracím...

Radši pojď se mnou dovnitř. Potřebuju, abys mi vyměnil v kuchyni zásuvky – koupila jsem si především nový.

Stanislav vykulí oči.

Stanislav:

To už to máš zase znova všechno naštukovaný a obílený? To jsi to teda vzala hopem...

No dobře. Ale budu potřebovat šroubovák.

Martina:

Podívej se k nám do garáže.

Stanislav:

Myslíš, že tam v tom vašem bordelu něco najdu...?

Obraz 100.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Hrot křížového šroubováku se přiblíží k hlavičce šroubu. Začne s ním točit. Šroub se povoluje.

Zvuk:

Bublání vroucí tekutiny.

Na plynovém sporáku se na plynu vaří v hrnci pouťová polévka. Martina ji míchá vařečkou.

Sleduje Stanislava, jenž opodál právě odšrouboval ze zdi jednu zásuvku. Nyní si ji prohlíží. Zásuvka vypadá dobře. Jen je po okrajích špinavá od žluté barvy po malování.

Stanislav:

A proč je chceš, Martino, vlastně měnit? Mně přijdou ještě docela dobrý, ty zásuvky...

Martina:

Nechci je mejt od tý barvy. Byla by to strašná piplačka.

Stanislav zakroučí nevěřicně hlavou.

Stanislav:

Tohle až budu vyprávět doma manželce, že u Kočkodanů se zásuvky po malování zásadně nemejou, ale místo toho se zavolá pro Hurycha, a ten je všechny rovnou vymění za nový...

Martina:

Však ona tvoje manželka taky není zrovna akorátní! Tak co bys jí to vykládal?

Stanislav začne vybalovat ze slídy jednu ze tří fungl nových zásuvek, které jsou připravené na kuchyňské lince.

Stanislav:

To není. Když jsem jeli onehdá autobusem z Plzně z nákupů a mě se chtělo po cestě zvracet, tak mi omylem podala igelitku plnou čerstvý zeleniny...

Martina:

Ona si toho nevšimla?

Stanislav:

Ne.

Martina:

A ty?

Stanislav:

Já jo.

Ale pozdě, když už nebyl čas to vyndat...

Začne odšroubovávat kryt od nové zásuvky.

Martina se uchichtne.

Martina:

Tak jste to měli vyndat alespoň potom a opláchnout to.

Stanislav se na sestru bez duchu podívá.

Stanislav:

Ty bys se snad takový prasečíně propůjčila, sestříčko...?

Obraz 101.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Velká mužská ruka stiskne tlačítko zvonku,
nad kterým je cedulka „Stanislav
Martinovský“.
Z domu se ozve tlumené zazvonění.

Zvuk:

Tlumené zazvonění.

Během pár vteřin se otevřou domovní dveře a
na prahu stojí Jana. Má na sobě zástěru a ruce
špinavé od těsta. Podiví se nad tím, koho
spatří u branky. Nezvaným hostem je totiž
starosta obce Jaroslav Holan.

Holan:

Dobrý den, paní Martinovská. Já vím, že Vás
asi hodně ruším. Máme dneska tu pouť...
Ale já bych s Vámi nutně potřeboval mluvit.

Jana:

Tak si odemkněte a pojd'te dál.

Holan:

Děkuji.

Holan přehodí ruku přes nízká vrátka a
klíčem, jenž je zevnitř v zámku, si odemkne.
Přejde po chodníčku k domovním dveřím,
zuje se a vstoupí dovnitř.

Obraz 102.
Stanislavova kuchyně
Interiér – Den

Jana přivede Holana do kuchyně. Na plotně se něco vaří, trouba peče...
Jana přistoupí k veliké míse s těstem a začne ho rukama prodělávat.

Jana:

Omlouvám se za ten nepořádek, ale od rána vařím. Teď jsem ještě zadělala na štrúdl...

Holan:

To se neomlouvejte. U nás to vypadá taky tak.

Jana:

Když Vám to nebude vadit, budu mezitím, co budete povídat, prodělávat těsto.
Ale poslouchám Vás...

Holan:

Přišel jsem opět kvůli tej naší slavnej biospalovně.

Jana se lekne:

Jana:

Copak Stáňa zase...

Holan se usměje.

Holan:

Kdepak. Tentokrát nejde o Vašeho manžela, ale přímo o Vás. Referendum ten projekt nakonec schválilo, takže se co nevidět začne stavět. Za dva měsíce by se potom mohl rozjet provoz. A tak zastupitelstvo obce shání dopředu pracovní osazenstvo...

Jana se otočí od mísy. Vyjeveně se podívá na starostu.

Jana:

No a co já s tím?

Holan:

No a právě jsme si mysleli, že byste třeba i Vy chtěla...

Jana:

A proč právě já?

Holan:

Abyste tomu rozuměla, telefonoval mi závodní doktor z Elektrowerku. Je to můj letitej kamarád. Říkal mi, že se Vám v současnej práci nelíbí, že trpíte depresemi...

Proto jsem se zkrátka rozhodl, že Vy budete ze starý dobrý známosti jedna z prvních, kterej to místo nabídnu.

Jana má stále ruce ponořené v těstě. Už jej ale neprodělává. Zamyšleně kouká z okna.

Jana:

Tak tohle si budu muset hodně rozmyslet...

Holan:

No moc času na rozmyšlenou Vám zase nemáte – příští týden v pátek bude nábor ukončen! A do té doby se můžou vyskytnout ještě desítky takovejch jako jste Vy...

Jana, hledíc stále z okna, nahlas přemýšlí.

Jana:

To bych musela dát hned v pondělí v práci výpověď, protože oni budou chtít určitě dodržet dvouměsíční výpovědní lhůtu...

Holan:

Udělejte to. Uvidíte, že nebudete litovat.

Jana se odtrhne od okna a podívá se na Holana.

Jana:

A jak Vám můžu věřit?

Holan:

Na nějaký starý konflikty s Vaším manželem se vůbec neohlížejte, jestli myslíte tohle. Já rychle zapomínám...

Rozhodně nemusíte mít strach, že na Vás chci ušít nějakou boudu!

Obraz 103.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Stanislav dokončuje montáž nových zásuvek.
Martina stojí u sporáku.

Martina:

Stáňo, když už jsi tady, nepověsil bys mi ještě nad sporák tu novou digestoř?

Stanislav:

Jakou digestoř?

Martina ukáže do rohu.

Martina:

Támhle jí mám koupenu v krabici.

Udělá prosebný výraz.

Pepík by to nedokázal. Tomu by určitě spadla...

Stanislav se podívá nad sporák. Ze zdi ještě koukají dvě skoby od staré digestoře.

Stanislav:

Ta rozteč těch úchytů je stejná jako u tý starý, nebo se to bude muset převrtat? Jestli jo, tak se mnou nepočítej!

Martina:

Je to stejný. Měřila jsem to. Nemysli si, že jsem zase tak blbá!

Stanislav:

Dobře. Tak mi podej nůž. Já rozříznu tu krabici.

Martina podá bratrovi nůž. Zatímco Stanislav začne rozdělovat kartónovou bednu, Martina mezitím odstaví z ohně na sporáku polévku, aby jim tam při zavěšování nepřekážela. Na oheň ale už samou roztržitostí zapomene a nechá ho hořet.

Stanislav zvedne těžkou digestoř. Martina vyleze na sporák, aby úchyty správně navedla do skob. Náhle ale omylem stoupne na hořící plotýnku a zařve.

Martina:

Jáááááááááááá!

Stanislav se lekne. Digestoř ale naštěstí nepouští. Musí vyčuchat jak spáleninu ponožky, na které je rázem vypálena díra o

průměru dobrých 10 centimetrů, tak i
pozdější zápach ze spáleného masa.

Martina rychle seskočí ze sporáku. Uhasí
ponožku.

Bolestí a vyčerpáním se sesune na nedalekou
kuchyňskou židli. Pak už jenom sténá a pláče.

Stanislav položí nepoškozenou digestoř na
zem. Je mu to sice krajně trapné, ale musí se
smát...

Obraz 104.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Z levého vchodu do dvojdomku vyleze matka. Zavře dveře a s rukou v ortéze se pomalu šourá ke vchodu pravému, jenž obývá Martina. Z toho právě vychází rozesmátý Stanislav. Zabrání matce ve vstupu dovnitř.

Odvede matku k okénku od Martininy kuchyně. Ukáže dovnitř.

Matka je v šoku.

Matka se na syna oboří.

Matka zavrtí hlavou.

Stanislav:

Ted' bych tam radši nechodil, maminko!

Podívej se k sestřičce do kuchyně. Sedí tam další zraněná...

Matka:

Co se jí stalo?

Stanislav:

Spálila si nohu o oheň, když jsem spolu instalovali digestoř!

Matka:

A ty jí tam jen tak klidně necháš a odejdeš?

Stanislav:

Nemám čas, maminko. Musím si jít domů nabít na večer tu baterku, co jsem ukradl v Poratu. Za tmy se totiž hodlám jít podívat na náves pod střelnici, jestli tam náhodou neleží nějaký drobný! Tam to lidem běžně padá z kapes a oni jsou líní se pro to sehnout...

Matka:

A ty snad nejsi, ty medvěde tlustej?

Stanislav:

Ne. Já jsem totiž Hurych, vyžírka na entou! Cožpak jsi už zapoměla? Pro mě mají ty drobáky cenu zlata, protože, jak říkala moje babička, šetřit se má od těch nejmenších částek – kdo šetří má za tři!

Matka:

Stanislav se zazubí.

Tak to jsi trochu překroutil. Ona říkala: Má se šetřit, dokud je z čeho...

Stanislav:

No ano. Po dnešním večeru už budu mít z čeho – ten základ leží pod střelnicí a já si pro něj po setmění dojdu!

Obraz 105.
Náves
Exteriér – Noc

Ticho. Tma. Za rohem obecní hospody se objeví ve světle pouliční lampy Stanislavova hlava. Rozhlédne se po návsi.
Ve stanu, který stojí u kostela, se svítí.
Doléhají sem z něho hlasy místních nočních opilců a cinkání skleniček. Tu a tam zazní nějaká ta lidovka...

Zvuk:

Hlasy opilců.
Cinkání skleniček.
Zpěv lidových písní.

Stanislav se pomalu krade přes náves ke střelnici, která stojí jen pár metrů od stanu, a táhne za sebou vzpouzejícího se Jana.

Jan:

Tatí, neměli bysme se vrátit? Může nás kdokoliv vidět. Co když si někdo odskočí z toho stanu?

Stanislav:

Kdo se bojí, nesmí do lesa!

Potichu se dostanou až před střelnici. Je zde naprostá tma. Žádné světlo z pouliční lampy jako před hospodou.
Stanislav vytáhne zpod kabátu velikou žlutou baterku, již odcizil v Poratu.
Namíří ji na stupínek, postavený před střelnicí pro zákazníky, a rozsvítí ji. Dává pozor, aby paprsky nezahýbaly za roh a nezburcovaly tak opilce ve stanu.

Tak lez! Dělej!

Jan se z donucení vplíží pod dřevěný stupínek. Začne sbírat mince a podává je skrz otvory mezi prkny otci. Přitom polohlasně remcá.

Jan:

Proč se já jenom propůjčuju dělat takový nečestný, podlý a pro gymnaziána nedůstojný věci?! Kdyby mi tak viděl někdo ze třídy, jak tady ležím a kradu! Třeba Veronika...

Stanislav:

Přestaň pořád remcat. Víš, co říkala tvoje prababička?

Ke střelnici přicházejí od stanu dva neznámí opilci. Ještě jsou docela při smyslech. Když spatří Stanislavovo a Janovo počínání, začnou se hurónsky smát.

Stanislav pohodí rukama k nebi.

Pak se kousavě zeptá:

Stanislav zakroučí s úsměvem hlavou.

Jan:

Vím. Opakoval jsi mi to před chvílí celou cestu, když jsem sem šli...

Ožralové:

Jéé! Hele! Stáníček krade! Copak ty nemáš peníze, že musíš takhle krást?

Stanislav:

Uletěly!

Pročpak už jdete domů takhle brzo? Starosta vás vyhnal ze stanu?

Ožralové:

Ne. Nám došly peníze – nemáme na pivo. Nechtěl bys nám pár těch drobáků věnovat? My bychom se tam ještě vrátili...

Stanislav:

Co se jednou do kopečku dá a zahrabá, už se nevykopá!

Měli jste si sem přijít nasbírat přede mnou, pánové. Kdo dřív přijde, ten dřív mele! Tak to už hold v životě chodí.

Obraz 106.
Stanislavova jídelna + Stanislavova kuchyně
Interiér – Den

Jan kráčí z kuchyně do jídelny. V každé ruce drží po jednom hrnku čaje. Postaví je na jídelní stůl.

U stolu sedí Stanislav. Čte se nějaké noviny či časopis. Jakmile spatří čaje, odloží plátek a začne se věnovat snídani. Jan si sedne na židli proti němu. Oba k čaji zakusují sušenky, nasypané v misce uprostřed stolu.

Jan chvíli pozoruje otce. Přemýšlí. Pak vytáhne z kapsy u kalhot lístek do klubu „L'Amour“. Podá ho Stanislavovi.

Stanislav se podívá na vstupenku.

Stanislav lístek převezme. Prohlédne si ho.

Stanislav chvíli mlčí. Trochu zrudne.

Schová si lístek do kalhot a dopije svůj čaj.

Stanislav vstane ze židle.

Podívá se na hodinky.

Jan:

Tatí, já pro tebe něco mám.

To je vstupenka do nočního klubu L'Amour. No do toho, co stojí v Životicích na náměstí. Vyhrál jsem ji minulý týden na jednom starším kamarádovi v kartách. Ale je mi k ničemu – ještě mi nebylo osmnáct. Tak ji dávám tobě.

Stanislav:

Platí na dnešní večer...

Jan:

No...

Stanislav:

Tak děkuju.

Jan:

A že neřekneš mámě, že jsem ti to dal.

Stanislav:

Jsem snad padlej na hlavu? To víš, že ne! Podřízl bych si pod sebou větve! Pro mámu půjdu večer na tokovej malej melouch...

Rychle to dopij! Už je čas!

Obraz 107.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Stanislavův vůz vycouvá skrz branku ze dvorku na kratičkou příjezdovou cestu.

Zvuk:

Motor auta.

Jan za ním zavře branku a nasedne k otcí do auta.

Stanislav začne couvat do silnice. Opět přes sousedčin plot nic nevidí.

Náhle se ozve motor jiného auta, ohlušující skřípění brzd, a pak ostrý náraz.

Skřípění brzd.

Ostrý náraz.

Roztříštění skla.

Stanislav, nevěda, co se stalo, vystoupí z auta. Zůstane stát jako opařený. Do Stanislavova vozu naboural se svým Volvem sám starosta obce Jaroslav Holan. I ten začne vystupovat ven na silnici.

Stanislav na nic nečeká. Rozběhne se beze slova ke svému domu. Proletí brankou a vlétne do garáže.

Z auta se pomalu vyškrábe i Jan a prohlédne si situaci. Holanovo Volvo má poničený pravý přední blatník, vysypané pravé přední světlo a zničený nárazník. Na Stanislavově automobilu je naopak poničené zadní světlo, též levé, zadní blatník a zadní nárazník...

Jan se podívá na Holana. Ten se smutně usměje a pokrčí rameny.

To se ale už vrací z garáže Stanislav. V ruce nese motorovou pilu. Nastartuje ji a začne podřezávat dvacet centimetrů na zemi Kaplanové plot.

Provoz motorové pily.

Kaplanová vybíhá z domu a křičí:

Kaplanová:

Přestaň! Stáňo, přestaň! Bude to jako koště!!!

Stanislav však nebere babku v potaz. Nasraně dokoná svoji práci a odhodí pilu do trávy.

Zlostně se podívá na Kaplanovou.

Stanislav.

Tak. A teď Vás jedu udat!

Nastoupí do svého auta. Jan ho rychle následuje.

Stanislav nastartuje motor a k údivu
Kaplanové, Holana a ostatně i Jana ujede
z místa nehody směrem na Životice...

Zvuk.

Motor auta.

Obraz 108.
Kancelář personálního ředitele v Elektrowerku
Interiér – Den

Vidíme muže, který drží v ruce nějaký papír.
Pročítá si ho. Papír nám zabraňuje ve výhledu
na mužovu tvář.

Konečně muž papír odloží. Dá ho na stůl tak,
že do něho vidíme. Jedná se o jakousi
výpověď. Muž – personální ředitel se
s přísným pohledem podívá na ženu, která
sedí před ním.

Ženou, která sedí proti němu je Jana.
V obličeji má odhodlaný výraz.

Ředitel jí dá bez mrknutí oka za pravdu.

Ředitel vidí, že s Janou asi už nic nesvede.
Chvilí přemýšlí, pak vynese konečný verdikt.

Janu to zaskočí. Přestane být klidná.

Personální ředitel (2):

Proč?! To se Vám tady jako nelíbí, nebo
Vám tu někdo něco udělal...?

Jana:

Mistr je moc přísný.

Personální ředitel (2):

To máte pravdu. A je to tak dobře...
Ale i to se dá překousnout!

Jana:

Já nic překousávat nebudu! Na své výpovědi
trvám.

Personální ředitel (2):

No tak dobře. Já Vás teda propouštím. Ale
okamžitě! Na hodinu!

Jana:

No počkejte! To nemůžete! Co dvouměsíční
výpovědní lhůta?!

Personální ředitel (2):

Můžu, paní Martinovská! Já můžu! Chtěla
jste odejít? Chtěla! Tak to teď máte.
Do zítřka Vám připravím všechny papíry.
Výpověď bude provedena formou dohody –
tak jsem na Vás hodný...

Obraz 109.
Životická policejní stanice
Interiér – Den

Stanislav sedí na židli uprostřed malé služebny. Kolem něho přechází mladý policejní úředník v uniformě. V rohu policejní písárka na počítači sepisuje protokol.

Policejní úředník:

Neměl jste ten plot řezat! Měl jste všechno nechat tak, jak to bylo, zavolat nám a na místě počkat na náš příjezd!

Stanislav:

Já vím. Ale pochopte, já byl z toho všeho tak rozčilenej...!

Policista zdvihne oči v sloup.

Policejní úředník:

Já to chápu. Ale jak my teď tej Vaší sousedce dokážeme, že ten plot byl skutečně v době nehody vysoký a nebylo přes něj vidět? Vždyť ona může říct, že ten plot jste nepodřezal vy, ale ona, a to ještě navíc těsně před nehodou, aby měla alibi! A koneckonců, jak Vám máme věřit kupříkladu i my, kteří jsme ten plot předtím ani potom nikdy v životě neviděli?

Stanislav, žmoulaje v ruce svůj kabát, se rozpláče.

Stanislav:

Já mám v životě takovou smůlu...
Tak nakonec budu muset ještě platit opravu starostova i svého auta sám a ta svině sousedská, to vemeno jedno vypatlaný z toho vyvázne naprosto bez úhony!

Policistovi se Stanislava zželí. Klekne si k němu.

Policejní úředník:

Pane Martinovský, víte co? Jed'te domů a počkejte tam. My si vytiskneme Vaši výpověď a za chvíli se tam přijedeme podívat. Možná, že když na tu Vaší sousedku trochu uhodíme, přizná se bez jakýchkoliv větších komplikací...

Stanislav si utře oči.

Policejní úředník se zvedne a pomůže na nohy i Stanislavovi.

Písařka od počítače ještě křikne:

Stanislav pokýve hlavou a vytáhne mobil.

Písařka zapíše číslo a policista doprovodí Stanislava ke dveřím.

Stanislav:

Ta je vychcaná jak mraky, pane.

Policejní písařka:

Řekněte nám ještě Vaše telefonní číslo, kdyby něco...

Stanislav:

603 456 789

Policejní úředník:

Zatím nashle. Čekejte!

Obraz 110.
Před Životickou policejní stanicí
Exteriér – Den

Stanislav vychází z policejní stanice. Nasedne do svého nabouraného vozidla, které je zaparkováno hned u vchodu. Za oknem stanice se objeví policistova tvář. Sleduje Stanislavův odjezd. Stanislav nastartuje.

Zvuk:

Motor auta.

Pak začne couvat od stanice na silnici. Pro slzy nevidí. Se svým už tak dost poškozeným autem nabourá opět zadkem do jiného vozidla, které stojí zaparkované u chodníku.

Ostrý náraz.

Stanislav si toho samozřejmě všimne. V domnění, že ho nikdo neviděl, ale zařadí vzteklu a ujede. Policista na něho překvapeně hledí z okna...

Obraz 111.
Školní chodba
Interiér – Den

Plastový kelímek, plný horké čokolády a držení čísi rukou, pluje vzduchem po chodbě Masarykova gymnázia. Je přestávka.

Před dveřmi třídy stojí Veronika. Čeká na Jana, jenž si právě přináší od automatu kelímek s horkou čokoládou. Zastaví ho. Nastaví mu svoji dlaň, ve které leží několik kovových mincí. Dohromady to dělá sedmdesát korun.

Jan pokýve hlavou. Chvilí mu trvá, než vytáhne z kapsy peněženku a otevře jí. Má totiž v ruce onen kelímek, a tak musí dávat pozor, aby ho nevytlil. Veronika mu hodí peníze do příslušné přihrádky a Jan si začne „šrajtofličku“ opět zandávat.

Veronika zavrtí hlavou.

Zvuk:

Hlahol a kroky studentů.

Veronika:

Vracím za divadlo.

Jan:

Tím jsme si kvit!

Veronika:

Jo. Ale já bych od tebe přeci jen ještě něco potřebovala. Kdybys byl samozřejmě tak hodnej...

Jan:

Chceš zase půjčit nějaký prachy? Proč jsi to neřekla hned? Víš jak pracně budu zase teď tu peněženku vyndávat...?

Veronika:

Potřebovala bych půjčit tvůj sešit z literatury. Víš, jak zejtra máme psát ten hloubkovej test...

Jan:

A ty nemáš svůj sešit?

Veronika:

Mám. Jenomže s děravejma poznámkama.

A ten test je pro mě docela dost důležitý, protože mám u Nápravníkovy plno blbejch známek a pololetí se blíží...

Jan:

No jo, jenomže já bych se na ten zejtřejší test taky rád učil...

Veronika:

Ale to budeš moct. Já ho potřebuju jenom na hodinku nebo na dvě. Až budu mít o přestávce chvilku čas, tak si ho okopíruju na školní kopírce a zase tě ho vrátím.

Jan:

Ale po týhle hodině přece máme semináře a každej chodíme někam jinam...

Veronika se zamyslí.

Veronika:

Ale končíme ve stejnou dobu. Setkáme se před školou...

Jan ztěžka vydechne.

Jan:

No tak pojd' do třídy. Já tě ten sešit dám...

Jan, upíjeje z kelímku čokoládu, vstoupí do třídy. Veronika ho se šťastným úsměvem následuje.

Obraz 112.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Stanislav zabrzdí své nabourané auto na příjezdové cestě.

Zvuk:

Motor auta.
Prudké zabrzdění.

Vystoupí. Rozhlédne se. Holan a jeho Volvo jsou už dávno v trapu. Na silnici po nich zbyly jen zbytky rozbitého skla.
Kaplanová sedí na skládací rybářské židličce u zničeného plotu a pláče.
Stanislav na ni zavolá:

Stanislav:

Budete platit pokutu! A i opravu obou aut!
Policajti to s Vámi přijedou za chvíli sepsat...!

Kaplanová se slzami v očích hlesne:

Kaplanová:

A kdo mi dokáže, že ten plot byl vysoký, když se jsi ho podřezal?

Stanislav si zamumlá sám pro sebe:

Stanislav:

Je vychcaná – přesně, jak jsem si myslel!

Pak zakřičí nahlas:

Pravda a láska vždycky zvítězí, paní Kaplanová! To si pamatujte! Na tomhle hesle stojí od třiadevadesátého roku celá naše republika...

Stanislavovi začne zvonit v kapse mobil.
Stanislav tedy přeruší konverzaci se sousedkou a přijme hovor.

Martinovský. Prosím.

Volá policejní úředník ze Životické policejní stanice.

Policejní úředník:

Tady strážmistr Koutný. Policejní stanice Životice. Tak takhle jsme si to neujednali, pane Martinovský. Takhle tedy ne!

Stanislav sraští čelo.

Stanislav:

O co jde?

Stanislavova očka pátravě přemýšlejí, jak z toho ven.

Policista u telefonu odpoví, jako personální ředitel v Elektrowerku:

Nakonec se policista medovým hlasem se Stanislavem rozloučí.

Položí sluchátko.

Stanislav zastrčí našťavaně telefon do kapsy a podívá se na Kaplanovou, která celý rozhovor slyšela. Už nepláče. Naopak se směje.

Stanislav vytáhne z kapsy kapesník, aby si osušil zpoceně čelo. Spolu s kapesníkem mu vypadne z kapsy i vstupenka do klubu „L'Amour“.

Policejní úředník:

O to, jak jste nám tady před chvílí přímo pod okny naboural toho Forda a pak ujel. Vy jste si vážně myslel, že to neuvidíme? To bychom museli být slepí, když máme okna přímo na ulici. Čuměli jsme na Vás – na to, jak jste naboural i jak jste kopnul do vrtule!

Stanislav:

Víte, mně měli domů přivést z uhelných skladů uhlí, a tak jsem chvátal, aby nemuseli dlouho čekat...

Policejní úředník:

Nevymějšlejte si – jste řidič na baterky a lhář sedmilhář! To nemá cenu popírat! A Bůh ví, jak to bylo ve skutečnosti s tím plotem a s tou nehodou. Možná, že jste za to taky mohl vy, co? A chtěl jste svalit vinu na nějakou starou nemocnou ubohou paní... Styďte se!

Stanislav:

No to snad nemůžete...

Policejní úředník:

Ale můžeme, pane Martinovský. Můžeme to myslet vážně. Nevěříme Vám, a tak taky nepojedeme nikam kontrolovat žádný živý ploty! Opravu Vašeho i starostova auta uhradíte Vy sám a opravu toho, co jste naboural tady u stanice, samozřejmě také. Dáme jeho majiteli, až se tu objeví, Vaši adresu a řekneme: „Pošlete mu účet ze servisu!“

Nahledanou, pane Martinovský...

Stanislav vstupenku zvedne. Náladu se mu při pohledu na ní zase zlepší.

Stanislav:

Aspoň jedna dobrá věc mě dneska čeká...

Obraz 113.
Před gymnáziem
Exteriér – Den

Jan stojí před gymnáziem. Sleduje houf studentů, kteří vycházejí z budovy. Mezi nimi jde i Petr. Jan ho zastaví.

Jan:

Petře! Neviděl jsi náhodu Veroniku?

Petr:

Jak bych mohl? Ta přece chodí na úplně jiné seminář než já. Já chodím na matematiku a ona na angličtinu...

Jan:

Já vím. Ale nikoho jiného, koho bych se zeptal, tady nevidím. Z její skupiny nikoho...

Petr se zamyslí.

Petr:

Někdo mi říkal, že Nápravnice prej nějak krokuje...

Jan:

Jako že by ten seminář úplně odpadl?

Petr:

Pravděpodobně jo.

Jan se rozkřikne:

Jan:

Takže Verča je v tuhle chvíli už doma?!

Petr:

Asi už to tak bude.

Jan mávne rukou.

Jan:

No ale když říkáš, že Nápravníková je nemocná, tak to ten test z literatury asi zejtra stejně psát nebudeme, ne?

Petr:

Budeme. Zejtra má prej už přijít.

Mrkne na hodinky.

Hele, já už musím letět. Tak čau!

Jan:

Čau.

Jan zklamaně sleduje Petra, jak utíká na tramvaj.

To bude teda zejtra něco...

Obraz 114.
Před klubem L'Amour
Exteriér – Noc

Ve stínu domů se po životickém náměstí potichu krade neidentifikovatelná obtloustlá postava v dlouhém černém kabátu – to se Stanislav snaží nepozorovaně vniknout do nočního klubu „L'Amour“. Rozhlíží se, jemně našlapuje. Vyhýbá se kalužím. Trochu prší. Jeho pleskavé kroky však stejně přehlušuje provoz automobilů na silnici, vedoucí skrz náměstí.

Zvuk:

Provoz automobilů.

Stanislav dojde až před vchod do klubu. Vystoupí po schodech. Nahoře u vstupních dveří si svlékne kabát. Ještě jednou se rozhlédne, zda-li je vzduch čistý. Vejde dovnitř.

Obraz 115.
V nočním klubu L'Amour
Interiér – Noc

Interiér klubu „L'Amour“. Salónek. Všude šero, kouř, do červena laděné dekorativní předměty. U malých kulatých stolků na palisádách pánští zákazníci, obsluha složena z obnažených žen většinou středního věku. Na pódiu, za kterým visí veliké bílé plátno, se producíruje zpěvačka v šantánových červených šatech s peříčky a chmýřím. Svůdným způsobem pěje známou podmanivou melodii „Hello Dolly“ za doprovodu čtyřčlenného orchestru, jenž zároveň tvoří i primitivní sbor.

Zvuk:

„Hello Dolly“ (J. Herman / I. Osolsobě)

Do salónku vchází Stanislav. Jedna z žen, které obsluhují, se ho ujme. Podle vstupenky ho usadí k příslušnému stolku. Stanislav si odloží kabát na vedlejší křesílko a na dotaz si objedná u ženy Coca-colu (zřejmě přijel autem). Žena od stolku odejde. Stanislav bodře sleduje dění v klubu. Umělkyně na pódiu dozpívá svůj song a odejde do zákulisí. Na scénu předstoupí muž ve smokingu (ten, který se ohehdá loučil před klubem s Luckou). Do mikrofonu ohlásí:

Muž:

Vážené publikum. A nyní, když Vás naše Hello Dolly naladila svým zpěvem na tu správnou frekvenci, se konečně dostáváme k hlavnímu programu dnešního večera. K programu, který je opět jako vždy kompletně naším dílem a na který jistě všichni čekáte!

Panstvo u stolků začne tleskat. Stanislav, nevěda, o co jde, se k nim připojí. V salóнку se zhasne. Plátno nad jevištěm se rozsvítí. Začne běžet erotický film – neznámá mladá dívka zahájí na plátně striptýz...

Zvuk:

Hudba erotického filmu.

Jedna z obnažených číšnic přinese Stanislavovi objednaný „drink“. Ten si strčí do úst brčko a dívá se zaujatě na plátno, spokojeně usrkává...

Po chvíli však shledá, že dívka na plátně je mu nějak povědomá. Svraští čelo. No ano.

Odkud ji jen zná? Společně s divákem se vpije do tváře dívky na plátně.

Pár vteřin soustředění mu stačí na to, aby ve striptérce poznal svoji neteř Lucku. Rychle se rozhlédne kolem sebe, zda-li v klubu náhodou nesedí nějaký jeho starý známý. Naštěstí se ale jedná jen o samé přesporní cizince.

Stanislav vytáhne z kapsy mobil. Rychle si Lucku na plátně vyfotografuje. Pak vymlaskne colu a vedle prázdné sklenice položí na stůl pár drobných.

Mumlá si pro sebe:

Vstane z úhledného křesílka. Uchopí svůj kabát a v projekčním šeru opouští noční klub „L'Amour“.

Stanislav:

A já myslel, že už dneska nemůže být hůř!

Obraz 116.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Hustě prší. Všude mokro. Pronikavá světla automobilu se rychle přibližují k nám. Prosvěćují provazy vody, padající z nebe... Vůz ze řítí od návsi. Prudce zabrzdí před dvojdomkem.

Zvuk:

Děšť.

Motor auta.

Prudké zabrzdění.

Z vozu s nabouraným zadkem vystoupí Stanislav. Rychle přes sebe přehazuje černý kabát. Projde brankou a spěchá k domu. Díky dešti je ze dvorku jedna blátivá plocha. Stanislav se boří dobrých deset centimetrů při každém kroku. Nadává:

Stanislav:

Kruci fiks! Tady je ale marast! No to není možný mít před barákem takovouhle bahňárnu!!!

Horko těžko se přebrodí k Martinině vchodu. Vezme za kliku. Je zamčeno. Stanislav začne zuřivě zvonit.

Zvuk:

Vzdálené zvonění zvonku.

Obraz 117.
Martinina chodba
Interiér – Noc

Rozespalá Martina, vzbuzená zvonek, vyleze z temné ložnice a rozsvítí světlo v chodbě.

Martina přejde k domovním dveřím.

Vzdálený hlas zpoza dveří odpoví:

Martina odemkne dveře. Otevře je. Dovnitř vpadne promoklý Stanislav. Martina se hned všimne jeho zablácených bot.

Její bratr se na povel skloní a zouvá si boty. Martina, pozorujíc ho, nahlas uvažuje:

Stanislav se napřímí.

Zvuk:

Netrpělivé zvonění zvonku.

Martina:

Kdo je tam?

Stanislav:

To jsem já, Stáňa! Otevři!

Martina:

Ježíš, Stáňo, nešlapej mi tady s takovouhle špínou! Jdi si ven oklepat boty!

Stanislav:

Nemáš mít tak rozbahněnej dvůr, sestřičko!

Martina:

Rychle se zuj!!!

Co nevidět musím koupit na ten dvůr nějakou dlažbu...

Stanislav:

Máš doma Lucku a Pepíka?

Martina:

Mám.

Stanislav:

Vzbuď je! Oba! Chci vám všem něco ukázat...

Martina:

Pepík se ale před chvílí vrátil z koncertu. Je zase vožralej jak zákon káže...

Stanislav:

Stanislav mávne rukou.

No tak toho nebud'.

Ale Lucku, tu určitě!

Martina:

Je to fakt nutný? O co vlastně jde?

Stanislav:

Neptej se a vzbud' jí.

Martina se tedy neochotně otočí a kráčí do kuchyně. Stanislav jde v těsném závěsu za ní.

Obraz 118.
Martinina kuchyně
Interiér – Noc

Martina vstoupí do kuchyně. Rozsvítí. Za ní jde Stanislav.
Martina otevře dveře do Luciina pokoje.

Z pokoje se ozve unavený hlas.

Martina:

Lucko! Lucko, vstávej!

Lucie:

Co se děje?

Martina:

Je tady strejda Stáňa. Chce s tebou mluvit.

Chvilíčku to trvá, než se Lucie v noční košili objeví ve dveřích z pokoje. Stanislav si mezitím vytáhne z kapsy mobil. Lucie pozdraví strýce.

Lucie:

Čau...?

Stanislav pokyne oběma ženám, aby k němu šly.

Stanislav:

Pojďte sem. Obě dvě! A podívejte se na tohle.

Stanislav namíří na jejich zraky obrazovku svého mobilu. Je na ní vyfotografovaná Lucie při svém „filmovém“ striptýzu...
Na pár vteřin hrobové ticho.
Martina vybuchne:

Lucie:

No Lucko, co to má znamenat!!!

Lucie se rozpláče.
Martina se podívá na Stanislava. Ten prohlásí na vysvětlenou:

Stanislav:

Víš, byl jsem náhodou před chvílí v tom životickým bordelu, co stojí na náměstí...
A tohle tam normálně promítají chlapům!

Martina:

Tys byl v tom klubu „L'Amour“?!

Stanislav:

Prosím tě, na nic se mně neptej.

Ukáže na svůj mobil.

Martina se obrátí zpátky na dceru.
Ta pláče a pláče...
Martina se rozkřikne:

Lucie však není schopna ze sebe vypravit
jediné slovo. Vzlyká, slzy jako hrachy jí
kanou na noční košili.
Martina znova nepříčetně zařve:

Začne dávat dceři pohlavky.

Lucie se vyhne pohlavkům. Vysmekne se
matce. Vletí do svého pokoje a zamkne se.
Martina marně trhá klikou a křičí další
výhružná slova. Lucie je nedobytná.
Martina po chvíli vzdá své úsilí. Obrátí se na
Stanislava. Ten se smutně kouká na scénu,
která právě před jeho zraky proběhla.

Přejde ke dveřím.
Martina hlesne:

Martině se objeví v očích slzy. Vzlykne:

Důležitý je jenom to, že kdybych tam nebyl,
tohle bysme se nikdy nedozvěděli!

Martina:

Čekám na vysvětlenou!!!

Tak sakra mluv!!!

Mluv! Copak tohleto se dělá?!!!

Stanislav:

Tak tohle jsem teda nechtěl...
Půjdu domů.

Martina:

Prosím tě, Stáňo, nikomu nic neříkej...

Stanislav:

Spolehni se. Ve vlastním zájmu. Ani Janě,
ani Honzovi.

Martina:

Co mám dělat?

Stanislav:

Teď jsi spát. Ráno budete obě klidnější...
Uvidíš, že se to nějak kloudně vyřeší.

Obraz 119.
Před gymnáziem
Exteriér – Den

Vlhké studené úterní ráno. Na ulicích louže po nočním vydatném dešti. Do Masarykova gymnázia se trousí teple oblečení studenti. Jednotliví studenti se většinou neznají. Jsou různých věkových kategorií. Málokdy se stane, že v jeden moment vcházejí do budovy dva spolužáci ze stejné třídy...

Zvuk:

Pleskavé kroky studentů v mokru.
Sem tam nějaký ten nesrozumitelný dialog.

Ke škole přichází zadumaný Jan. Z druhé strany chvátá od tramvaje Veronika. Před gymnáziem se srazí. Jan na ni hned ostře zaútočí. Křičí z plných plic:

Jan:

S tím sešitem se tě to teda fakt povedlo!

Veroniku překvapí Janova naštvanost. Zřejmě ho tak nezná. Zaskočeně šeptne:

Veronika:

Promiň. Ale já přece nemohla tušit, že nám ten seminář odpadne...

Jan jí skočí do řeči. Huláká z plných plic.

Jan:

Tak jsi mi to mohla přinést do třídy dřív!
Nebo na mě před tou zatracenou školou počkat i za cenu toho, že bys tam chvílku stepovala...!
Ale ty ne – ty jsi se na mě úplně normálně vykašlala!!!

Studenti a ostatně i učitelé, přicházející do školy, procházejí kolem dvojice a se zájmem poslouchají její rozhovor...

Veronika:

Nenapadlo mi to...
A nekřič tolik. Všichni se na nás koukají.

Jan, nedbaje slov Veroničiných, huláká dál z plných plic:

Jan:

Tak abys věděla, s tebou jsem ode dneška skoncoval! Tobě tak ještě určitě někdy něco půjčím!

Veronika se panicky ohlédne po skupince profesorek, které právě s napnutýma ušima přicházejí ke škole, a zasyčí na Jana:

Veronika:

Říkám ti, neřvi tolik!

Jan:

Co mi poroučíš?! Naval sem radši ten můj sešit! Ať se na to můžu ještě aspoň o přestávce podívat...
No neslyšíš?! Dělej!!!

Profesorky jsou již tady. Jemně se usmívají.

Mezi nimi i Nápravníková.

Veronika neváhá a chytne Jana za hlavu.

Přitáhne si jí k sobě a přitiskne svoje ústa na Janova. Vylekaný hoch drží...

Profesorky přestanou napínat uši. Naopak se snaží koukat úplně na druhou stranu. Rychle profíčí kolem „líbajícího se“ páru a zmizí v gymnáziu.

Veronika, pozorujíc kantorky koutkem oka, ihned po jejich vstupu do budovy povolí vroucný stisk. Odskočí od Jana. Ten je kolem úst špinavý od dívčiny rtěnky...

Chudák jen vydechne:

No tohle...?

Veronika, evidentně nechtíc mu vysvětlit pravý důvod svého činu, se pokusí o slabý úsměv.

Veronika:

Na ten nevrácený sešit jsi už, doufám, dávno zapomněl, že?

Jan hledí na dívku s otevřenými ústy. Stále ještě nevstřebal ten „vzrušující“ okamžik.

Veronika se otočí ke vchodu. Tak, aby to Jan neviděl, si otře ústa. Nechajíc vyjeveného Jana na původním stanovišti, sama vykročí ke vstupním dveřím Masarykova gymnázia.

Obraz 120.
Martinina kuchyně
Interiér – Den

Zámek dveří od Luciina pokoje tichounce zarachotí. Kdosi zevnitř pootočil klíčem.

Zvuk:

Tiché pootočení klíčem.

Dveře jsou odemčené. Ten někdo, kdo je za nimi, dveře mírně pootevře. Jen na pár centimetrů. Ve vzniklé škvírcce se objeví jedno Luciino oko. Dívá se, zda-li je čistý vzduch.

Něčí ruka, která pravděpodobně dlouhou dobu číhala v kuchyni u dveří, násilím dveře pootevře. Druhá ruka chytí Lucii za výstřih noční košile a vytáhne ji z pokoje.

Je to Martinina ruka. Lucie ze strachu vztyčí obě své ruce. Chrání si jimi hlavu. Čeká, že ji matka uhodí.

Výprask se ale nekoná. Martina už do rána částečně vychladla. Odtáhne Lucii ke kuchyňskému stolu a tam donutí dceru posadit se na židli.

Sama Martina se posadí proti ní. Zahledí se na Lucii. Ta se vyhýbá matčinu pohledu. Dívá se do země a žmoulá Martininou rukou už tak dost zmačkaný výstřih své noční košile...

Martina konečně promluví. Snaží působit přátelsky.

Martina:

Dneska nepůjdeš do školy.
Pro tebe i pro mě bude mít daleko větší cenu,
když zůstaneš doma, nemyslíš?

Lucie:

To já nevím. Možná.
Ale neslibuj si od toho zázraky...

Martina:

Chci se dozvědět jediné: Proč?
Proč jsi to udělala? Cožpak ti nějak
ubližujeme? Nebo máš nějaký mindráky,
který se nedají řešit jinak...?

To se Lucie dotkne. Zrak jí zaplane.

Lucie:

Jak to myslíš?

Naštvaně ukáže rukou na své štíhlé tělo.

Martina tedy konstatuje.

Lucie si založí ruce na prsou.

Martina praští sevřenou dlaní do stolu.

Lucie v klidu pokýve hlavou.

Martina je rozčílená doběla.

Zamyslí se.

Lucie se rozesměje.

Podívej se na mě – jaký bych asi tak já mohla mít mindráky?!

Martina:

Tak to děláš z exhibicionismu!
A to je v tom případě hnus, Lucko!

Lucie:

Jsem dospělá. Tak co?

Martina:

To, že je tě osmnáct, ještě neznamená, že jsi dospělá. Pořád máš rozum jako malý dítě...

Lucie:

To říkáš jenom proto, abys mě urazila, protože nic víc, než mě urazit, už v současnej době stejně nemůžeš!

Martina:

Jednou jsem tvoje máma! A dokud u mě bydlíš, tak mě budeš poslouchat!

Lucie:

Vždyť já tě poslouchám – čekám na vyslechnutí tvých požadavků...

Martina:

Tak abys věděla, do toho zpropadeného bordelu už nikdy nevkročíš! Já si to ohlídám – to i kdybych tam měla jít a uplatit celej personál...!

Lucie:

Ty, taková škrtká?

Martina:

Změnila jsem se!

Ale co ti to vlastně vykládám...?

Každopádně je zcela moje věc, do čeho chci strčit své peníze a do čeho ne!

Lucie:

Martinu pustí vztek. Vítězoslavně mrkne očima.

A do čeho je tedy ještě v tom případě hodláš strčit? Samozřejmě kromě těch úplatků v L'Amouru...

Martina:

Do zámkový dlažby – na dvůr!

Lucie:

No bravo. Takže konec brodění bahnem?

Martina:

Jo. Konec brodění bahnem. A konec tvýho flákání po nočních klubech. Tu zámkovou dlažbu totiž sestavíš ty!

Lucie vyvalí oči.

Lucie:

Já?

Podívá se na své hebké neupracované ruce.

Martina:

Strejda Stáňa ti pomůže. Nechci, aby ses udřela. Jde mi jen o tvůj volnej čas... Ode dneška budeš doma pomáhat, jak to jenom bude možný! Každou volnou vteřinu budeš zaměstnaná! Snad se tě tak ty nesmysly s tím svlíkáním vypaří z hlavy...

Vstane ze židle.

A omluvnej list ode dneška podepisuju zase já – a to můžeš bejt plnoletá třeba desetkrát!

Obraz 121.
Stanislavova jídelna
Interiér – Den

Stanislav sedí v jídelně za stolem. Na stole je připravena snídaně. Stanislav se jí však nevšimá. Drží si u ucha mobilní telefon. Někam volá.

Pohlédne na hodiny na zdi.

Ukončí hovor. Položí telefon na stůl. Zrovna, když se chystá konečně se pustit do snídaně, přichází do jídelny Jana. V ruce drží dva dopisy a zkoumavě hledí na jejich obálky.

Stanislav s plnou pusou míchaných vajíček převezme obálky. Roztrhne je.

Jana špitne:

Stanislav:

... Ano. Takže tam můžu dnes přijet...
Jo. Jak jsem říkal: Nový světlo, zadní nárazník... Ten promačkej blatník stačí klidně jenom vyklepat a znova nalakovat. Abych tam dával celej novejš, tak to si to auto zase nezaslouží. Nejmladší už taky není...
Cože? Kdy bych tam mohl být?

No já nevím, tak do hodinky...
Výborně! Čekejte na mě. A za jak dlouho to tak budete mít opravený?... Do zítřka?...
Ale ne, to je v pořádku. Já si to už nějak vyřeším. Hlavně že auto bude zase v cajku...
Tak Vám zatím moc děkuju a na brzkou shledanou!.

Jana:

Stáňo, hele co přišlo. Nějaký dva divný dopisy: Jeden od Holana a druhej od nějakýho Zábrany...
Ty znáš nějakýho Zábranu?

Stanislav:

To jsou účty za opravy aut, Jani – k okamžitýmu proplacení! Za Holanovo Volvo a za toho Forda před stanicí.
Řeknu tě, ti dva, Holan i ten Zábrana, jsou teda na můj vkus až moc rychlý! Já jsem ten svůj křáp ještě ani neodvezl do servisu a oni mi už dávno posílají účty...

Jana:

Tu nehodu s Holanem nám byl čert dlužnej...

Stanislav:

To mi povídej. Ale já tu bábu od vedle jednou stejně zastřelím...!

Jana:

Já to myslím jinak, Stáňo. Musím tě něco říct. Já dala včera v Elektrowerku výpověď...

Stanislav přestane žvýkat vajíčka.

Stanislav:

Proč?!

Jana:

Protože v sobotu tady byl Holan. A právě mi řekl, že se mnou počítá do té nové biospalovny. Že mi tam určitě bude líp než v Elektrowerku. Ale pokud tam chci opravdu jít, tak se musím rozmyslet rychle. Tak jsem na to kejvla...

Stanislav:

No dobře. Je to tvoje rozhodnutí. Když tam chceš jít a pracovat pro Holana, tak hold se nedá nic dělat...

Ale z jakýho důvodu jsi dala tu výpověď v Elektrowerku už včera? Proč jsi to neudělala až těsně před nástupem do té zatracené spalovny?!

Jana se rozpláče a zhroutlí se na židli naproti Stanislavovi.

Jana:

On říkal, že provoz začne už za dva měsíce. A já si myslela, že v Elektrowerku budou chtít dodržet dvouměsíční pracovní lhůtu...

Stanislav:

A dodrželi?

Jana:

Kdepak. Vyhodili mě na hodinu. Takže jsem momentálně bez práce.

A teď, když jsi Holanovi napicnul to auto, se můžu rozloučit už i s tou biospalovnou...

Stanislav se snaží ženu uklidnit. Jemně řekne:

Stanislav:

Z Holana vůbec neměj strach. Já ho znám – jde mu jen a jen o peníze. A když ten účet za opravu vyrovnáme do puntíku, budeme tak korektní a Holan na všechno zapomene...

Chytne Janu za ruku.

Horší ale už pak bude zafinancovat opravy
těch zbejvajících dvou aut – mého a
Zábranova...

No nic. Honza bude muset na to svý Dánsko
přece jenom zapomenout!

Obraz 122.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Stanislav, jeda autem k Živořicím, zastaví před dvojdomkem. Zatroubí.

Zvuk:

Motor auta.

Zvuk klaksonu.

Okno od Martininy kuchyně se otevře. Ven vykoukne sama Martina. Stáňa spustí okénko. Vykloní se a zavolá na sestru.

Stanislav:

Martino. Mám k tobě prosbu. Já teď jedu do Plzně na pracák ale taky do servisu. Nechám tam auto a zpátky přijedu vlakem – poledničkou. Nepřijal bys pro mě na nádraží?

Martina nadšeně přikývne.

Martina:

Jasně. Stejně mám do Životic cestu, takže to sfouknu najednou. Chci ve stavebninách koupit nějakou tu zámkovou dlažbu...

Stanislav:

Jestli tě můžu poradit, kup si takový ty „íčka“. Ty drží prej drží nejlíp v sobě – nerozlezají se.

Martina:

Tak jo. My to půjdeme za chvíli s Luckou na dvůr vyměřit...

Mimochodem, co budeš dělat, až přijedeš z tý Plzně?

Stanislav se na Martinu podívá, jako kdyby byla úplný hlupák.

Stanislav:

Co bych dělal? Budu doma. Jsem přece bez práce, ne?

Martina:

A nechtěl by sis přivydělat nějakou korunu? Byla bych totiž moc ráda, kdybys mi tu dlažbu sestavil ty...

Stanislav:

Tak s tím nepočítej. Víš, že jsem se zařekl, že už v tvém baráku nikdy nic dělat nebudu!

Martina:

Ale Stáňo, já ti za to dobře zaplatím. Stejně, jak říkáš, bys neměl co dělat...

Já fakt nevím, kdo jinej by tě mohl v týchle práci nahradit?

Stanislav zapřemýšlí.

Stanislav:

Karel Holanojc!

Martina:

Ten přece teď určitě není doma. Buď je ještě v učňáku, nebo už někde pracuje...

Stanislav:

Ty si to představuješ až moc jednoduše. Že já si k tomu kleknu a bude to hned hotový. Ale to není jen tak. Kdo mi bude podávat dlaždice, kdo bude přirezávat kraje, ...?

Martina:

My ti budeme s Luckou pomáhat.

Martina ztiší hlas.

Nechala jsem jí dneska doma. Tu dlažbu vlastně dělám kvůli ní, abych ji zaměstnala. Chápeš?

Stanislav se zašklebí.

Stanislav:

Chápu. Teď už jo. A chválím tě – tresty prací patří v tomhle směru k těm nejúčinnějším...

Obraz 123.
Kancelář úřadu práce
Interiér – Den

Pohledná mladá blondýnka hledí na monitor počítače.

Blondýnka:

Pane Martinovský, vpadá to s Vámi bledě.

Stanislav, sedě proti ní, se zamračí.

Stanislav:

Jak to?

Blondýnka:

Podatelna totiž přijala nějakou stížnost, která přišla z Vaší předešlý práce...

Stanislav vydechne:

Stanislav:

Z Porata?!

Blondýnka:

Ano. Já ten dokument tedy neviděla, ale podle instrukcí podatelny Vám mám nabídnout jen ty nejpodřadnější práce, který tady mám...

Nakloní se ke Stanislavovi. Šeptem se zeptá:

Vy jste něco ukradl, že jo?

Stanislav:

Jak to víte?

Blondýnka:

Ze zkušenosti. Podobnejch případů v poslední době přibývá.

Opět se ve svém křesle napřímí.

To víte, to je hold kapitalismus. Jde o to toho druhýho co nejvíc oslabit a sám si co nejvíc nahrabat...

Stanislav:

Tak to máte, slečno, pravdu. Je to strašný svinstvo, ce se dneska děje...

Blondýnka opět pohlédne na monitor.

Blondýnka:

Ale k věci, pane Martinovský. Vybrala jsem tři práce, který by ve Vašem případě připadaly v úvahu a který mi podatelna schválila.

Stanislav:

Tak sem s nimi.

Stanislav mávne rukou.

Blondýnka:

Tak za prvé je to pomocný dělník při asfaltování vozovek ve společnosti „Silnice Nepomuk“...

Stanislav:

No tak to určitě ne. Nechci mít na důchod rakovinu plic...

Stanislav se rozesměje.

Blondýnka:

Nebo můžete přijmout místo v chemičce v Želvici. Dělal byste údržbáře hliníkových sudů s kyselinou sírovou...

Stanislav:

A parte mi vytisknou před podepsáním smlouvy, nebo až po...?

Stanislava to zaujme.

Blondýnka:

Poslední nabídka pochází z hutí „Pilsen iron-mill“. Jde o pozici třetího asistenta slévače...

Stanislav:

Pilsen iron-mill? To jsou starý škodovácký hutě, ne? Bejvalý ocelový město...

Stanislav se zasní.

Blondýnka:

Asi jo. Vy to tam nějak znáte?

Stanislav:

Dělával tam můj táta. Ještě v době největšího rozkvětu Škodovky...

Teď to prej mají nějaký Rusové. Z doslechu vím, že jsou nad krachem...

Ono to teda taky asi nebude moc zdraví prospěšný čuchat tam to roztavený železo, ale na rozdíl od těch dvou předešlejších nabídek mám k tomuhle místu aspoň nějaký vztah...

Obraz 124.
V autě na životickém nádraží
Exteriér – Den

Martina čeká v autě na bratra. Přesně podle smluveného plánu. Sleduje cestující, vystupující z vlaku, který právě přijel. Mezi nimi kráčí i Stanislav. Než dojde k Martinině autu, vlak v pozadí se rozjíždí.

Stanislav otevře dveře auta a sedne si na místo spolujezdce.

Podívá se na svoji sestru.

Zvuk:

Rozjezd vlaku.

Bouchnutí dveří od auta.

Stanislav:

Prosím tě, ještě, než pojedeme domů, buď tak hodná a hod' mě na náměstí do večerky.

Martina:

Proč?

Stanislav:

Potřebuju si koupit cigarety.

Martina:

Ty kouříš?

Stanislav:

Když se potřebuju uklidnit, tak jo.

Martina:

No jak chceš. Ale abychom stihli včas dojet domů. Co nevidět mi přivezou ze stavebnin náklad'ákem tu dlažbu...

Stanislav:

Lucka je snad doma, ne? Tak to když tak převezme.

Je už plnoletá...

Úkosem se podívá na Martinu.

Martina nakvašeně nastartuje motor.

Martina:

Hele nechtěj mě zase naštvat...

Obraz 125.
Večerka
Interiér – Den

Stanislav přichází do večerky. Za pultem stojí
Vietnamec – majitel obchůdku.

Vietnamec je položí na pult. Má typický
měkký přízvuk.

Naťuká do kasy příslušná čísla.
Na zeleně svítícím displeji nad kasou se
objeví cena.
Stanislav si ji přečte. Při té příležitosti se
všimne papírové cedulky, přilepené nad
displejem, na které je fixem napsáno:
„Hledáme novu prodavačku / prodavače“.
Stanislav otevře peněženku a začne z ní
vytahovat peníze. Při tom se ptá:

Stanislav:

Dobrej den. Jedny Startky bych prosil...

Vietnamec:

Prosím.

Stanislav:

Vy hledáte nového prodavače?

Vietnamec:

Ano.

Stanislav:

A kdybych to vzal, jaký by tady tak vládlo
pracovní tempo?

Vietnamec:

Nerozumím.

Stanislav:

No jak dlouho bych tady za tím pultem denně
stál? To bych se s někým střídal? S Vámi?

Vietnamec:

Já už tady nebudu prodávat. Já jsem majitel.

Stanislav:

Aha. Dobře. No tak ale s kým se budu
střídat? Kdo tady bude ráno?

Vietnamec:

Ty.

Stanislav:

A kdo odpoledne?

Vietnavec:

Ty.

Stanislav:

A kolik za to?

Vietnavec:

Sedm tisíc hrubýho.

Stanislav položí na pult peníze a vezme si cigarety.

Stanislav:

Na shledanou.

Obraz 126.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Na silnici před dvojdomkem stojí veliký nákladní automobil ze stavebnin. Jeho řidič stojí z boku vozidla. Pohybuje s pákami, ovládajícími malý jeřábek, jen je na automobilu namontován. Pomocí jeřábků sundává z korby palety se zámkovou dlažbou a pytle s psíkem.

Zvuk:

Motor nákladního automobilu.
Chod jeřábků.

Z povzdálí sleduje situaci Lucie a její babička, Martinina a Stanislavova matka. Jakmile je veškerý náklad vyložený u plotu, řidič začne vracet rameno jeřábků do původní polohy.

V tento moment přijíždí k dvojdomku Martina a Stanislav ve „spořitelním“ autu. Martina zaparkuje vůz na trávníku na opačné straně silnice. Společně s bratrem vystoupí. Žene se k řidiči nákladáku.

Martina:

Počkejte momentík, dám Vám něco od cesty.

Vyloví z peněženky nějaké drobné. Řidič nastaví ruku. Martinu mu do nastavené dlaně vysype mince.

Řidič:

Dík. Ať Vám ta dlažba dobře slouží!

Řidič nastoupí do kabiny nákladního auta a odjíždí. Martina, Stanislav, matka i Lucie mu zamávají.

Matka:

Tak zlomte vaz, děti. Pusťte se do toho, já vám jdu mezitím uvařit nějakou dobrou oběd.

Matka vyrazí ke svému vchodu. Stanislav přistoupí k paletám a zkontroluje betonové dlaždice.

Martina:

Tak co, Stáňo? Dobrý? Vzala jsem ty „íčka“, jak jsi chtěl.

Stanislav:

Jo. Je to ohromný, sestřičko. Až na jeden malej detail...

Martina:

A to?

Stanislav:

Kdo mi bude v rozích přirezávat ty dlaždice?

Martina:

Už jsem ti přece dávno řekla, že tě s Luckou pomůžeme.

Vid', Lucko?

Lucie, vedle stojící, nakrčí nos.

Stanislav:

No dobře. Ale ty máš snad na to nějakou schopnou brusku? Já teda ne...

Martina:

Pche!

Mávne rukou.

My máme krásnou brusku! Ty by ses divil! Koupila jsem jí předloni Pepíkovi k Vánocům.

Stanislav:

A je výkonná? Uřízne beton?

Martina:

No samozřejmě! Stála pěkný prachy, tak to musí dokázat! Dokonce je na ní ještě nějaké speciální diamantovej kotouč...!

Lucie:

Ale ta bruska přece nejde, mami. Už dávno. Tenkrát v ní něco kikslo...

Stanislav:

Možná, že bych to spravil. Od čeho jsem elektrikář?

Martina:

Lucko, no neslyšíš? Skoč do garáže pro tu brusku! Strejda se na ní podívá – vezmi s sebou taky nějaké šroubovák, ať ji může rozebrat...!

Lucie se rozběhne do garáže. V momentě je zpátky s brusku a šroubovákem. Podá obě věci Stanislavovi. Stanislav nejprve převezme brusku. Ohmatá ji.

Stanislav:

Ten šroubovák mi už ani nepodávej. Hned vidím, co tomu je. Má to zničeném spínač – tady na tej rukojeti. Spravit se to dá jedině, když se vymění...

Martina:

A nešlo by to zprovoznit nějak bez toho spínače? Že bys třeba propojil ty kontakty naostro?

Stanislav pohlédne na brusku.

Stanislav:

No šlo by to. Ale bude to nebezpečný! To abyste pak tu brusku obsluhovaly obě dvě – jedna jí bude vždycky držet a druhá dávat do elektriky...

Martina:

To nevadí. Hlavně, že to poběží...

Stanislav zakroučí hlavou a začne brusku rozebírat.

Stanislav:

No já tě to udělám, když to chceš. Konečně je tě čtyřicet, takže rozum musíš mít. Ale ta bezpečnost, práce, ta bude fakt vynikající...

Obraz 127.
Školní třída
Interiér – Den

Jan sedí ve třídě na svém místě. Je očividně na pokraji sil. Rukama si podpírá hlavu. Na lavici má otevřený sešit z literatury. Vedle něho Petr svačí housku se salámem. Psychicky vydeptaný Jan si odfoukne.

Jan:

Já jsem celý den jak na trní...
Na ten test z literatury neumím lauter nic!

Petr s plnou pusou poznamená:

Petr:

Ale vždyť se na to učíš už od rána...

Jan:

Ty myslíš, že tady v tom randálu se dá něco naučit?

Petr pokrčí rameny.

Petr:

Kdybys nepůjčoval Veronice sešit, mohl jsi se učit doma.

Jan:

Náhodu Verča je výborná holka...

Petr:

Teď mluvíš o tom ranním polibku? Viděla vás půlka školy...

Jan:

Závidíš?

Petr zavrtí hlavou.

Petr:

Lituju tě.
Sakra to jsi tak hloupej, že nevidíš, jaký strašnej charakter ta holka má? Jaká je to egoistka?

Jan se nadechne.

V ten moment se otevřou dveře a do třídy vejde Nápravníková.

Studenti si na pozdrav stoupnou.

Nápravníková je záhy posadí.

Nápravníková:

Sedněte si.

Dneska budeme probírat Veleslavínskou češtinu, takže si hned vezměte k ruce sešity...

Nápravníková začne psát na tabuli název probíraného tématu.
Děvče v druhé lavici u okna zvedne ruku.

Děvče:

Paní profesorko, my nebudeme psát ten slibovanej test?

Nápravníková:

No. Došla nám barva v kopírce. Napíšete si to až příští týden.

Všechny tato zpráva potěší.

Hlavně Jana. Ten v první lavici doslova jáse radostí. Šťastně se zazubí na Petra, pak se otočí na Veroniku.

Veronika se na něho však neusměje. Ba právě naopak. Upře na Jana vyčítavý pohled, ze kterého až zamrazí.

Jan se otočí zpátky dopředu. Jeho šťastný výraz je ta tam. Dívčina vážná tvář ho zřejmě velmi ranila...

Obraz 128.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Betonové „íčko“ zapadne jako puzzle do mezery mezi třemi jinými „íčky“. Něčí ruka ho za pomoci gumové palice správně usadí do pískového podkladu, aby se nehoupalo.

Stanislavova zpcená tvář si oddychne.

Ruka se natáhne pro další „íčko“. Dlažba rychle přibývá. V celkovém pohledu vidíme, že dobrá třetina chodníku je již hotova. Pár centimetrů nad povrchem dlažby jsou natažené provázky pro kontrolu symetrie. O kus dál vidíme otevřené pytle s pískem, kterými se „íčka“ podsypají. Terén je pečlivě srovnaný a uhrabaný. Lze si toho všimnout na dosud nevydlážděné ploše. Hrábě na uhrabávání jsou opřeny o plot. I tak má ale Stanislav stále u ruky vodováhu. Pracuje s precizností jemu vlastní...

Opodál u garáže se pak nachází přípravné pracoviště projektu. Martine, držice brusku, přiřezává „íčka“. Lucie jí zapojuje brusku do elektriky. Vypadá to krkolomně a dosti nebezpečně, nicméně všichni pracují...

Neznámé auto zastaví přes silnici na trávníku vedle Martinina vozu. Také je polepené logy „Spořte s jezevcem“. Vystoupí z něho velmi otlá žena s vlasy jako vodník. Začne radostně mávat a volat na Martinu. Martina se ženy všimne. Její obličej se rozjaří. Dá Lucii pokyn, aby vytáhla brusku z elektriky. Pak do nastalého ticha zařve:

Stanislav sebou trhne. Pomalu se otočí směrem, kterým Martina volá. Sjede pohledem tlustoprdku.

Zvuk:

Nárazy gumy na beton.

Oddychnutí.

Motor brusky.

Pronikání kotouče betonem.

Motor auta.

Martina:

No ne!

Věro! Kde se tady bereš?

Věra:

Stanislav a Lucie se na sebe podívají. Potom upřou své tázavé zraky na „zfanatizovanou“ Martinu. Ta se toho všimne a vyčíní jim.

Věra, regionální ředitelka, právě prochází brankou na dvorek. Svýma olšovýma nohama kamzíkovsky přeskáče rozestavěný chodník. Martina jí stiskne ruku a ukáže na altánek v rohu dvora.

Martina se tedy nadšeně připojí k Věře. Vykrčí spolu k altánku. Lucie od brusky zakřičí na matku:

Martina, odcházejíc, mávne rukou.

Lucie tedy musí chtě nechtě ohnout svá krásná mladá kolínka a kleknout si k betonové mozaice. Jen co tak učiní a začne se skládáním, Stanislav na ni potichu promluví.

Jela jsem vedle do vesnice ke klientovi. No a tak jsem si vzpomněla, že ty tady poblíž taky někde bydlíš. Tak jsem to zkusila...

Martina:

Pojď dál! A dej pozor na nohy. Děláme zrovna nový chodník...

Co na mě tak blbě koukáte? Tohle je Věra, moje regionální ředitelka!

Posaď se támhle do altánku. Je tě zatím udělám kafe.

Věra:

Ne. Kafe ne. Měla jsem ho u klienta. Vůbec si se mnou nedělej starosti a pojď radši pořádně pokecat! Neviděli jsme se už dobrech čtvrt roku!

Lucie:

A co mám jako mezitím dělat já, mami?! Sama řezat nemůžu...

Martina:

Já nevím. Tak třeba pomoc strejdovi skládat. Nařezáno je toho do zásoby stejně dost!

Stanislav:

Lucko, teď, když jsme sami, rád bych se ti tak trošičku omluvil, že jsem tě včera prásknul mámě s tím bordelem...

Lucie:

Ale já se nezlobím. Strejdo, na tebe se snad ani člověk nemůže zlobit.

Stanislav se ušklíbne.

Lucie se šťastně usměje.

Z altánku se ozve hlasitý dámský smích.
Martina s Věrou se skvěle baví.
Stanislav se podívá směrem k altánku.

Lucie se uchichtne.

Stanislav pocítí možnost improvizace.
Pohotově tedy nasadí fistulku a výraz, jako že
neumí do pěti počítat.

Lucie se rozchechtá na celé kolo.

Stanislav naoko posmutní.

Stanislav:

Lucko, nebejt tvůj strejda, já bych se na tebe
do toho klubu chodil koukat třeba každém
večer...

Ale abys věděla, je to jenom mezi náma...

Lucie:

Vypadám dobře?

Stanislav:

Moc! Ale z mejch úst to asi jemně zavání
pedofilií, co?

Lucie:

Kdepak. Vždyť mně přece už bylo
osmnáct...

Stanislav:

Že bysme se, Lucko, taky vmísili do
konverzace s tou obézní paní?

Lucie:

Leda tak v přestrojení...

Stanislav:

V tom případě já bych hrál debilního
bratříčka, kterej se chce nechat připojistit,
kdyby dostal rozum!

Lucie:

Strejdo, a víš, že je s tebou někdy i docela
legrace?

Stanislav:

Jenom někdy?

Obraz 129.
Školní jídelna
Interiér – Den

Veronika sama u stolu dojídá oběd.
Přisedne si k ní Jan se svým tákem.

Veronika pokračuje mlčky v jídle. Jan chvíli na spolužačku jen tak hledí. Potom to ale už nevydrží a přímo se zeptá:

Veronika vzhledne. Ledově odpoví:

Vstane a odchází pryč.
K Janovi si přisedá Petr.

Zamyslí se.

Petr spráskne ruce.

Jan pokrčí rameny.

Jan:

Veroniko, chci se tě omluvit za to, jak jsem na tebe ráno křičel. Bylo to neopodstatněný, protože ta písemka se nakonec nepsala... Zkrátka mrzí mně to.

Tak co? Odpouštíš mi?

Veronika:

Na to můžeš vzít jed!

Petr:

Tak padla facka nebo nepadla?

Jan:

Co by padala? Já jsem se jí slušně omluvil a ona tu omluvu přijala.

Sice tedy dost vlažně, ale...

Petr:

Tak ty ses jí přece jenom omluvil, ty troubo?

Jan:

A proč ne?

Petr:

No je to snad paradox, ne?! Kdo si od tebe půjčil sešit? Ona! A kdo ho včas nevrátil? Ona! To, že se ta písemka nakonec nepsala, je druhá věc, která s tím vůbec nesouvisí! Na tvej straně žádná vina nebyla – jsi vůl!

Jan:

Ale já s ní chci bejt zadobře!

Obraz 130.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Věra, Martinina ředitelka, odjíždí ve svém autíčku od dvojdomku. Martina za ní mává.

Zvuk:

Motor auta.

Martina se vrátí do dvora.

Martina:

Tak jak se vám líbila moje ředitelka?

Stanislav s Lucií se na sebe podívají.
Stanislav opět nasadí fistuli a pitvorný výraz.

Stanislav:

Je pěkná!

Vrátí hlas i obličej do normálu.

Hele, Martino, ten chodník už je hotovej!

Martina sjede vydlážděnou plochu pohledem.

Martina:

No výborně! Tak to ti už můžu dát peníze.

Martina strčí bratrovi do ruky pár bankovek.

Stanislav:

Děkuju, sestřičko.

Tak to můžu už pomalu vykročit k domovu.
Manželka mě už jistě očekává...

Martina:

Počkej! Ještě jsem tě chtěla pozvat na dnešní večerní oslavu Pepíkovejch narozenin. Oni teda ty narozeniny připadají až na zejtřek, ale to je Pepík zrovna na koncertě a nebyl by tu. Tak jsme to udělali už dneska, kdy nic nemá.

Stanislav:

V kolik máme přijít?

Martina:

No já nevím. Tak kolem šestý.

Stanislav přikývne. Vzápětí se kysele usměje.

Stanislav:

Ještěže se neslaví u nás – to bysme si na to museli vzít další půjčku!

Obraz 131.
Náves
Exteriér – Noc

Noční pohled na věž Bukoveckého kostelíka.
Malá rafička kostelních hodin ukazuje na šestou číslici. Velká se blíží ke dvanáctce.
Kostelní zvon začne odbíjet osmnáctou hodinu.

Zvuk:
Bimbání kostelního zvonu.

Obraz 132.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Stanislav, Jana a Jan přicházejí od svého domu před dvojdomkem Martiny a její Matky. Nesou nějaké dárky. Kostelní věž na návsi jim vzdáleně odbíjí do kroku.

Jan se těsně u branky nakloní k otci a šeptem se ho zeptá tak, aby to jeho matka Jana neslyšela:

Zvuk:

Tlumené bimbání kostelního zvonu.

Jan:

Tatí, byl jsi včera v tom nočním klubu?

Stanislav:

Ne, nebyl. Nějak mi na to nezbyl čas...

Jan zklamaně pokývá hlavou.

Jan:

Hm. To je škoda...

Všichni tři projdou brankou na dvorek.

Obraz 133.
Altánek na dvorku před dvojdomkem
Exteriér – Noc

V altánku na dvorku sedí čtyři osoby:
Martina, Josef, Lucie a matka. Hledí na
příchozího Stanislava s rodinou. Všichni se
navzájem pozdraví.

Oklepe se.

Matka vrhne na syna přísný pohled.

Stanislav přiskočí k Josefovi, jenž si mezitím
stoupl.

Jana zezadu strčí manžela do zad.

Stanislav s úšklebkem přikývne. Předá
Josefovi dárek, který přinesl v ruce.

Josef převezme dárek.

Po Stanislavovi gratuluje Jana a Jan.
Stanislav se b egem toho rozhlíží po lahvích
postavených na stole.

Stanislav:

Tak se zase po čase scházíme pěkně všichni
pohromadě...
Jani a Honzíku, podívejte se, jakej jsem tady
udělal dneska tetě krásnej chodníček...

Sakra, to je ale zima! Máte doufám nějakou
dobrou alkohol, abysme se pořádně
zahřáli...?

Matka:

Zase vyžírky? Nejdřív snad popřeješ
Pepíkovi, ne? Kvůli tomu jsi přišel.

Stanislav:

Ale no to se ví, maminko!

Tak já tě gratuluju, Pepičku, k těm tvejm
nádhernejm narozeninám – snad se jich teda
dožiješ po všem tom alkoholu, co tu dneska
s tebou hodlám vypít...

Jana:

Stáňo, brzdi, jo?

Stanislav:

Jinak moc darů ode mě nečekej – vždyť víš,
jak na tom jsme!

Josef:

Dík.

Stanislav:

Martina ukáže na jednu z lahví.

Stanislav se úkolu rád ujme. Svoji sklenku jako jedinou naplní až po okraj.
Je po gratulacích.
Všichni se chopí skleniček s šampusem.
Přitřuknou si. Stanislav zazpívá:

Jeden po druhém vyprázdni naplněné skleničky. Všichni se posadí.
Rozběhne s konverzace.
Ke Stanislavovi si přisedne neteř Lucie.

Stanislav jí dá ruku kolem krku.

Jana se ohradí.

Jakejpak bude přípitek, sestřičko?

Martina:

Támhleten šampus. Můžeš ho už mezitím začít rozlejšvat do skleniček, jestli chceš.

Stanislav:

Na zdraví, přátelé!

Lucie:

Strejdo, chci se tě na něco zeptat. Přemejšlím nad tím celý odpoledne. Proč se domovní dveře u všech baráků otevírají ven a ne dovnitř? Já vím, že je to možná blbá otázka, ale mně to tak napadlo...

Stanislav:

Ale to se vůbec neomlouvěj, milá neteřinko. Já ti to vysvětlím: To je takhle proto, aby při požáru mohli lidé, který jsou vevnitř, ty dveře vyrazit a utéct do bezpečí. Kdyby to bylo obráceně, museli by čekat na hasiče. A ty než by přijeli, tak by se v tom baráku už všichni dávno otrávil a barák hasit by tím pádem už pak nemělo žádnou cenu...

Lucie:

Aha. A ty to máš doma taky tak? Já si teď nevzpomínám...

Stanislav:

Jistěže mám. Jenomže u mě je to případ sám pro sebe. U mě kdyby hořelo, tak by mi tam Kaplanče odvedle dalo stoprocentně zvenku šprajc a Holan, vedoucí dobrovolnejch hasičů, by to přijel hasit benzínem, a to i kdyby ho měl koupit ze svýho, škrt jeden mizernej!

Stanislav se před manželkou skloní jako malé dítě.

Lucie se tomu zasměje.
Stanislav se natáhne pro láhev slivovičky.

Jana:

Přestaň, Stáňo, zase toho Holana urážet!
Ty poslední dobou taky nic jinýho neumíš!

Stanislav:

Děkuji za potrestání!

Neboj se, Janičko, k tvej práci a vztahům
s Holanem se taky ještě dneska dostaneme...

Obraz 134.
Náves
Exteriér – Noc

Noční pohled na věž Bukoveckého kostelíka.
Malá rafička kostelních hodin ukazuje na
desátou číslici. Velká se blíží ke dvanáctce.
Kostelní zvon začne odbíjet dvaadvacátou
hodinu.

Zvuk:
Bimbání kostelního zvonu.

Obraz 135.
Altánek na dvorku před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Do altánku doléhá vzdálené odbíjení kostelních hodin.

V altánku vrcholí pracovní-politický monolog opilého elektrikáře Stanislava Martinovského.

Záběr začíná na plné sklenici alkoholu, jež stojí před „řečníkem“. Rodina Stanislavovým slovům se zájmem naslouchá.

Všichni přítomní souhlasně pokyvují hlavou. Choulí se ve světíčkách na sedačkách a je vidět, že teplo jim zrovna není...

Jediná matka neposlouchá. Klimbá opřená o Martino rameno.

Josef, který je už samozřejmě dávno na mol, z rohu vykřikne na konto Stanislavových slov:

Stanislav vypije sklenku. Natáhne se pro láhev, aby si dolil. Při tom ještě dodá:

Matka se probudí.

Zvuk:

Tlumené bimbání kostelního zvonu.

Stanislav:

... Takže to byl taky jeden z důvodů, samozřejmě kromě toho s Holanem, proč musela jít Jana pryč z Elektrowerku. Češi si zkrátka neumí sami sobě vládnout. Ty potřebujou, aby nad nima někdo stál s bičem a říkal jim, co mají dělat! A právě proto my potřebujeme ty komunisty, proto potřebujeme Němce, kteří vždycky byli, jsou a budou v tomhle bičování Čecháčků opravdovejma mistrama!

Josef:

Sicher!

Stanislav:

To víte, já nejsem vepředu o krok, ale o dva kroky! S takovýmhle přístupem bych mohl jednou někoho pořádně podvést... Jako ty kryplove v televizi, ve vládě, v Praze...!

Matka:

Co povídáte o Praze?

Martina:

Ale nic, mami. Stáňa tady zase čamtá...

Matka:

No mně to připomnělo, že jsem se vlastně chtěla letos ještě jednou podívat do Prahy.

Martina:

Jako na vánoční trhy? Na Staroměstský náměstí?

Matka:

Ale kdež! O Vánocích máme fůru práce s uklízením a pečením cukroví...
Já myslela ještě teď v listopadu.

Stanislav:

Klid, maminko. Jen co přivezu auto ze servisu, hodím tě tam. Když se tě tam chce i s tou zlomenou rukou...

Matka přemýšlí.

Matka:

To bysme ale museli jet jedině v sobotu. Ráda bych tam totiž s sebou vzala i Honzika a Lucku. Něco jim tam koupím – s vnoučatama jsem už nebyla na výletě několik let...

Stanislav:

Jak chceš. Mně je to jedno.

Matka si začne třít ruce o sebe.

Matka:

A dává se do mě nějaká zimice. Taky je vám ostatním taková kosa?

Většina přítomných přikývne.

Stanislav:

Mně žádná zima není.

Matka:

Protože chlastáš! Je sotva deset a ty jsi už zase pod obraz!

Stanislav ukáže do rohu na Josefa.

Stanislav:

A Pepík snad není?

Martina se vloží do začínající hádky.

Martina:

Počkej, mami, ono už je deset? Jak jsi na to, prosím tě, přišla?

Matka:

No přece podle kostela. Ty jsi před chvilkou neslyšela bimbání?

Martina:

No dobře, ale takováhle zima že by byla už v deset hodin?

Matka:

Tak hold bude třeba sněžit – co já vím?

Mávne rukou.

Aspoň Stáňa s Pepíkem rychleji vystřízliví...

Stanislav:

Já musím vystřízlivět do půl šestý do rána. To totiž půjdu na autobus a pojede si do Plzně pro opravený auto.

Stanislav vyprázdní dolitou skleničku.

Matka:

Ty pojedeš ráno s Honzíkem? No tak to abys už pomalu vyrazil na kutě!

Stanislav se opět natáhne pro láhev slivovičky. Zavrtí hlavou.

Stanislav:

Kdepak. Na mě je ještě brzo.

Matka:

Brzo? No dobře. Tak hold brzo. Ale počkej, jak budeš vypadat ráno...

Obraz 136.
Bukovec – celek obce
Exteriér – Noc

Brzké střeďeční ráno. Přes noc napadl sníh.
Celá vesnice je zahalena pod bílou
pokrývkou. Velmi se ochladilo. Mrzne. Ač se
již schyluje k ránu, stále je tma jako v ranci.
Noc ještě neskončila. Krajem panuje ticho.

Obraz 137.
Náves
Exteriér – Noc

Noční pohled na věž Bukoveckého kostelíka. Malá rafička kostelních hodin se blíží k šesté číslici. Velká na ni už ukazuje. Kostelní zvon jedním zazvoněním odbije půl šestou.

Zvuk:
Bimbání kostelního zvonu.

Obraz 138.
Před dvojdomkem
Exteriér – Noc

Stanislav s Janem kráčejí od svého domu směrem k návsi. Jsou teple oblečeni. Na sobě mají silné vlněné bundy, šály a na hlavách kulichy.

Přicházejí před dvojdomek. Před ním stojí lampa veřejného osvětlení. Ozařuje nejen silnici ale i Martinin dvorek.

Stanislav osvětlu využije a odtrhne se od Jana.

Skrz vráženou branku nahlédne do dvora. Nový chodník je zapadáný. I tak lze ale poznat, že situace není nejrůžovější. Sněhová pokrývka není rovná, nýbrž hrbolatá.

V některých místech mají propady dobrých deset centimetrů! Podklad zřejmě vlivem mrazu zapracoval a „íčka“ na něm položená se rozlezla.

Stanislav se odkloní s otráveným výrazem od vrat.

Opět se připojí k Janovi. Pokračují v chůzi.

Stanislav:

Honzíku, počkej na mě! Já se jenom podívám, jak ten mráz přežila ta dlažba...

Já si to myslel. Vždyť dělat chodník na zimu, to je ta největší blbost!

Já se na to už fakt vykašlu! Cožpak se mi ani jedna práce nemůže povést bez chyby?!

Obraz 139.
Náves
Exteriér – Noc

Traktor s radlicí, řízený jedním členem zastupitelstva obce, jezdí po návsi. Odhrnává z vozovky sníh.

Zvuk:

Motor traktoru.

U zastávky uprostřed návsi stojí Stanislav, Jan a ještě nějaká žena středních let. Všichni tři čekají na autobus. Aby se zabavili, sledují činnost traktoru s radlicí... Stanislav najednou znechuceně prohlásí.

Stanislav:

Vidíš ho, čůráka, jak pracuje? Proč myslíš, že to odhrnává zrovna teď ve tři čtvrtě na šest? Aby lidi, co čekají na autobus, viděli, jak se zastupitelstvo snaží zlepšovat lidem život v obci!

Žena, vedle Stanislava stojící, se na něho vylekaně podívá. Traktorista právě projíždí se svým strojem kolem zastávky. Sníh ze silnice nahrne čekající trojici přímo pod nohy. Stanislava zařve:

Ty debile jeden!

Obrátí se k ženě.

To je pakáž, to zastupitelstvo, co? Hlavně že silnice je čistá! Ale že lidi stojí popás ve sněhu, to už je nezajímá! Je to vážně hrozný tady v té obci žít – co v obci, v celej republice!

Žena je pohoršena. Otočí se na druhou stranu od Stanislava. Dělá, že ho neposlouchá, že ji Stanislavovy názory nezajímají. Zřejmě se jedná o nějakou zarytou demokratku, možná přívrženkyňi někoho ze zastupitelstva...

Zvuk:

Motory aut.

K zastávce přijíždí dva automobily. První řídí řidič autobusu Miroslav Kolář, druhý nějaká starší vesničanka. Miroslavův automobil je již plný lidí. Oba vozy zastaví. Miroslav stáhne okénko a zavolá na trojici, která bez dechu sleduje situaci...

Miroslav:

No co koukáte? Autobus mi zapadl do sněhu, tak jsem se domluvil s Božkou Králojc a jedeme autama. Linka musí fungovat – jděte si rychle nastoupit, ať jedeme na čas! Vzadu u Božky by mělo bejt ještě volno...

Jan se zasměje.

Jan:

Ještěže šestkou jezdí málo lidí...
Vid', táto?

Stanislav však syna neposlouchá. Nevěřicně hledí na Miroslava. Šokován řidičovou oddaností zakroučí hlavou. V oku se mu objeví pomyslná slzička.

Stanislav:

Míro, ty jsi tak obětavej řidič, až mě to úplně dojíhá...

Vzápětí se rozchechtá na celé kolo.

Obraz 140.
Životické nádraží
Exteriér – Noc

Ohlušující skřípění drceného křemičitého písku doprovází brzdění osobního vlaku, aby v následujících pár vteřinách zastavil na malém Životickém nádražičku.

Zvuk:

Skřípění brzd vlaku.

Stanislav, Jan a další cestující se brodí závěji sněhu od nádražní budovy k vagónům. Lidé, kteří vystupují z vlaku, musí činit samozřejmě totéž, ovšem opačně. Pohyb cestujících sněhem zpovzdálí tiše pozoruje seschlý výpravčí. On má cestičku na perón vyhrabanou...
Stanislav je rozčilen doběla. Poníženost situace a vlhkost v botách ho vytočila neskutečným způsobem.

Stanislav:

Ty ajzipoňáci mě už taky serou! Dřív byly vždycky na každém nádraží báby s hrablama a odklízely sněh. Jenomže dneska báby propustili a lidi, dostaňte se ke kolejišti, jak chcete!

Opatrně, aby neuklouzl, začne lézt po schůdcích do vagónu.

Ale hlavně že ve vlaku nás zase budou kontrolovat dva průvodčí za sebou a na devadesát devět procent přijde i revizor...

Jan, stoje dosud na perónu, podotkne:

Jan:

Ale tatí, vždyť oni přece nemohli tušit, že ráno napadne z ničeho nic půl metru sněhu...

Stanislav se nahoře otočí.

Stanislav:

Sněh padá už od půl dvanácté v noci, Honzíčku! Ještě před dvaceti lety by to možná stihli. A před pětadvaceti určitě!

Obraz 141.
Železniční trať mezi obcemi
Exteriér – Noc

Vlak projíždí zasněženou krajinou. Stále je tma, ale postupně řídne. Pomalu začíná svítat.

Zvuk:
Jízda vlaku.

Obraz 142.
Ve vlaku
Exteriér – Noc

Uličkou mezi sedadly prochází legrační obtloustlý muž. Je holohlavý, nos má jako okurku a s vyplazeným jazykem intenzivně dýchá. Malými očky se pátravě rozhlíží, kde je volné místo.

Většina klasických „čtyřek“ je plně obsazena studenty a lidmi středního věku, kteří jedou do práce. Až téměř na konci vagónu najde muž poloprázdnou čtveřici sedadel. Je obsazena pouze Stanislavem a Janem, jež sedí proti sobě u okna.

Muž, stále dýchaje jako po běhu na sto kilometrů, se otáže:

Muž:

Máte tady, prosím vás, volno?

Stanislav s Janem vzhlednou. Zvláště Stanislav si muže nedůvěřivě změří. Pomalu odpoví:

Stanislav:

Jistě.

Thustý muž se tedy svalí na sedačku vedle Stanislava a nebohého elektrikáře bolestivě přitlačí na mrazem orosené okénko.

Stanislav nehne ani brvou. Mlče a trpě čeká, zda-li si jeho strádání tlustých všimne.

Obézní muž se však dívá úplně jiným směrem, nepřestává dýchat s vyplazeným jazykem...

Jan z protější sedačky soucitně hledí na otce.

Ten na něho mrkne. Podívá se na muže a

vzápětí zase zpátky na Jana. Pokusí se

napodobit mužův komický výraz. Jan se

potichu zasměje. Stanislav pokývá hlavou.

Během vteřiny přenesse svůj pohled na okno.

Nahlas prohlásí:

Sakra, tady od toho okna to ale táhne...

Jan se opět pousměje.

Muž narážku nezaregistruje. Možná je z ústavu.

Stanislav tedy přitvrdí.

Honzo, máte doma taky psa?

Jan pohotově zareaguje.

Jan:

Jo, máme.

Muž konečně zabere. Otočí se na Stanislava.
S vyplazeným jazykem mu nyní dýchá přímo
do obličeje.
Stanislav si toho nevšímá. Pokračuje
v dialogu s Janem.

Opět pohlédne na okno.

Muž se našťavaně zvedne a odchází uličkou
 pryč. Stanislav se pohodlně roztáhne na
 celém volném sedadle a vítězoslavně se
 zašklebí na Jana.
 Janovi moc do smíchu není.

Stanislav mávne rukou.

Stanislav:

Oni ti psy, když je pak horko, vyplazují
jazyk a hlasitě funí – tím se chladí, víš?

No všiml jsi si toho už někdy u toho vašeho
psa, ne?

Jan:

Všiml.

Stanislav:

Ono to teda není moc hygienický – není
dobrý se k takovému zvířeti moc blízko
přibližovat...

Brrr – tady od toho okna to ale vážně
příšerně táhne...

Jan:

Tatí, tohle bylo ale hodně ošklivý...

Stanislav:

Nikoho nelituj! Nemá jezdit, osel, vlakem,
když takhle blbě dejchá

Jan:

Vypadal jako prase křížený s rybou.

Stanislav:

Jo, mně to taky tak přišlo. Byla to zkrátka
taková nehezká „prasoryba“! Takovej
originální rypák! Škoda, že s sebou nemáme
fotoaparát. Mohli jsme si tu dršku zvěčnit...

Jan:

V Praze bude taky dost rypáků. Tam mít
foťák budeme...

Stanislav:

Jo? No tak v tom případě to řekni i Luce,
aby si ho vzala. Budete celý den fotit rypáky

a na konci dne pak mezi sebou uspořádáte
soutěž o toho největšího – o rypáka všech
rypáků! Já budu s vaším dovolením předseda
komise...

Obraz 143.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Už se trochu rozednilo.
Rejžové koště závratnou rychlostí smetává
sníh z propadlé a rozlezlé zámkové dlažby a
odhaluje nám tak následky nočního mrazu...

Martina (m. o.):

Já ho snad zastřelím! Tohle mu spočítám
takovým způsobem...

Martina v noční košili našťavaně zametá nový
chodník. Je oděna jen v noční košili, takže se
co chvíli zatřese zimou. Zlost na bratra ji ale
žene kupředu.

Z domu vykoukne Lucie. Je oblečena stejně
jako její matka. Při spatření poškozené dlažby
se hlasitě rozesměje.

Martina odhodí koště. Vykročí k domu.

Čemu se směješ? Že máme po chodníku?
Tak abys věděla, ty ho budeš opravovat!

Lucie pozoruje matku, jak se k ní blíží jako
tank.

Lucie:

Jdeš mi nařezat?

Martina:

Ne! Jdu volat Stáňovi!

Obraz 144.
Ve vlaku
Exteriér – Den

Zvonící mobilní telefon protrhne hrobové ticho, které ve vlaku panuje. Většina cestujících totiž dospává ranní brzké vstávání...

Stanislav rychle nahmatá svůj mobil v kapse, vytáhne ho na světlo a zmáčkne zelené tlačítko. Přiloží si přístroj k uchu se slovy:

Jan na protější sedačce utrousí:

Z mobilu se ozve Martininy pronikavý hlas. Jelikož je ve vagónu tichu, doléhá zvuk i k Janovým a divákovým uchům... Martina ze sebe chrlí slova jako cirkulárka. Nepustí bratra ke slovu. Ten si musí dokonce chvílemi dávat telefon dále od hlavy, aby z jekotu neohluchl. Martina konečně zavěsí. Jan tázavě pohlédne na otce.

Stanislav smutně přikývne.

Zamyslí se.

Stanislav mávne rukou.

Jan vykřikne:

Zvuk:

Zvonení mobilního telefonu.

Stanislav:

Á, sestřička se probudila...
Copak mi asi může chtít?

Jan:

Asi už viděla chodník...

Tak bylo to skrz ten chodník, co?

Stanislav:

To, co si Hurych u sestřičky vydělal za dlažbu a co chtěl dneska použít v servisu k zaplacení, mu bude zase odebráno...

No jo. Vždyť já si vlastně to auto dneska vyzvednout nemůžu. Neměl bych pak co vrátit Martině!

Jan:

Takže s výletem do Prahy je konec?

Stanislav:

Stejně by se tam v tom sněhu špatně jelo...

Stanislav rozhodí rukama.

Jan:

Ale babička bude zklamaná!

Stanislav:

No tak já to auto teda vyzvednu, ale co dám Martině?

Jan:

Babi se na tu Prahu tak těší, že to už s tetou určitě nějak dorovná...

A co se týče toho sněhu, ten může do soboty dávno roztát a pojedete se nám dobře...

No a konečně nesmíme zapomenout ani na tu plánovanou soutěž o největšího rypáka...

Stanislav pohladí syna po hlavě.

Stanislav:

Je fajn, Honzíku, že jsi optimista. Já jím taky bejval, ale doba mě změnila...

V těchhle chmurnejch časech, ve kterejch žijeme, musí člověk bejt optimista – jinak zahyne!

Obraz 145.
Bukovec – celek obce
Exteriér – Den

Přesně podle Janova předpokladu sníh během pár dnů roztává. A v pozdní sobotní ráno, kdy se my diváci opět kocháme krásou Bukovecké obce, o tom již není žádných pochyb. Velké kaluže mezi zbytky bílé pokrývky zdobí pole, ze kterého je záběr snímán. Obloha už není tak šedivá jako v předchozích dnech. Místy dokonce vysvítává sluníčko. Počasí se zřejmě přeci jen umoudřilo a ještě hodlá živočichům v této oblasti poskytnout na poslední chvíli trošičku toho listopadového tepla a podzimní pohody.

Obraz 146.
Před dvojdomkem
Exteriér – Den

Lucie a její babička, Stanislavova matka, stojí před dvojdomkem u silnice a rozhlížejí se. Jsou svátečně oblečeny. V rukou kabelky úměrné jejich věkům...
Od Stanislavova domu se řídí Stanislavův vůz.

Zvuk:

Motor auta.

Automobil prudce zabrzdí před dvojdomkem. Stanislav rychle stáhne okénko a zavolá na Lucii a matku:

Stanislav:

Tak dělejte, nebo vás tady taky nechám!

Matka:

Cože?

Stanislav:

No Janě jsem už ujel...

Matka s Lucií otočí své hlavy na Stanislavův dům. Vidí Janu, též svátečně oblečenou a s kabelkou přes rameno, jak vybíhá na silnici. Mává na ně.
Stanislav nervózně zakřičí:

Tak sakra nastoupíte si nebo ne?!

Lucie a matka se co jim nohy stačí přesunou k automobilu a obsadí zadní sedadla. Na místě spolujezdce již trůní Jan.
Stanislav se s trhnutím rozjede.

Obraz 147.
V autě
Exteriér – Den

Ihned po rozjezdu položí matka synovi logickou otázku:

Matka:

Jana chtěla jet s námi? Proč jsi jí ujel? Vždyť bychom se sem už nějak poskládali – Honzík s Luckou jsou hubený...

Stanislav utrousí:

Stanislav:

Věděla stejně jako vy, že odjezd je v devět.

Matka:

No a?

Stanislav:

Jakýpak no a? V devět jsme si s Honzou sedli do auta a ona nikde.

Jan poznamená směrem k otci:

Jan:

Ještě se malovala v koupelně, víš? Byla to otázka minuty...

Stanislav:

Minuta sem, minuta tam – to jste celý vy! Ale s takovouhle přesností se v životě nikdy nikam nedostanete! A tak mně, jako hlavě rodiny, nezbývá nic jiného, než vás předělat!

Poposedne. Do tváře se mu vkradou mírné známky blaženosti.

Tohle byla první lekce. A budou následovat další, to si piště! Uvidíte, že mi jednou poděkujete...

Matka ze zadního sedadla podotkne:

Matka:

Stáňo, ty máš taky svý mouchy. A předělávala jsem tě někdy? Dělal jsem tě někdy takový naschvály, jako teď ty děláš svej rodině?

Stanislav udělá na matku do středního zpětného zrcátka pitvorný ksichtík. Matka ho za to zezadu pořádně pleskne přes rameno.

Tak abys věděl, mám tebe a tvýho hnusnýho chování v poslední době už plný zuby!

Přejede očima vnoučata.

Nebejt těch vnoučat, který se těší na výlet,
přikázala bych ti, abys mi okamžitě zastavil,
a zůstala bych doma!

Stanislav:

Ale maminko, zapomeň už na to. Ona si už
Janička přes celý den nějakou tu zábavu
najde...

Matka:

V tom případě bych si přála, aby celý den
strávila na kafičku u starosty...
Aspoň bys jí příště vzal s sebou!

Obraz 148.
Před křižovatkou
Exteriér – Den

Pohled na značku. Jsou na ní nad sebou tři tabulky. Horní dvě jsou modré směrové. Vrchní říká, že pokud řidič odbočí doleva, dojde do Prahy. Spodní naopak hovoří pro směr vpravo, kterým se lze dostat až do Plzně. Nejspodnější tabulka pak informuje řidiče o tom, že deset metrů za touto značkou se nachází křižovatka se stopkou.

Zvuk:
Motor auta.

Automobil Stanislava Martinovského projede kolem této značky. Vyhodí levý blinkr. Blíží se ke křižovatce v pozadí. Skutečně zde stojí stopka. Nad ní se navíc rýsuje trojúhelník prikazující Stanislavovi, že bude muset dát přednost v jízdě.

Obraz 149.
V autě
Exteriér – Den

Stanislav zastaví na křižovatce. Po hlavní silnici jezdí mnoho aut. Stanislav se vyklání, aby dobře viděl, když spatří Jana, který na sedadle spolujezdce chytá lelky. Stanislav s ním zacloumá.

Stanislav:

Přestaň lelkovat a trochu mi pomoz! Vidíš přece, že tam blbě vidím...

Jan:

Tak já ti tam budu koukat. Budu to kontrolovat vpravo a ty vlevo.

Stanislav:

Tak jo.

Stanislav se otočí doleva, Jan doprava. Po silnici na Janově straně kráčí nějaká stařena s nůši na zádech. Kulhavým krokem projde kolem auta a postaví se Janovi do výhledu. Pravděpodobně se chystá přejít rušnou hlavní silnici. Jan přestane sledovat provoz a začne si prohlížet ženu. Pozoruje její vrásčitý obličej, roztřesené ruce, shrbenou postavu...
Obrátí se dozadu na Lucii.

Jan:

Lucko, podívej se támhle na tu bábu! Tej určitě něco je...

Stanislav se odtrhne od okénka nevěřičně se podívá na syna. Plácne ho přes stehno a zařve:

Stanislav:

No to snad nemyslíš vážně?! Čum mi tam!

Jan se rychle otočí zpět ke svému okénku. Stanislav spráskne ruce.

Ach Bože, člověk by řekl, že chodíš na gymnázium a jsi pozornej, ale ty se při tom chováš roztěkaně jako z učňáku!

Zařadí rychlost a provoz neprovoz rychle vlítne mezi auta na hlavní silnici.

Úroveň všeho tady v tom státě tak rychle klesá...!

Obraz 150.
Na dálnici
Exteriér – Den

Stanislavův vůz se líně šine v pravém
pomalém jízdním pruhu po dálnici ku Praze.
Většina řidičů ho bez okolků předjíždí.

Zvuk:
Provoz na dálnici.

Obraz 151.
V autě
Exteriér – Den

Stanislav, ač řídí, v žádném případě nehledí skrz přední sklo na cestu. Hlavu má naopak otočenou k levému postrannímu okénku. Cíl to má jediný: Dělat svůj nejoblíbenější ksicht jménem „trojitá prdel“ na rychleji jedoucí řidiče. Tito automobilisté nevěřicně zírají na toho tlustého dacana, jenž brzdí dálniční dopravu svým ploužením a ještě navíc se opovažuje rozptylovat a vytáčet ostatní řidiče svými estrádními móresy. Někteří řidiči hrozí pěstmi, někteří za okénky svých rychlých bouráků viditelně nadávají. Ženy se Stanislavově mimice řehní, děti mu ji ze zadních sedadel rodičovských automobilů mistrně oplácejí.

Matka a Lucie nechápavě pozorují situaci. Jan se na ně otočí a na vysvětlenou klidně prohodí:

Stanislav přeruší „představení“.

Mrkne do středového zrcátka.

Rychle udělá ksicht na mladého managera, jenž jej právě předjíždí ve své fungl nové černé octavii, a vrátí se k dialogu s Lucií.

Jan:

Toho si nevsímejte. Ten ksicht, to je jeho pomsta řidičům, kteří jezdí rychleji než on.

Stanislav:

Nazval jsem ho „trojitá prdel“! Co na to říkáš maminko?

Matka:

Že se ti to jednou vymstí...

Stanislav:

To mi už bylo ze strany mého synáčka taky před časem sděleno.

A co ty, Lucko?

Lucie:

No je to pěkný. Ale taky si myslím, že se ti to jednou stane osudným...

Stanislav:

Jako že někdo zastaví, vystoupí a dá mi přes dršku? Pche – to našťestí na dálnici nejde!

Nezapomněla jsi si s sebou, Lucko, doufám vzít ten foťák, jak jsem tě po Honzovi vzkazoval?

Lucie:

Vzít si foťák do Prahy, to je snad samozřejmost, ne?

Stanislav:

Byl by, kdybys chtěla fotit jenom památky.

Lucie:

No a co jinýho bych asi tak měla fotit?!

Stanislav:

Ty největší rypáky! Ty nejhezčí lidské postavičky, které jen existují...

Lucie vyvalí oči.

Lucie:

Proč bych to proboha jenom měla dělat?

Stanislav:

Abys vyhrála. Bude to totiž soutěž. Soutěž mezi tebou a Honzou. Já jsem jejím hlavním autorem a taky porotcem.

Lucie:

Soutěž? Tak to jo. Já ráda soutěžím. A jaká bude výhra?

Stanislav se zazubí.

Stanislav:

Ten z vás, kdo vyfotí toho největšího týpka, kterej se jen po Praze pohybuje, ode mě dostane...

Chvilka napětí.

...podpis s věnováním!

Matka se rozchechtá na celé auto.

Matka:

Stáňo, ty v sobě toho Hurycha vážně nezapřeš...

Obraz 152.
Ulice v centru Prahy
Exteriér – Den

I přesto, že listopad je na turistiku ta nejnevhodnější doba, se to po Praze turisty jen hemží. Ulice jsou narvané k prasknutí zahraničními návštěvníky s fotoaparáty na krcích. Vůbec jim nevadí, že musí být teple oblečeni a tím pádem zbaveni svižných a hbitých pohybů. Pomalu se procházejí po bulvárech a zaznamenávají pražské pamětihodnosti. Smějí se a hovoří mezi sebou, což se neobejde bez obláček z kondenzované páry, jež jim stoupá od úst.

Automobil Stanislava Martinovského zastaví na posledním volném místě u chodníku. „Cestující“ začnou vystupovat. Zatímco se Stanislav žene k parkovacímu automatu, matka se kochá historickými budovami kolem a rejem turistů.

Stanislav se vrací od parkovacího automatu.

Jan otce hned informuje.

Zvuk:

Turistický shon v centru velkoměsta.

Matka:

Jo to tady nádherný...
Ale těch turistů – to je hrůza! Vždyť já to tady moc dobře neznám! Co když se mezi nimi ztratím?

Lucie:

Snad ztratíme, ne? Ty myslíš, že já se tady narodila...?

Stanislav:

Šupáci! Zase to zdražili...!

Jan:

Tatí, oni mají strach, že se tady prej ztratí.

Stanislav:

Co by se ztrácely? Já to tady znám perfektně...

Matka:

To je sice krásný, ale zmizíš nám v davu a co my potom?!

Stanislav:

Tak si udělám takovou tu vlaječku, kterou nosívají průvodci, aby byli vidět...

Matka:

No to jediňě. Ale jak ji chceš udělat?

Stanislav:

Jednoduše. V domácích potřebách koupíme násadu na košťě, v papírně čtvrtku a pastelky a bude vlajka jako víno!

Lucie radostně přikývne.

Lucie:

My s Honzou vymyslíme, jakěj na ní nakreslíme ornament.

Jan zamyšleně souhlasí.

Jan:

Musí bejt hlavně dobře viditelnej, abysme ji na dálku dobře poznali...

Stanislav mávne rukou.

Stanislav:

S ornamentem si nelamte hlavu. Dneska je demokracie, takže si tam můžeme nakreslit třeba i hákovéj kříž...

Matka vyvalí oči.

Matka:

Stáňo, no to snad nemyslíš vážně?!

Stanislav:

Proč bych to nemohl myslet vážně?

Matka:

Vždyť nás někdo chytne...

Stanislav:

Ale kdo by nás chytal? Pan Sokol přece nedávno prohlásil, že tím podporujeme hnutí, který už vlastně neexistuje. Mávat na sebe vlaječkama s hákovéjma křížema už dneska není vlastně vůbec trestný...

Matka:

Kdo je to pan Sokol? Neznám žádnýho pana Sokola...

Stanislav:

No to je přece náš nejlepší právník, maminko.

Matka:

Nejlepší právník? A to mohl vypustit z úst takovouhle blbost?

Stanislav:

A jak jinak měl asi tak osvobodit vydavatele knihy „Mein Kampf“...?

Obraz 153.
Stanislavova jídelna
Interiér – Den

Jana sedí v jídelně u kávy a čte si časopis. Má trochu usazené oči. Už je zase převlečená zpět do domácího oblečení. Sváteční oděv, ve kterém hodlala jet do Prahy a ve kterém také vyběhla ráno před dům, je hozený přes jednu z volných kuchyňských židlí. Rozezvučí se domovní zvonek.

Zvuk:
Zvonění zvonku.

Jana odloží časopis a šálek s kávou na stůl. Vstávajíc ze židle si utře usazené oči. Vykročí do chodby k domovním dveřím.

Obraz 154.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Jana vystoupí z domu na verandu.
U branky stojí opět starosta obce Jaroslav
Holan.

Holan:
Dobrý den, paní Martinovská.
Neruším?

Jana sklíple odpoví:

Jana:
Ne. Pojd'te dál. Jsem doma sama.

Holan si stejně jako poprvé sám odemkne
branku. Přejde k verandě, zuje si boty.
Vstoupí za Janou do domu.

Obraz 155.
Stanislavova jídelna
Interiér – Den

Jana přivede Holana do jídelny.

Jana:

Posaďte se.

Holan:

Děkuji.

Holan se posadí na nejbližší židli. Jana obsadí své původní místo. Klidně si vezme do ruky svůj šálek nedopité kávy a napije se. Stále působí unaveným a utrápeným dojmem, jako kdyby předtím hodiny plakala...

Jana:

Nechcete taky uvařit kafe?

Holan:

Ne, to je v pořádku.

Jana pokývá hlavou a znova se napije kávy. Holan ji sleduje. Pohled na „zuboženou dámu“ ho donutí k položení otázky:

Paní Martinovská, je vám dobře?

Jana odloží šálek. Svými zavhlýma očima se podívá na starostu.

Jana:

Proč jste vlastně přišel?

Holan se na chvíli odmlčí.

Holan:

Zase kvůli biospalovně. Mám pro Vás špatnou zprávu...

Jana vyrovnaným hlasem utrousí:

Jana:

Nevezmete mně tam, co?
To se dalo čekat...

Holan:

Vezmeme. Ale pokud se nám ji podaří postavit, což je právě ten problém.

Jana:

Jak to? Vždyť to referendum přece vyšlo kladně...

Holan jí skočí do řeči.

Holana:

Ale měření statika nevyšlo kladně!
Pozemek, kde jsme chtěli stavět, je podle něho tak rozmáčenější a rozbahněnější, že stavba biospalovny na něm není možná!
A vysušení by stálo takový nekřesťanský peníze, že si ani nepřejete vědět jaký!

Jana:

No a co s tím teda teď budete dělat? Co řeknete těm všem lidem, který s tou prací počítají?

Jana zlostí vstane. Hlas se jí zuřivostí chvěje.

Co řeknete mně, pane starosto, která věřila, že tu práce na beton dostane?!

Holan:

Nerozčilujte se. Jedno řešení by tu bylo. Že tu zatracenou spalovnu postavíme jednoduše v jiné lokalitě.

Jana se posadí.

Jana:

No výborně! A to jste mi sem přišel říct? Že až začnu chodit do práce, tak půjdu od baráku místo doprava doleva?

Holan:

Paní Martinovská, jedinou takovou náhradní lokalitou, která připadá v úvahu a kterou zastupitelstvo obce schválilo, je obecní louka za Vaší zahradou.

Jana:

Vážně? No to je skvělý! Tak to nakonec budu mít do práce asi nejbližší ze všech zaměstnanců!

Holan:

No počkejte, má to háček. Ta louka je moc malá. Projekt se na ní nevejde. A tak nás napadlo, že kdybyste nám s manželem prodali kus vaší zahrady, louka by se zvětšila a všechno by bylo OK!

Jana se zarazí.

Jana:

Kus naší zahrady? No to nevím. To se budu muset poradit se Stáňou. Hodně moc poradit...

Holan:

Vytáhne odněkud nějaký papír.

Holan se lekne.

Jana se zamyslí.

Jana vyndá z hrníčku na policiče propisku.

Holan Janě s úsměvem podstrčí smlouvu.

Ale já po Vás chci bohužel rozhodnutí ihned. Projekt se každou minutu zdržuje a prodražuje. Každá minuta má pro nás cenu zlata!

Tady je smlouva. Tužku, doufám, máte...

Jana:

No moment, takhle rychlá já nemůžu...
Já tedy aspoň zavolám Stáňovi na mobil!

Holan:

Tak v tom případě se můžeme se spalovnou rozloučit!

Jana:

To máte vlastně pravdu. Stáňa by byl určitě proti.

Holan:

Ano. A byla byste bez práce. Jak Vám říkám, tady je to padesát na padesát: Buďto zahrada nebo pracovní místo! Obojí mít nemůžete...

Jana:

Tak to sem dejte. Já to podepíšu! Sice mně to bude stát hodně úsilí to před Stáňou obhájit, ale asi fakt není jiná možnost. Já pracovat prostě potřebuju. A pokud budu mít práci přímo za domem, tak nemá cenu se nad tím dvakrát rozmýšlet, že?

Holan:

Moje řeč!

Obraz 156.
Staroměstské náměstí v Praze
Exteriér – Den

Červená vlaječka s černým hákovým křížem se vznáší mna hlavami turistů.

Zvuk:

Turistický shon na náměstí

Stanislav, nesa násadu s vlaječkou, sebejistě prochází mezi turisty. Pár metrů za ním nedůvěřivě krácejí tři osoby: matka, Jan a Lucie.

Většina lidí hledí na Stanislava jako na blázna. Někteří mu dělají cestu, někteří utíkají na míle daleko, cizinci si ho fotografují. Z ničeho nic se náhle odkudsi objevuje strážník městské policie. Zastaví Stanislava se slovy:

Strážník:

Pane! Co to má znamenat!

Stanislav se nezalekne.

Stanislav:

Myslíte tu vlaječku? To mi povolil pan Sokol. Znáte ho? To je náš nejlepší právník!!!

Strážník se trochu lekne. Naprázdno polkne.

Strážník:

Máte na to nějaké papíry?

Stanislav:

Ne. Sokolova vyhláška je obecně známa.

Strážník:

Já jí ale neznám! A tady ty lidi okolo určitě taky ne – jsou to cizinci! Co si o nás Čechách pomyslí...?

Stanislav:

Já bych řekl, že si už myslí, ale to zavinil někdo jinej než já...

Strážník:

Dost řečí! Tu vlaječku Vám zkrátka zabavuji a běda jak si vytvoříte novou!

Strážník vytrhne Stanislavovi násadu s vlajkou z ruky.

A zaplatíte pokutu! Za veřejné pobuřování.

Stanislav vytáhne peněženku.

Stanislav odhodlaně předá strážníkovi bankovku. Ten mu dá paragon.
Rozloučí se.
Jakmile je strážník v čudu, přiblíží se ke Stanislavovi jeho „příbuzní“.

Stanislav se zatváří vítězoslavně a šťastně.

Stanislav:

Kolik?

Strážník:

Pět stovek.

Matka:

Tak teď aspoň vidím, jak hospodaříš!
Ty mi ještě někdy přijď, že ti schází peníze!
Teď mě mrzí, že jsem za tebe u Marty dorovnala ten zničeném chodník...

Stanislav:

Maminko, ty ani nevíš, jak se mi teď ulevilo.
Já strašně rád dráždím lidi – policajty, cizince, ...

Matka:

Ty hlavně rád rejpáš do demokracie! A pořád si myslíš, že ji nějak shodíš, že sám zase všechno vrátíš do starejch kolejí! Jenomže Stáníčku, co ty, prostej Bukoveckej elektrikář, maloměšťák každým coulem zmůžeš?

Stanislav:

Ale maminko, to já přece vím, že jsem se stal tím neoficiálním posledním mohykánem...
Ale jsem na to hrdej! I přesto, že je mi to prd platný, jsem na to hrdej!

Obraz 157.
Martinina kuchyně
Interiér – Noc

Martina zlostně vytáčí v mobilu telefonní číslo. Je večer.

Martina sedí za stolem a na desce má otevřený telefonní seznam. Mumlá si pro sebe:

Přiloží si mobil k uchu. Někam se dovolá.

Martina našťavaně položí telefon.

Otevřou se dveře z chodby. D kuchyně vstupují opilý Josef s houslemi v ruce. Klasika. Zase se vrátil z koncertu...

Josef upadne na zem.

Josef nevnímá. Spí.
Martina, napumpovaná hněvem, praští rukou do stolu a rozkřikne se:

Začne zuřivě listovat v telefonním seznamu.

Martina:

Už vás mám všech, celý rodiny, plný zuby!
Děláte mi jenom starosti.

Nazdar, Karle! Promiň, že tě otravuju takhle pozdě večer, ale měla bych pro tebe práci...
Jakou? Položit zámkovou dlažbu...
Ano, já vím, že už je zima, ale přesto jsem si myslela... Fakt to nejde? V zimě ne? Hm.
Tak čau!

Já toho Stáňu snad zastřelím! On to nakonec přeci jen bude muset opravovat sám...

Josef:

Martinko, dneska nám koncertík skončil trošičku dříve...

Martina:

Dokázal by jsi sestavit zámkovou dlažbu?
Slyšíš?

Koho jsem si to jenom vzala?! Ožralu, ožralu a zase jenom ožralu!!! Na práci jsi levej, hrát pořádně neumíš – ty jsi, chlape, úplně k ničemu! Tak abys věděl, mám tě už plný zuby! Plný zuby!!!

P...p...p...protialkoholní léčebna! Kde je číslo na protialkoholní léčebnu?!

Obraz 158.
Stanislavova chodba
Interiér – Noc

Stanislav s Janem vcházejí do domu. Právě se vrátili z Prahy. Stanislav polohlasně nabádá Jana:

Stanislav:

Honzo, o tej vlajce mámě radši nic neříkej, jo?

Jan:

Jasně, tatí.

U věšáku si začnou svlékat bundy.
Z obývacího pokoje k nim přichází Jana.

Jana:

Ahoj.

Stanislav:

Ahoj, Janičko. Byl to krásnej výlet. Škoda že jsme tě nechali doma...

Jana:

Stáňo, já tě musím něco říct. Já dneska prodala Holanovi naši zahradu.

Stanislav upustí svoji bundu, kterou právě hodlal pověsit na věšák, na zem.

Stanislav:

Cože? Co tě to napadlo?

Jana:

Ta biospalovna se totiž bude nakonec stavět na tej obecní louce za naším barákem. Původní pozemek je rozmáčeněj...

Stanislav:

No a jak to souvisí s naší zahradou...?

Jana:

Neskákej mi do řeči! Ta louka tady za domem je moc malá. A tak tu dnes byl Holan, abych prodala obci kus naší zahrady, že tím se plocha zvětší a biospalovna se tak bude moci postavit.

Jana si klekne. Plačtivě pokračuje.

Stáňo, já neměla jinou možnost. Holan nade mnou stál, že se musím rozhodnout ihned. A já věděla, že když odmítnu, spalovna nebude a já přijdu o práci...

Stanislav Janě pomůže zpátky na nohy.

Stanislav zvedne ze země svoji upuštěnou bundu a konečně ji zavěsí na věšák.

Jana si utře slzy.

Stanislav:

Postav se, Jani! Ty samozřejmě za nic nemůžeš. To ten Holan jeden zpropadenej! Vsadím se s tebou, že při dobré vůli by to šlo na tom původním pozemku taky psotavit, jenomže páni zastupitelé tam poblíž bydlí a museli by čuchat ten rakovinovej smrad! A tak je napadlo, že udolají tebe...

A to je ještě ten krypl starostovskej klidně s to ve finále prohlásit, že se stala nějaká personální chyba a místo tebe tam vzali někoho jinýho!

Jana:

No to by si snad po tom všem nedovolil...

Stanislav:

Ale dovolil.

Nemysli si, ten je nevyzpytatelnej – mně ho neuč znát! Já s ním chodil do školy.

Obraz 159.
Bukovec – celek obce
Exteriér – Den

Pošmourné kalné pondělní ráno. Na obloze mraky. Zataženo. Žádné sluníčko. Louže na polích vyschly. Vypadá to na nový sníh. Na Bukovec padá špatná nálada.

Obraz 160.
Stanislavova jídelna
Interiér – Den

Rodina Martinovských snídá. Všichni tři její členové sedí u stolu, pijí čaj a krmí se křupavými rohlíčky s máslem a marmeládou.

Stanislav:

Dneska chci sjet do Německa.

Jana:

Co v Německu?

Stanislav:

Podívat se po nějaké práci.
Nikdo mě tam nezná, neplatí stížnost od ředitele Porata...

Jan:

A jak se s nima, tatí, domluvíš?

Stanislav:

No trošičku německy snad umím, když bydlíme v sudetách, ne? Ale to víš, tak dobře jako ty nešprechtím.

Jan:

Kdyby sis vybral před pětadvaceti lety místo učiliště gymnázium...

Stanislav:

Tak mi napadá, nechtěl bys tam jet se mnou? Nešel bys do školy a místo toho mi dělal překladatele.

Jan:

No tak tím by ses tam pohřbil! Dělníka, kterej má svýho osobního překladatele, těžko někam přijmou...

Stanislav:

To je vlastně pravda. Taky mi to mohlo napadnout...

Jana vstane od stolu a začne sklízet talíře a hrnky od čaje.

Jana:

Stáňo, je v kotelně nanošeno dost dříví?

Stanislav:

Ty budeš zatápět?

Jana:

Asi jo. Dneska se nějak ochladilo...

Stanislav:

Jo, dřívího je tam dost. Jenom nezapomeň zapnout ten elektrickéj termostat – kotel by se jinak přehříval a mohl by i bouchnout!

Jana:

Neměj starost. Já si na to dám pozor.

Obraz 161.
Před Stanislavovým domem
Exteriér – Den

Domovní dveře se rozletí. Jan se školní taškou na zádech vybíhá z baráku a volá:

Jan:

Tak čau! Já letím, ať stihnu autobus.

Za Janem vylézá na verandu Stanislav a Jana. Dívají se za běžícím Janem.

Jana:

On běží na autobus? Já myslela, že pojedete s tebou autem.

Stanislav:

Jani, vždyť do Německa je to na úplně jinou stranu. Zbytečně bych si zajel...

Jana:

Tak proč nejel už ráno šestkou?

Stanislav:

Protože má dneska školu od devíti. Včera večer nám to přece říkal.

Stanislav se podívá na manželku.

Jani, ty jsi nějaká přetažená...

Jana, hledíc do dálky, netečně přikývne.

Jana:

Asi jo. Jako třeba teď se mi zdá, že před Martinino domem stojí sanitka z protialkoholní léčebny...

Stanislav se podívá směrem k dvojdomku. Před dvojdomkem opravdu stojí zvláštní červená sanitka se zamřížovanými okny a s nápisem „Protialkoholní léčebna“.

Stanislav:

Chudák Josef. Tak už na něj taky došlo. Martina to hold už nevydržela...

Stanislav přejde ke garáži a začne otevírat vrata.

Jana:

Tak šťastnou cestu. Já už jdu dovnitř, abych nenastydla. Dneska je fakt nějaká zima. Hned jdu do kotelny zatopit!

Zaleze zpátky do domu.

Obraz 162.
Stanislavova kotelna
Interiér – Den

Jana vstoupí do tmavé kotelny. Otevře víko kotle. Naláduje ho poleny. Podpálí kus novin a hodí je dovnitř. Počká, až se oheň rozhoří. Pak víko kotle zavře. Už je skoro na odchodu, když se zarazí.

Jana:
Jo ještě ten termostat!

Vrátí se a zapne termostat. Pak definitivně opustí kotelnu.

Obraz 163.
Na dálnici
Exteriér – Den

Stanislav při jízdě po dálnici jako vždy využívá pouze pravého pomalého jízdního pruhu.

Zvuk:

Provoz na dálnici.

Stanislav opět dělá svůj oblíbený ksicht „trojitá prdel“ na předjíždějící řidiče. U těchto automobilistů dochází opět k podobným reakcím jako při jízdě do Prahy. Někteří řidiči hrozí pěstmi, někteří za okénky svých rychlých bouráků viditelně nadávají. Ženy se Stanislavově mimice řehní, děti mu ji ze zadních sedadel rodičovských automobilů mistrně oplácejí.

Nic se neděje až do momentu, kdy Stanislava předjíždí jedna mladá kočka v Audině. Tu Stanislavovo šklebení zaujme natolik, že přestane dávat pozor na cestu a ve veliké rychlosti vybočí ze směru. Svoji osudovou chybu si dívka uvědomí, když už je bohužel pozdě. Audi nabourá do svodidel při levém okraji vozovky. Stanislav to vykuleně sleduje ze svého vozu.

Náraz automobilu do svoditel.

Obraz 164.
Školní třída
Interiér – Den

Jan o přestávce svačí ve své lavici. Přijde k němu Veronika. Je zpocená, mluví rychle.

Veronika:

Honzo, potřebovala bych s tebou mluvit.

Jan:

Tak povídej.

Veronika pohodí hlavou směrem k vedle sedícímu Petrovi.

Veronika:

Já bych radši o samotě...

Jan to pochopí. Odloží svačinu a zvedne se.

Jan:

Tak pojď na chodbu.

Veronika s Janem zamíří ke dveřím ze třídy.

Obraz 165.
Školní chodba
Interiér – Den

Veronika s Janem vyjdou ze třídy na chodbu.

Jan:

Tak co je? Jsi nějaká uchvácená.

Veronika:

Potřebovala bych půjčit. Rychle.

Jan:

Zase?

Přešlápne.

A kolik?

Veronika neodpoví. Nepsolouchá. Roztěkaně se rozhlíží kolem. Celá se třese.

Jan otázku zopakuje.

Tak kolik?

Veronika sebou trhne.

Veronika:

Cože? Jo kolik – stovku. Jednu jedinou stovku!

Jan svraští čelo.

Jan:

Člověče tolik tady asi dneska nemám...

Veronika naléhá.

Veronika:

Musíš mít! Zkus se podívat do peněženky. Možná že tam něco najdeš. Já to fakt strašně nutně moc potřebuju...

Jan vytáhne z kapsy peněženku. Otevře jí.

Uvnitř je stovka.

Veronika se pro ni natáhne svými dlouhými prstíky.

Tak vidíš, že jí máš...

Jan ji pleskne přes ruku. Stovka spadne zpátky do peněženky.

Jan:

Tu mám na autobus domů. Tu tě dát nemůžu.

Veronice přeskočí rozčilením hlas.

Veronika:

Musíš! Závisí na tom všechno!

Jan:

Veroniku chytne amok. Roztřese se jako ratlák.

Podívá se na spolužačku úkosem.

Veronika se rozkřikne.

Veronika se na chvílku odmlčí. Vzteký nemůže najít ta správná slova. Pak vykřikne:

Veronika se rozchechtá.

Janovi zavlnou oči.

Je mi líto. Víš, že když jsem mohl, vždycky jsem ti půjčil. Ale teď to nejde. Pěšky domů nepůjdu!

Veronika:

Ty sobče! Ty hajzle! Koukej to sem dát! Já to potřebuju!

Jan:

No Veroniko, co to do tebe vjelo? Proč mi urážíš?

Že ty potřebuješ ty peníze na fetung?

Veronika:

Co je tě do toho?! To je moje věc!!!

Jan:

No moje snad taky, když ti poučím...

Veronika:

Víš co? Sežer si ty prachy! Nechci tě už ani vidět!

Jan:

Ale vždyť mě přece miluješ.

Veronika:

Cože? Jak jsi na to, ty ubožáku, jenom přišel?

Jan:

No přece ta pusa tenkrát před školou...

Veronika:

Ty naivko, ty sis myslel, že ta pusa je z lásky?

Jan:

A nebyla snad?

Veronika:

No to si piš, že nebyla! Ach bože, jak jen můžeš bejt tak hloupej a důvěřivej, když jsi premiant třídy...

Veronika rázně vykročí zpět do třídy. U dveří se ale ještě zastaví a otočí se na Jana.

Veronika zmizí ve třídě.

Jan na chodbě osiří. V očích má slzy, ztěžka dýchá. Jeho melancholická povaha dostala zabrat! Jeho tělo, opřené o zeď, se třese a sotva se drží na nohou.

Ozve se školní zvonek ohlašující začátek hodiny.

Jan se odlepí od zdi a pomalu vejde do třídy.

Jan:

Takže mě nemiluješ?

Veronika:

Samozřejmě, že ne! S tebou bych to tak vyhrála – no jen se na sebe podívej...

Ty jsi přímo odstrašující případ!

A abys věděl, tak ode dneška pro mě neexistuješ! V rozhodující chvíli, kdy jsem tě nejvíc potřebovala, jsi mi jako kamarád podvedl a to já lidem nezapomínám! Vůbec mi nelez na oči!

Zvuk:

Školní zvonění.

Obraz 166.
Školní třída
Interiér – Den

Jan, pomalu vchází do třídy, se zastaví na prahu. Přímo proti němu je otevřené okno. Jan na něj chvíli civí. Pak se vydá k němu. Třída je plná spolužáků. Někteří se baví. Někteří ještě svačí... Nikdo se nevšimne třesoucího se Jana, jenž se blíží k otevřené tabuli. Když už je skoro u okna, někdo ze třídy na něj zavolá:

Neznámý spolužák:

Honzo, prosím tě, když jsi tam, zavři to okno! Nápravnice by zase nadávala, že je otevřený...

Jan však spolužáka neslyší. Myslí na něco úplně jiného. Vykloní se z okna ven a...

Neznámá spolužačka:

Pro Krista Pána! Honzo!

Jan vyskočí z okna. Celá třída je rázem na nohou. Všichni utíkají k otevřené tabuli, aby se podívali, co se Janovi stalo.

Obraz 167.
Před gymnáziem
Exteriér – Den

Záběr z pohledu na otevřené okno ve druhém patře gymnázia. Studenti se v něm tlačí. Všichni chtějí vidět dolů. Nějaké děvče křičí:

Dívčí hlas:

Zavolejte někdo záchranku!
A taky profesorky!

Záběr z nadhledu. Celek. Dole pod oknem na trávníku vidíme Janovo tělo. Spadl na záda. Obličej má tedy směrem k nebi. KAMERA klesá a zužuje tak záběr pouze na Janovu hlavu a část prsou. V tomto polodetailu si můžeme všimnout, že Janova tvář, ač bílá jako stěna, je stále živá. Záškuby mimických svalů svědčí o tom, že Jan se pádem nezabil. Pootevře oči. Hledí nahoru do okna, ze kterého vyskočil. V okně spatří kromě ostatních spolužáků i Veroniku. Ta teď s vyvalenýma očima nevěřicně pozoruje, co způsobila vyřknutím několika nevhodných slov...

Kolem Janovy hlavy se to začne hemžit lidmi. Studenti, profesorky a i náhodní kolemjdoucí se pokoušejí poskytnout Janovi první pomoc. Jan přitom nepřestává mžourat nahoru na Veroniku. Až na samém konci záběru bolestivě zavře oči.

Obraz 168.
Stanislavova kotelna
Interiér – Den

Jana přichází do kotelny, aby přiložila. Už od dveří ji ale zarazí neobvyklý hukot, který kotel vydává. Kotel téměř skáče po podlaze. Stoupá z něj kouř. Když se Jana sklóní k jeho teploměru, zjistí, že kotel vaří – ručička ukazuje na téměř 200 °C.

Jana vykřikne:

Okamžitě se vrhne k termostatu.

Jana si klekne termostatu, který je umístěn v tom nejtmavším koutě kotelny. Začne ohmatávat kabel, jenž vychází z přístroje.

Jana vstane a svižným krokem přejde ke dveřím, aby si rozsvítila. Zmáčkne na vypínač. Nic se však nerozsvítí. V kotelně je stále šero.

Jana vyjde z kotelny na chodbu. Sice ji už nevidíme, ale její výkřik, jenž po pár vteřinách následuje, k našim uším bez problémů dolehne:

Jana se vrátí do kotelny. Pohlédne na vroucí kotel.

Z malé dírky u paty kotle začnou v pravidelných intervalech vyšlehávat plameny. Jana vypískne.

Strachujíc se plamenů největším možným obloukem obejde „žhavou“ díрку a ve chvatu opustí kotelnu.

Jana:

No pane Bože, co s tím je?!

Vždyť jsem ten termostat zapnula...
Jedině, že by nebyl v elektrice. Ale proč by to Stáňa vytahoval? Žádná bouřka v poslední době nebyla...

Tady je tam jako v pytli! Kdybych já tam viděla...

Že by praskla žárovka? Nebo že by nešel proud?

No fakt! On nejde proud!

Co teď?! Co když to bouchne?!

Musím rychle zavolat Stáňovi!

Obraz 169.
Stanislavova jídelna
Interiér – Den

Jana přibíhá do jídelny. Skočí k mobilu a vytočí Stanislavovo číslo. Pak si přiloží mobil k uchu. Je nervózní. Trochu se třese. Ve snaze popohnat proces spojování s manželem cení skrze zuby slova:

Jana:
Tak sakra vem to! Vem to!

Obraz 170.
Na dálnici
Exteriér – Den

Pohled na hromadu šrotu, která se ještě před pár minutami jmenovala Audi A6. Hasiči z vozu vystřihávají bezvládné tělo mladí víky, jež tak zaujala mimická komika Stanislava Martinovského...

Zvuk:

Hlasy lidí.
Houkání sanitního vozu.
Vzdálený provoz automobilů jedoucích v opačném směru po dálnici.

Nedaleko hromady šrotu stojí hasičský automobil. Dva policejní vozy jsou „zaparkované“ o pár metrů dále. Žlutá rychlá sanita právě přijíždí. Všechna vozidla mají spuštěné majáky. V případě záchranky je v provozu i houkačka. Na krajnici dálnice je potom odstaven Stanislavův automobil. Jeho majitel sedí bokem na předním sedadle. Má otevřené dveře a nohy vystrčené ven z vozu. Rukama si zakrývá usazenou tvář. Kolem něho stojí dva statní policisté. Zřejmě nad ním drží stráž. Ozve se zvonění mobilního telefonu.

Zvuk:

Zvonení mobilního telefonu.

Policisté jsou ihned ve střehu. Stanislav bez okolků vytáhne z kapsy svůj mobil a přijme hovor. Plačtivě řekne do mluvítko:

Stanislav:

Jani, já jsem provedl strašnou věc...

Čeká na Janinu reakci. Ta je však takového kalibru, že donutí Stanislava okamžitě přestat brečet. Jeho tvář jako mávnutím proutku zvažní.

Cože? Nejde proud? A na kotli je dvě stě stupňů?! Okamžitě vem nějaký kýbl s vodou a vylej ho do kotle...!

Policisté, ztrativše už trpělivost, se vrhnou na Stanislava a násilím mu odeberou mobil od ucha. Stanislav se vzpouzí.

Počkejte! Neberete mi to! To je důležité!
Vždyť mně může vybouchnout celej barák!

Policisté však neznají slitování. Odcházejí
mobilem pryč. Stanislava přepadne nový
nával pláče...

Obraz 171.
Stanislavova chodba
Interiér – Den

Jana chvatně vychází z kuchyně. V rukou nese veliký kastrol plný vody. Míří s ním ke kotelně.

Zvuk:

Šplíchání vody.

Voda vlivem natřásání šplíchá z kastrolu na podlahu. Ta je bohužel tvořena kluzkými dlaždicemi. A tak se stane, že Janiny pantofle po jedné takové vodní loužičce uklouznou. Jana neudrží rovnováhu a padá po zádech k zemi. Kastrol vyletí do vzduchu. Janina hlava dutě narazí do dlaždic. Kastrol v ten samý moment rozbije zrcadlo pod věšákem.

Roztříštění zrcadla.

Střepy dopadnou na zem. A potom je už jenom ticho. Hluboké ticho. Jana leží natažená na podlaze. Z hlavy jí vytéká krev. Zpočátku malá červená loužička se neustále zvětšuje a zvětšuje... Z kotelny se ozve mohutný výbuch.

Výbuch.

Obraz 172.
Hudební obrazová koláž
(Před operačním sálem, Na dálnici, Před Stanislavovým domem, V antonu, Nemocniční oddělení JIP)
Exteriér / Interiér – Den

Píseň „Sametový Hurych“:
Text: Josef Kotěšovec

Před operačním sálem
Interiér – Den

Přede dveřmi s nápisem „Operační sál“ stepuje nervózní a uslzená Veronika. Na zádech má svůj školní batoh, ale v ruce drží ještě jeden – poznáváme v něm Janův batoh. Dveře sálu se otevírají. Zřízenci a sestry vyvázejí ven na lehátko Jana, který evidentně právě prodělal těžkou operaci. Veronika přiskočí k lehátku. Začne spícího Jana hladit po obličejí. Jedna ze sester jí to pohybem ruky zakáže. Veronika ji uposlechne, ale od lehátka se nehne. Průvod se vzdaluje dlouhou nemocniční chodbou od KAMERY.

1. sloka:

Deváté dekády podzim tu stál.
Věště zlom v útrpu vlahý vánek vál.
Náměště ovládl dav coby král
s klíči v rukou a se slovy pro svár
s pánem, jenž lid roky dlouhé ovládal.

Na dálnici
Exteriér – Den

Dva policisté vedou Stanislava, jenž má ruce svázané železky, do policejního antona (= vůz přepravující trestance). Stanislav je viditelně na pokraji sil. Ztěžka nastoupí do vozidla. Posadí se na podélnou lavičku. Policisté se posadí vedle něho, každý z jedné strany. Policejní řidič zavře zvenku dveře a sám obsadí místo za volantem. Vozidlo se rozjíždí.

1. refrén:

Pozvi si, Stáníčku, maminku,
by ti oživila vzpomínku,
jak jsi šel převratu vstříc!
Havla jsi miloval,
Gottwalda provolal
lumpem, co zcizil ti hrdosti líc.

Před Stanislavovým domem

Exteriér – Den

Pohled na hořící Stanislavův dům. Hasiči se snaží ze všech sil zkrotit ničivý živel. Záchranáři vynášejí z domu na nosítkách Janu. Venku na ulici stojí kromě obecních čumilů i Martina, matka a Lucie. Všechny tři pláčí. Při pohledu na Janu na nosítkách se matka zhrouť. Lucie s Martinou ji podepřou. Nosítka s Janou jsou vloženy do sanitního vozu, který se s rozsvíceným majákem ihned rozjede pryč z místa požáru.

2. sloka:

Jednotnost národa přinesla dar,
v který už jistotně nikdo nedoufal.
Sametu skluzem se stát totiž stal
svobodným místem, kde však čas šel dál.
Jen lid se v nitru svém více radoval.

V antonu

Exteriér – Den

Pohled na Stanislava v antonu. Je zničený. Sedí mezi dvěma policisty. Celou dobu se kouká do jednoho rohu a se zavlhlyma očima hloubá...

2. refrén:

Snaže se vyrovnat západu,
neubráníl jsi se nápadu
dřít, a pak nedělat nic.
Rozhod ses podnikat,
pokořit státní plat,
avšak jsi ztratil stotisíckrát víc!

Před Stanislavovým domem

Exteriér – Den

Martina, stále stojíc před hořícím Stanislavovým domem, zvedne zvonící mobil. V pozadí vidíme Lucii, jak podpírá matku. Martinin obličej, který je už tak dost ztrhaný a uplakaný, zbledne při telefonátu ještě víc. Zřejmě se od volajícího dozvěděla nějakou velmi špatnou zprávu...

Nemocniční oddělení JIP

Interiér – Den

Neznámá nemocniční sestra drží u ucha telefon a někam telefonuje. Zřejmě Martině. V pozadí vidíme skrz sklo Jana na lehátku. Je obestavěn různými nemocničními přístroji. Na židli vedle lehátka sedí Veronika. Jan spí. Ona ho pozoruje. V ruce drží kapesníček. Utírá si jím uslzené oči...

3. sloka:

Dvacet let pádivých národ se smál,
aniž by členů svých důvodně se bál.
A tak se z řad lidu šupáků pár
vydalo zničit ten jednoty dar,
což se jim zdařilo – stát byl chmuru sál.

Na dálnici

Exteriér – Den

Poslední záběr na policejního antona, jenž odjíždí od KAMERY a mizí v dáli. Pak zatmívačka.

3. refrén:

Kapitalismus je bez viny!
U sebe jen hledej příčiny,
proč nesmíš do Životíc.
Stal jsi se vyžírkou,
maminky chuděrkou
tím, že tvůj vzor byl vždy Hurych, zlý strýc!

Zlý strýc, zlý strýc,
zlý strýc, zlý strýc, ...

KONEC